

КРИСТИНА ДОД ВНИМАВАЙ В КАРТИНКАТА

Част 2 от „Зестрогонец“

Превод от английски: Диана Райкова, Цветелина Тенекеджиева, 2011

chitanka.info

ПРОЛОГ

Март, 1951 г.

Късния следобед

По крайбрежието на Южна Каролина

В ателието на четвъртия етаж във величественото имение „Уолдемър Хауз“, Изабел Бенджамин завърши последната картина, която щеше да нарисува тук. През изминалата седмица светлината беше хубава, влажността — потискаща, но все пак поносима, а температурата не надвиши двайсет и седем градуса. Сега, като се отдръпна назад и огледа платното, Изабел кимна доволно.

Това, без никакво съмнение, беше най-добрата ѝ работа до момента.

Като взе тънка четка, тя я топна в черната боя и се подписа със замах.

Затвори бурканчетата с боя и почисти палитрата. После избърса четките си в един парцал, изми ги на мивката и грижливо ги подреди на масата. Развърза престилката си и я закачи.

Не знаеше защо се тревожи. Когато си заминеше, Брадли щеше да изхвърли на боклука всичко, което му напомня за нея. Но се надяваше — всъщност, надяваше се заради бъдещето на дъщеря си — че все пак няма да му даде сърце да изхвърли картината ѝ. А ако грешеше... е, добре, това щеше да е загуба за света на изкуството.

Но пък тогава никой нямаше и да подозира, че такава картина е съществувала.

Тя я вдигна. Беше голяма и неудобна за носене, а и още доста мокра; въпреки това тя внимателно я хвана за тежката позлатена рамка. Заби гвоздейчетата, които щяха да я държат на мястото ѝ, после я завъртя и я погледна. Пръстите ѝ бяха размазали малко от детайлите по краищата, но тя го беше предвидила и бе нарисувала размазан фон, който скриваше недостатъка. Боята щеше да залепи платното към рамката; никой нямаше да се опита да ги отдели. Със сигурност не и

Брадли... Горчива усмивка изкриви устните ѝ и една сълза се търкулна надолу по бузата ѝ.

Но тя я изтри. Край. Беше плакала достатъчно през последните две години.

Бракът ѝ вече беше приключил, и миналото — също.

Като повдигна картината с две ръце, тя я понесе надолу към детската стая на третия етаж.

Стаята беше идеална. Набрани розови завеси се спускаха в застинало великолепиe покрай високите старомодни прозорци. Разноцветни букви танцуваха по стената, а всяко плюшено мече бе заело чинно определеното за него място. Лъскавото старинно креватче беше застлано с бели чаршафчета над матрака, а спящото в него тримесечно бебе, увито в розово одеялце, бе сложено да спи по корем, за да се избегнат колики. Сладките розови устнички на момиченцето помръдваха от време навреме, когато сънуваше мляко, и сърцето на Изабел се сви отново, когато си спомни как съпругът ѝ и свекърва ѝ не ѝ бяха разрешили да кърми детето си.

Но не, край, никой повече нямаше да тормози Изабел. Край на студената, строга детска стая за Шарън. Те се спасяваха. Щяха да бъдат свободни.

Намусената бавачка седеше в люлеещия се стол и четеше съкратено издание на „Клетниците“.

Изабел си помисли за иронията на ситуацията.

Когато я видя да влиза, госпожа Грeъм, бавачката, се изправи в знак на учтивост — и неискрено уважение.

— Да ви помогна ли, мадам?

— Дойдох за Шарън. Бихте ли я занесли на долния етаж?

— Ако мадам приеме съвета на една опитна бавачка — не е добре да разсънваме бебето, след като вече е сложено да спи. Това би било лош прецедент и би създавало осъдителни навици по-късно в живота ѝ.

— Според вас по същия начин би ѝ се отразило и това, че я държа, когато плаче, и я храня, когато е гладна.

Госпожа Грeъм замръзна в неподправен ужас.

Изабел никога не ѝ бе говорила по подобен начин досега. Преди тя щеше да се опита да изглади недоразумението. Щеше да направи компромис и да не обръща внимание.

Но сега имаше дете, за което трябваше да мисли. Не можеше да си позволи момиченцето ѝ да расте без обич, задушавано, като цвете в саксия, накипнено в бели дантелени ръкавици и вързани под брадичката шапки, с подбирани според финансовото им положение и произход приятели, а накрая, когато навърши седемнайсет, да отиде на дебютантски бал, който да доведе до брак с преглъщани всеки ден сълзи и поредно лишено от обич детство.

— Ако обичате, сложете плетената шапка на Шарън, увийте я в одеялото ѝ и ми я донесете. Ще съм в библиотеката — даде разпореждания Изабел.

— Както желаете, мадам. — Госпожа Грeъм направи подигравателен реверанс към Изабел и я уведоми, че ще телефонира на госпожа Бенджамин.

Изабел си помисли, че не я е грижа. Дори заплахата от неодобрението на свекърва ѝ не можеше да я откаже от решението ѝ.

Тя слезе два етажа по-долу до библиотеката. Картината, която носеше внимателно встрани от тялото си, ѝ натеза. Ръцете ѝ се измориха. А и това... това, от което се страхуваше повече от всичко. Но пък когато свършеше... щеше да е завинаги. Толкова облекчаващо.

Тя влезе във величествената стая с безброй библиотечни рафтове с подвързани в кожа томове, масивно бюро и старомоден стол, и ниша, където двойка озъбени лъвове пазеха мраморна камина.

Както очакваше, завари Брaдли във фотьойла му, с бърбън на масичката отстрани, и с пура между пръстите.

Беше красив мъж с буйна тъмокестенява коса. Когато за пръв път го срещна, видът му размъти главата ѝ. Това, а и ласкаещата мисъл да е ухажвана от богат по-възрастен мъж. Беше ѝ казал винаги най-правилните неща. Беше се наслаждавал на разговорите с нея. Бедността ѝ нямаше значение за него.

И най-важното, възхищаваше се на изкуството ѝ. За пръв път в целия си живот човек, посетил Лувъра, Флоренция и Тадж Махал бе видял в картините ѝ достатъчно обещание, че да извика един от най-изтъкнатите изкуствоведи в света.

Бьорн Кели беше наполовина скандинавец, наполовина ирландец с превръзка на око, куц и невероятно харизматичен и обаятелен. Освен това не гореше от нетърпение да прекоси половината свят, за да оценява картините на глупачката, завъртяла главата на Брaдли. Докато

не ги видя. После ѝ се разкрещя за лошата техника и за това, че нямала визия, каза ѝ да спре да цапоти като хлапачка и даде на Бродли имената на двама американски учители по рисуване, достойни за гения ѝ.

Тази беше думата, която Бьорн използва — гений.

Когато Изабел си спомни този момент и как сърцето ѝ преливаше от любов към Бродли, поиска ѝ се да скъса картината, която държеше, над упоритата му, красива глава.

Вместо това обаче прекоси с уверени стъпки библиотеката — край на ходенето на пръсти — и облегна платното на камината срещу него.

Като убоден, той почти се изправи в стола.

— Какво е това, по дяволите? Представата ти за жесток подарък на сбогуване?

— Жест на признателност, Бродли. Без теб никога нямаше да мога да сътворя подобно нещо. — Тя издърпа дървения стол от бюрото и го остави до камината.

— Без мен и без проклетия Кели. — Устните на Бродли бяха толкова свити, че едва се движеха, докато говореше.

— Да. Проклетият Кели също ми помогна.

— Не ми се прави на умница! — сопна ѝ се той.

Изабел го погледна в очите.

— Иначе какво?

Тишината между тях натежа и кипна, но госпожа Греъм влезе в този миг, разваляйки магията.

— Шарън още спи — каза тя. Тонът ѝ подсказваше, че не очаква това да продължи и че Изабел ще е виновната. Госпожа Греъм беше досадна жена, която вечно мърмореше; беше служила трийсет години в най-добрите южняшки семейства и се смяташе за нещо много по-висше от съпругата на Бродли. Госпожа Греъм щеше да изгледа с удоволствие гърба на Изабел.

Макар че сигурно нямаше да е толкова доволна, ако изгубеше работодателката си.

— Почакайте тук — каза ѝ Изабел. — Ще взема бебето, когато свърша. — Тя стъпи на стола и откачи старата картина от стената. После слезе долу, отиде до рафтовете и я сложи там. Като взе платното си, тя се качи отново на стола, но залитна от тежестта.

Брадли скочи, хвана я за кръста и я задържа, докато запази равновесие.

Двамата останаха известно време, без да мърдат, свързани от усещането за допир и завладени от старите чувства: страст, ярост, болка... толкова много болка.

После Брадли отстъпи встрани и избърса ръце в панталоните си.

Обидата разби и малкото, което бе останало от сърцето ѝ, и тя почти се пречупи.

Но не можеше да се самозалъгва: знаеше какво става, когато той вземе да я обижда, а тя се подчинява.

Ръцете ѝ трепереха, докато закачваше картината на кукичката. Тя я нагласи, доколкото можа, и попита:

— Така равна ли е?

— Да. — Гласът му беше рязък.

— Оставям ти най-добрата си работа.

— Ти си една долна, проклета курва. — Отблъскваше я с гласа си, с думите си, с позата си и с обвинителния си поглед.

Госпожа Греъм ахна шокирана.

— Знам. — Изабел погледна надолу към него. — Но няма да оспорвам развода, нито имам претенции за издръжка. Няма да взема нищо твое. Свободен си да търсиш жената на мечтите си. — Тя слезе от стола и го върна до бюрото. Отиде до бавачката, взе Шарън и я притисна силно до гърдите си.

Бебето се протегна и се размърда, отвори очички, после отново ги затвори.

— Искаш ли да се сбогуваш с нея? — Изабел не свалеше очи от Брадли.

— Защо? — Той продължи да седи в удобния си стол, протегна ръка и взе чашата с бърбън. — Не ми е никаква.

Човек трябва да имаше лед във вените, за да може да каже подобно нещо за дете, което е държал в ръцете си.

Изабел правеше най-доброто за себе си и своето дете.

— Прав си. — Тя кимна и тръгна към вратата.

Когато се обърна да го погледне за последен път, той седеше неподвижно, взирайки се в картината над камината.

ЕДНО

В наши дни

Полунощ

По крайбрежието на Южна Каролина

Проблесна светкавица. Над обраслата с храсталаци непроходима пътека падаха сенки на голи клони; жилавият, облечен в черно силует, се препъна. Спря. Потръпна. След малко продължи напред към викторианската къща, разположена високо над океана. Грохотът на гръмотевицата разтърси земята почти едновременно със светкавицата, обляла масивната постройка с остра бяла светлина. Върховете на четириетажните кули пронизваха кълбящите се облаци, вятърът въртеше бясно ветропоказателя, а долу вълните се разбиваха с грохот в брега. Един силен порив на вятъра донесе първите пръски дъжд на верандата.

Силуетът притича по стъпалата нагоре към внушителните двойни врати. Големият сребърен ключ се плъзна леко в ключалката. Завъртя се безпроблемно и бързо беше прибран обратно. Облечената в черна ръкавица ръка спря върху стъклото, после натисна и вратата се отвори без звук.

Вътре не светеше лампа, но натрапникът уверено влезе във фойето.

След миг удари нова светкавица и разпъди сенките. Проехтя гръм. Силуетът спря и се завъртя в кръг.

Широкият коридор се извисяваше два етажа нагоре. Всяка рамка на картина, всеки предмет, както и сводът на тавана искряха в злато. От портретите от деветнайсети век гледаха строги очи. Широкото стълбище се виеше нагоре и се губеше някъде в мрака. Поредна гръмотевица накара кристалния полилей да затрепти и призмите изпратиха разноцветен букет от светлини по стените.

После всичко утихна. Тишина се спусна като прах в къщата.

Натрапникът пропълзя към втория вход отляво с приведени рамене. Обходи с лъча на фенерчето си стаята, докосвайки бързо

подвързаните с кожа томове, масивното бюро от резбовано дърво, открояващия се странно модерен офис стол. В една ниша в ъгъла на стаята стояха два тапицирани стола, обърнати към облицованата с мрамор камина, отстрани на която се зъбеха каменни лъвовете.

Фенерчето угасна, но остана в ръцете на влезлия. Всяка негова стъпка потъваше меко и уверено в широкия, тъкан по поръчка килим, отвеждайки по права линия към уютен кът за сядане.

Фигурата спря зад един от столовете и вдигна очи към картината над камината. Фенерчето светна отново и лъчът обходи стената веднъж, после втори път. Платното, изобразяващо подпухнал бизнесмен от двайсети век и кучето му, накараха натрапника да започне бясно да обхожда с лъча наоколо.

— О, бабо. Ти ми обеща. Обеща ми. Къде?

Лампата отгоре светна.

Един глас с тежък южняшки акцент попита:

— Какво правите тук?

Влезлият се обърна леко. Облечената му в ръкавица ръка се стрелна нагоре да защити очите му от светлината.

На прага стоеше висок, тъмнокос мъж, с ръка на електрическия ключ. Лицето му беше с грубо изсечени черти, загоряло и безчувствено.

Това бе най-поразителният, високомерен и красив мъж, който Натали Медоу Зарвас някога бе виждала.

В този миг една светкавица проблесна толкова силно, че по пода премина статично електричество. В двора нещо се счупи със силен пукот. От гърма прозорците се разтърсиха.

Беше попаднала в ада.

Опита се да избяга.

Краката ѝ се оплетоха в ресните на килима.

Спъна се.

Опита да се хване за нещо. Не успя. И се стовари с цялата си тежест на пода.

Главата ѝ се блъсна в главата на единия от лъвовете.

Спечели лъвът.

Когато звездичките зад затворените ѝ клепачи изчезнаха, тя си пое дълга, накъсана глътка въздух. Костите ѝ боляха от удара. Килимът миришеше хубаво, на цитруси и сандалово дърво. Главата... главата ѝ

наистина я болеше. Тя вдигна ръка да докосне болезненото място на слепоочието си.

Някой хвана китката ѝ.

— Недейте. Кървите.

Мъжът. Онзи с високомерните кафяви очи. Кога бе успял да стигне от вратата до нея?

Обяснението беше просто. Явно е била в безсъзнание. Но не си спомняше да е губила съзнание. Спомняше си само... спомняше си само, че го вижда.

— Сър, да се обадя ли в полицията? — Друг мъж. Услужлив. Безшумен. Експедитивен.

— Обади се на лекарката — каза господин Високомерен.

— И после на полицията, така ли?

— Само на лекарката.

— Да, сър. — Другият прозвуча неодобрително — но се подчини. Стъпките му се отдалечиха.

Господин Високомерен притисна нещо меко до главата ѝ.

Тя примига и се опита да го махне.

— Оставете го там — заповяда той. — Кървите върху килима.

— Добре — промърмори тя. Не иска безценния му килим да се изцапа с кръв.

— Отворете очи — дойде гласът му.

Сигурно беше сбъркала. Това не можеше да е красавецът. Мъж, който се държи така грубо с едно проснато и кървящо на пода момиче, не можеше да е привлекателен.

Отвори очи. Вдигна ги към него.

Той я погледна в отговор — студен, преценяващ поглед.

Сърцето ѝ спря. Дишането ѝ спря. Замръзна.

Защото беше права в едно: той не беше красив — беше груб, спиращ дъха, погледът му пронизваше като мълния и оставяше след себе си мъртъвци.

Но пък какъв начин да умре! Ако това бе наказанието ѝ, задето се е опитала да открадне една безценна картина, то кражбата току-що се бе превърнала в новия ѝ начин на живот.

Господин Високомерен се отпусна на колене до нея. Беше облечен в бяла колосана риза със завити нагоре ръкави.

Хубави ръце.

И сини джинси, които обгръщаха плътно бедрата му.

Той хвана китката ѝ с една ръка, а с другата притисна марля към челото ѝ.

Сърцето ѝ подскачаше в гърдите.

— Коя сте вие? — попита я той.

— Тъъ...

Очевидно не успя да отговори достатъчно бързо, защото той изстреля втори въпрос:

— Какво правите тук?

— Тук? — Тя повдигна глава и се опита да се огледа. Мигновеното главоболие и гаденето я накараха да се отпусне отново на пода, тя затвори очи и промърмори: — Ще повърна.

Той внимателно докосна с ръка марлята върху главата ѝ. В ушите ѝ нахлуха звуци — как той стои, отдалечава се, връща се обратно.

— Ако се наложи, ето една купа.

Тя отвори очи едва-едва и погледна.

Той държеше в ръце гравирана стъклена ваза със златни орнаменти, изработена в регентски стил. Беше изключителна.

Попита слисана:

— Да не сте побъркан? Това е хоунсдейлска ваза, оригинал. Не мога да повърна в такова нещо!

За един кратък миг от секундата ѝ се стори, че вижда в очите му весели искрици.

Но не. Господин Високомерен беше все така не приветлив както преди, когато произнесе:

— Разбира се. Извинете ме. Изгубил съм си ума. — После се огледа. — А дали ще можете да повърнете в лиможска купа за пунш?

— Няма проблем. Но... — Тя си пое дълга глътка въздух. — Струва ми се, че вече съм добре. Просто трябва да съм внимателна и да не бързам да се изправям.

— Имате мозъчно сътресение.

Убедеността му я направи леко войнствена.

— Не сте лекар.

— Не, разбира се, че не. Нямахте да изпращам за такъв, ако бях.

— Ха... — Напоследък се беше нагледала на лекари и макар той да се държеше твърде покровителствено, както го правеха лекарите,

все пак беше прекалено напрегнат, за да пасва на профил на истински медик.

Той продължи:

— Но не е нужно човек да е хирург, за да види, че сте ударили толкова силно лъва, че сте му счупили зъбите.

Тя огледа лъва с присвити очи. Той продължаваше да се зъби, но някак несиметрично.

— Надявам се, че не е лоша поличба.

— Ако е, не знам как да я изтълкувам.

Другият мъж, висок, як, с азиатски очи и тъмен тен, се върна и започна да обикаля наоколо.

— Лекарката е на път за насам.

— Сам, погрижи се да не бъда безпокоен.

Без да я погледне или да дава вид за присъствието ѝ, Сам излезе и затвори вратата след себе си.

— И така: коя сте вие? — Господин Високомерен свали марлята от главата ѝ и се усмихна при вида на разпиляната ѝ коса.

Хората, особено мъжете, имаха склонност да се усмихват, когато виждаха водопада от лъскави медни къдрици. Всъщност, хората, особено мъжете, имаха склонност да се усмихват през цялото време, без значение на какво.

Но не и този неумолим мъж с орлов нос, който я разпитваше. Усмивката му изчезна изведнъж, като грешка, която е решил да поправи.

Тя бе възвърнала до известна степен спокойствието на духа си, не гореше от желание да обяснява мисията си, но за сметка на това също имаше въпроси.

— А вие кой сте?

— Девлин Фицуилям.

Което не ѝ говореше абсолютно нищо.

— И сте тук, защото...?

— Живея тук.

Тя се ококори.

— Аз съм собственикът на къщата — додаде той услужливо. — Тази, в която нахлухте. Същата онази с хоунсдейлската ваза и лъва с вече счупените зъби.

— Вие сте собственик на Уолдемър Хауз? — Тя се опитваше да разбере неразбираемото. — Ами другият човек...? Онзи, на когото е била преди?

— Брадли Бенджамин? За него ли питате? — Девлин отново вдигна китката ѝ. Свали черната ѝ ръкавица. Целуна... О, боже. Целуна връхчетата на пръстите ѝ. — Кой по-точно Брадли Бенджамин? Трети или Четвърти?

— Аз... въз... не знам. — Тя не беше подготвена за този разговор. Беше планирала да влезе, да вземе картината и да си тръгне, без да говори с мъж, чиито безмилостни очи изискваха истината, а устните му сами продължаваха диалога.

— Брадли Бенджамин Трети ми продаде къщата — обясни Девлин. — Брадли Бенджамин Четири — наричам го Четири, което му е безкрайно неприятно — обича да се отбива и да се оплаква.

— О! — Баба ѝ се беше заблудила. Много се беше заблудила. Брадли Бенджамин беше продал къщата. И този непознат се е нанесъл тук. Картината не беше на мястото си.

А Медоу беше здравата, ама здравата загазила.

— Вие коя си въобразявате, че сте, та да нахлувате така тук?

— Аз съм... Медоу. — Не Натали Зарвас. Това беше творческият ѝ псевдоним и ако той го научеше, тя нямаше шанс да се измъкне от тази каша. — Аз не... Не мога... — Колко ли тъпо звучеше? Все пак трябваше да обмисли вероятността да бъде хваната. Да се подготви за подобен обрат.

Но баба ѝ беше толкова сигурна... а сега някакъв тип със студени очи и топли устни целуваше пръстите ѝ и я разпитваше, и скоро тя като нищо щеше да се окаже на път към затвора. И как щеше да обясни това на родителите си, които живееха в покрайнините на малкото градче Блайт в щата Вашингтон, и си мислеха, че е на семинар по стъклодувство в Атланта?

— Не си спомняте, така ли? — Девлин целуна китката ѝ.

Приятно. Много приятно.

Устните му, не въпросите.

— Точно така. Не си спомням. Защото аз... аз... имам амнезия!
— Браво, Медоу! Откъде го измисли?!

Наблизо удари мълния. Проехтя гръм.

Медоу подскочи. Сякаш самият Господ я нарече лъжкия.

А устата на Девлин се изкриви. Той не ѝ повярва.

Тя прибързано добави:

— Не помня какво съм правила тук. Сигурно съм изпаднала в някакво умопомрачение. — Една нескопосана лъжа, защото какво беше най-лошото, което можеше да се случи? Полицията щеше да я изпрати в психиатрия за няколко дни за освидетелстване; после щяха да я освободят и тя да опита отново.

Или може би Всевишният щеше да изпрати мълния, която да я изпепели.

— Когато не ме позна веднага, се изплаших. — Девлин я гледаше в очите с такова чувство, че тя не се осмели да примигне. — Скъпа, как успя да намериш пътя обратно?

— А? — Обхвана я лошо предчувствие.

Той нежно я взе в ръцете си.

— Знам, че не си спомняш, но ти си моя съпруга.

ДВЕ

— Побъркан ли си? Ние не сме женени! — Някой крещеше и от шума главата на Медоу започна да пулсира от болка. Защото тя осъзна, че крясъците идваха от собствената ѝ уста.

— Бедничката ми тя. Нищо не си спомняш, но ние с теб се венчахме преди осем месеца.

Падна мълния. Осветлението примигна.

— Естествено! Заради това ме посрещна с отворени обятия!

— Ти ме изостави. В един от най-ужасните дни в живота ми ти изчезна, а аз не знаех какво ти се е случило. Бях се поболял от тревога, когато не щеш ли, изникваш на прага жива и здрава и се преструваш, че не ме познаваш. Аз... аз просто... — Той изигра добре ролята на задушаван от емоции мъж.

Само дето не се задушаваше от емоции; опитваше да измисли поредната лъжа. Тя беше сигурна в това — защото не го бе срещала никога досега. Никога. Иначе би го запомнила.

Всяка жена би го запомнила. Той имаше лицето на паднал ангел и красноречието на първия помощник на Сатаната. Светкавиците отвън танцуваха по суровите му черти като сценично осветление в ада.

— ... ти просто какво? — настоя тя.

— Всички тези месеци на несигурност, на неведение дали си жива или мъртва. Искаше ми се да те разтърся. Но клетата ти ударена глава те спаси, а аз вече се съвзех и мога да те прегърна. Да те прегърна, както жадувам от толкова време.

Прегръдка, която беше силна и интимна, и която облекчи болката и накара сърцето ѝ да бие прекалено бързо. Е, все пак се беше поуплашила. Вероятно заради това сърцето щеше да изскочи от гърдите ѝ. Едва ли беше от удоволствието да открие, че ароматът на цитрус и сандалово дърво струеше от кожата му, или че можеше да види как наболата му брада скрива трапчинката върху брадичката му. Под ризата гърдите му излъчваха онази твърда топлина, която я подканяше да прокара ръка по мускулите и надолу по корема му...

Несъмнено спортуваше и въпреки че харесваше мъже, които, както казваше баба ѝ, бяха корави като статуя на Аполон, на Медоу напълно ѝ стигаше да ги наблюдава от разстояние. Досегашният ѝ опит я бе научил, че тези, които се поддържаха във форма, са самовлюбени, а един съпернически си с Аполон мъж, който не проявяваше самовлюбеност, направо би помрачил спокойното ѝ съществуване.

Особено, ако ухаеше толкова хубаво.

О, небеса. Наистина ли бе заровила нос в гърдите му?

Тя се отдръпна.

Той отново я придърпа към себе си.

— Кое предизвика амнезията ти, мила? — попита той загрижено.

— И тогава ли удари главата си?

— Не знам. Не си спомням някога да съм била с теб. — Закови го. — Къде каза, че сме се венчали?

— В Майорка.

— Майорка.

Майорка?

— Красив остров, близо до югоизточното крайбрежие на Испания.

— Аха. — Вече не ѝ се повръщаше. По-скоро ѝ се виеше свят.

— Имам къща там.

— Ама, разбира се.

— Не ми ли вярваш?

— Вярвам ти, че имаш къща в Майорка.

— И ти се кълна, забраванке моя, че там се срещнахме и се оженихме. Ти да не би да помниш нещо по-различно от това?

Тя го погледна... погледна загорялото му ъгловато лице, черната му разрошена коса, кафявите му очи...

Такъв мъж — мъж, чието неизменно изражение бе на сурова напрегнатост — изключваше в съзнанието ти идеята, че е способен да извлече удоволствие от нещо. Но май точно това правеше в момента. Дали не я наказваше, че е влязла с взлом в къщата му като се шегува с нея така жестоко? Дали абсурдността на настоящата ситуация не го караше да се смее вътрешно?

Изобщо смееше ли се той някога?

Тя имаше чувството, че ще почака доста време, преди той да се ухили и да си признае, че просто я дразни.

И как трябваше да реагира?

— Главата ме боли. — Заради опитите ѝ да намери изхода от тази каша.

При звука на гласовете, които идваха от фойето, той се огледа.

— Лекарката е тук.

— Еха. Имаш си лекарка, която те посещава вкъщи? А аз си мислех, че правят домашни посещения само на стари пациенти. — В досегашния ѝ опит лекарите никога не правеха нещо, което да улесни пациента.

— Наех д-р Апс като лекар на повикване за хотела. А ето че ти ни даде възможност да изпробваме отзивчивостта ѝ. Дръж ръката си на марлята. — Той притисна Медоу още по-близо към гърдите си, прокара ръце под коленете ѝ и бавно се изправи с нея.

— Хотел ли? Какъв хотел? — Тя успя да хване мекото парче плат, точно когато се изплъзваше.

— Добро момиче. — Говореше ѝ като на послушно куче. — Този хотел. Хотел „Тайната градина“.

— Това е хотел? — Може би наистина си беше повредила мозъка при падането. Или пък адът беше замръзнал.

Девлин се движеше уверено, като се стараеше да ограничи до минимум замаяността ѝ и, да, най-вероятно да ѝ попречи да повърне върху килима, но така или иначе я накара да се почувства в безопасност, както, предполагаше тя, би се чувствала и една хоунсдейлска купа в нейните собствени ръце.

— Официалното откриване ще е след три седмици — каза той на Медоу; след това откъсна вниманието си от нея и заговори с някого друго. — Д-р Апс, благодаря ви, че дойдохте. — Сложи Медоу на дивана и отиде да посрещне лекарката на прага. — Медоу падна...

Докато той разказваше подробностите около случката на д-р Апс, Медоу предпазливо надигна глава и погледна.

Д-р Апс отвърна на погледа ѝ и се усмихна с онзи механичен интерес, който медицинските лица демонстрират, когато са изправени пред някой безкрайно досаден случай. Тя имаше хубави зъби. Хубаво лице с много малко грим и червило с приятен розов цвят. Беше висока, с хубаво, добре поддържано тяло. С хубава кестенява коса, събрана с хубава шнола.

Това вече е безмерно скучно.

Сега, когато вниманието и ароматът, и тялото на Девлин бяха другаде, Медоу се отпусна върху възглавниците и се опита да подреди мислите си.

Брадли Бенджамин беше продал Уолдемър Хауз.

Девлин Фицуилям го беше купил и го беше превърнал в хотел.

Съвършеният ѝ план бе отишъл по дяволите.

Вероятно всички картини са били преместени според вижданията на някой интериорен дизайнер. Или пък са били оценени и продадени... Не, тя при всички положения щеше да е чула за това.

И сега какво трябваше да направи?

Да стои тук и да души наоколо, разбира се.

Но Фицуилям твърдеше, че е негова съпруга, а тя нямаше представа защо. Нито пък какво искаше той от нея.

Разбира се, сети се и за най-обичайното нещо, което всеки мъж би искал от жена, но той определено нямаше вид на изнасилвач. Тя изсумтя. По-лесно ѝ беше да повярва, че му се налага да се отбранява от орди преследващи го жени. А и защо му беше да се занимава с някаква непозната със сътресение на мозъка, когато можеше да има такава като лекарката? Лекарката, чийто глас чуваше да бълбука монотонно около Девлин. И чийто интерес към него нямаше да е очевиден, дори да се беше окичила с перли и да му се бе представила в мидена черупка.

Медоу простена тихо.

Никаква реакция. Съпругът ѝ продължаваше да си говори с лекарката ѝ и никой от тях не ѝ обърна и най-малко внимание.

Тя простена по-високо.

— Скъпа! — Девлин се върна до нея.

Това е друго нещо.

— Нека да я прегледам. — Лекарката го избута настрани.

Той не ѝ възрази.

— Здравейте... съжалявам, но не знам как се казвате.

Медоу беше дочула, че Девлин казва на д-р Апс името ѝ, но нямаше против да играе тази игра.

— Медоу. Казвам се Медоу.

— Разкажете ми какво се случи, Медоу — подкани я д-р Апс. Беше облечена в синя престилка с големи джобове, натъпкани с какви ли не докторски джунджурии. Преслуша сърдечния ритъм на Медоу,

светна в очите ѝ, прегледа цицината на главата ѝ и слушаше с привидно невнимание, докато Медоу си признаваше за влизането с взлом, падането и загубата на съзнание.

— Колко време бяхте в безсъзнание? — попита я д-р Апс.

— Не знам. Достатъчно дълго, за да успее той да стигне до мен. — Девлин стоеше леко встрани и Медоу го посочи с вдигната на брадичката.

— Колко дълго? — обърна се към него д-р Апс.

— По-малко от минута.

Д-р Апс кимна.

— Зениците изглеждат добре. С еднакъв размер са. Очите ѝ проследяват безпроблемно. Някаква загуба на памет?

Най-после. Шансът на Медоу да се изплъзне.

— И още как. Имам амнезия. Не си спомням какво правя тук.

— Нали казахте, че сте влезли с взлом? — Д-р Апс почисти грубо раната на главата ѝ.

— Разбира се! Той казва така — тя отново посочи Девлин с глава, — а и съм сигурна, че има охранителни камери, които да го докажат.

Девлин кимна.

Страхотно. Когато той я завлече в съда, щяха да покажат видеоматериала и да я хвърлят в затвора за остатъка от живота ѝ.

— Но аз изобщо не си го спомням. Не помня нищичко.

— Но ми казахте името си. — Изглежда и д-р Апс не ѝ вярваше повече от Девлин.

— Това е единственото нещо, което си спомням. Не знам каква е фамилията ми. — Медоу започваше да се чувства като героиня от телевизионен сериал, отчаяно опитваща се да убеди доктора си, че е невменяема. — Знаем само, че се събудих с кървяща глава.

— Хм, колко необичайно. — Но д-р Апс не гледаше към нея. Беше се вторачила в Девлин, сякаш той бе казал нещо. Но той мълчеше. Все още стърчеше встрани от нея, безпристрастен и очакващ.

— Съвсем сериозно. — Отчаяна да спечели вниманието ѝ, Медоу се надигна на лакти. Но това накара главата ѝ да запулсира и тя отново се отпусна на дивана. — Трябва да ме заведете в болницата за психологически преглед.

Д-р Апс върна погледа си към Медоу.

— Гадене?

— Вече не — каза Медоу.

— За малко щеше да повърне в една лиможска купа за пунш. — Девлин се подпря на облегалката на дивана.

— О, боже. О, не. — Д-р Апс стисна прекрасните си начервени устни в истински ужас. — Тези купи са изключително ценни, Медоу. — Очевидно жената се имаше за експерт и смяташе Медоу за невежа.

Девлин не се и опита да я поправи.

Медоу изгледа злобно двамата.

— Същото важи и за килима, но купата човек поне може да я пусне в миялната машина. — Тя се наслади на предвзетия ужас на д-р Апс.

— Скъпа, престани да се заяждаш. Знаеш какво стана последния път, когато сложи лиможската купа в миялната машина. Цялата позлата падна. — Девлин погали с върха на пръстите си челото на Медоу. — Но се боя, че тя казва истината, д-р Апс. Не си спомня абсолютно нищо. Не си спомня дори, че ми е съпруга.

Д-р Апс изгледа и двамата. После отново премести очи от единия върху другия. И се разсмя толкова весело, че Медоу си помисли, че би я харесала, ако не беше лекар.

— Ах, вие, Девлин, голям сте шегаджия. Спретнахте ми капан, нали? Искали сте да видите как действа планът ви за спешна медицинска помощ и ми вдигнахте фалшива тревога.

Той сви рамене, сякаш си признава вината, но отвърна:

— Едва ли бих ударил Медоу по главата, за да проверя какво е времето ви за реагиране.

— Значи някой от персонала ви случайно е паднал и вие сте решили да се възползвате от изникналата възможност. — Д-р Апс прибра стетоскопа и малкото фенерче в огромния си джоб. Извади марля и лепенка от друг и с отработени, но грубовати движения направи превръзка на Медоу. — Щяхте напълно да ме надхитрите, ако не беше историята за влизането с взлом, получаването на амнезия, както и това, че ви е съпруга. Последното ми дойде малко в повечко. — Тя потупа Медоу по ръката. — Вие ли измислите всичко това?

Девлин изсумтя.

— Медоу, следващия път се придържай към сценария, който съм ти дал, за да мине номерът.

— Така и направих! Ти беше този, който каза... Аз казах истината! — Донякъде.

И на двамата щеше да им е за урок, ако Медоу беше повърнала в лиможската купа за пунш. За жалост, пристъпите на гадене бяха отшумели, заместени от възмущение заради начина, по който я обвиняваха в лъжа.

Е, да, тя наистина лъжесвидетелстваше, но не заради долната причина, която д-р Апс ѝ приписваше.

— Тя наистина си удари главата — поясни Девлин.

— Главата ще я боли известно време, може би ще бъде и леко замаяна, дори раздразнителна. Ще е добре да остане в леглото и да си почива един ден. Нека сама реши какво да прави, но никакво вдигане на тежки неща и никаква физическа работа утре. Ще ѝ напиша рецепта за болкоуспокояващи. А довечера ще се наложи някой да я буди през час, за да проверява дали е в съзнание. Не се безпокойте, ще се оправи. — Д-р Апс говореше за Медоу сякаш тя изобщо не беше в стаята и когато Девлин се изправи, тя го хвана под ръка. — Какво ще кажете? Как се представих на пробното повикване?

— Много добре. Пристигнахте за по-малко от десет минути. — Той я съпроводи до вратата. — Съжалявам, че ви събудих, но възможността бе прекалено добра, за да я пропусна.

— Разбирам. Не се колебайте да ми звъните винаги, когато ви потрябвам.

Отново изтрещя гръм, разтърсвайки дивана и пода.

— Тази буря няма да спре скоро — каза той. — Вземете една от колите ми, за да се приберете.

— Пътят е по-малко от два километра — възрази лекарката, но звучеше доволна.

— Достатъчно, за да се намокрите. — Той звучеше решително.

Гласовете им се отдалечиха.

Навън светкавиците и гръмотевиците се сипеха една след друга.

Медоу беше бясна. Не само, че и двамата се държаха високомерно с нея, но и докторката не ѝ повярва, че има амнезия. Разбира се, същото важеше и за Девлин; и ако тя продължаваше да отрича, че са женени, щеше да ѝ се наложи да си признае, че всъщност

не страда от амнезия — и той щеше да я хвърли в затвора. Не можеше да се заблуждава; приличаше на мъж, който би стоварил цялата тежест на закона върху ѝ. Сигурно би насъскал и беззъбия си лъв срещу нея.

Но ако тя не признаеше, нямаше никакво мърдане от тази къща.

Никакво. Мърдане. От Уолдемър Хауз. От дома на баба ѝ, в търсене на картина, от която се нуждаеше отчаяно, и която беше потънала вдън земя.

Планът ѝ беше прост.

Да проникне в Уолдемър.

Да задигне картината.

Да се измъкне от Уолдемър.

Да продаде картината за голяма сума.

Да вложи парите в безумно скъпото лечение на майка си.

Обърна се и се загледа в камината. Онзи нафукан стар джентълмен ѝ се присмиваше.

Колкото и да се взираше в него невярващо, това не се промени. По дяволите, това беше съвършено друга картина.

ТРИ

Но как беше възможно?

Ключът в джоба на Медоу я бодна в хълбока. Тя го извади и погледът ѝ се плъзна по дългата му сребърна форма, големите зъбци, богато украсената дръжка. Трябваше да го скрие. Можеше да ѝ потрябва отново.

Като дочу стъпките на Девлин, тя бързо го мушна между възглавниците и облегалката на дивана, достатъчно надълбоко, за да не го открият камериерките.

Светкавиците играеха по портрета и караха очите на високомерния господин да блестят неодобрително. Не ѝ пукаше. Неодобрението, под каквато и да е форма, нямаше значение за нея. Важното беше да открие правилната картина.

Тя се отпусна назад точно когато Девлин Фицуилям се върна в стаята. Погледна го.

Изглеждаше толкова... висок. И... сериозен. И... съсредоточен. Върху нея.

Ако изобщо му пукаше за д-р Апс, определено прикриваше интереса си успешно.

— Готова ли си за лягане? — Без да дочака отговор, той я грабна на ръце и се запъти към вратата. — Каж ми, ако започне да ти прилошава.

— Добре съм. — Като изключим факта, че я притискаше към себе така успокояващо, както мъж прегръща любимата си съпруга — и това ѝ хареса. Имаше чувството, че я желае тук.

Той изкачи високото, елегантно стълбище. Наоколо миришеше на прясна боя и лепило за тапети и накъдето и да погледнеш човек, виждаше старинни лампи, огледала с позлатени рамки и елегантни дизайнерски решения. Старата сграда на Уолдемър Хауз бе преобразена във витрина на комфорта и удобството.

— Изглежда страхотно — промърмори тя.

— Къщата ли? Да, наистина се получи добре. — Погледът му обходи коридора и на лицето му се изписа мрачно задоволство. — В Чарлстън си имаме една поговорка: „Твърде беден за боя, твърде горд за вар“. Бродли Бенджамин не разполагаше с парите, нужни да поддържа старото момиче така, както заслужава. Направих услуга на къщата като я купих от него.

— Ами той? И на него ли направи услуга? — Затова ли бе продал къщата Бродли? Бил е разорен?

— Не. Ние с добрия стар Бенджамин сме се споразумели — аз не му правя услуги, а той не ме нарича копеле. Е, поне не в лицето ми. Не много често. — Той се обърна настрани, за да мине през една врата. Пренесе я през всекидневна, обзаведена с мебели по мъжки вкус във виненочервени тонове. — Ето че пристигнахме.

Пред очите ѝ се разкри огромна, разкошна спалня, боядисана в златисти цветове с пурпурни отънъци. Влязоха в голяма, принадлежаща към спалнята баня с черен мрамор, черна вана, гигантска стъклена душ-кабина с кървавочервени плочки и свежи златисти хризантеми в сини порцеланови вази.

Той я остави да седне върху плота с глава, облежната на стената, и крака в мивката. Студенината на мрамора проникна през панталона ѝ, полази по кожата ѝ и я разсъни.

— Предположих, че ще искаш да използваш банята, преди да си легнеш. — Девлин погледна надолу, криейки блясъка на очите си, но не свали ръце от нея.

— Да. — Беше топъл. Направо гореше.

— Ще се справиш ли сама, или да...? — Той подръпна края на черната ѝ тениска.

— Хей! — Тя хвана ръката му. — Мога да се оправя.

Подигравателна полуусмивка заигра по устните му.

— Сигурна ли си?

Преди не би ѝ хрумнало, но сега този суров мъж изглеждаше почти... очарователен.

— Ще се справя. Ти излез. Ако ми трябва помощ, ще извикам.

— Обещаваш ли? Не бих искал пак да си удариш главата.

— И аз нямам такова желание. Ще те извикам, ако си ми нужен.

— Тя се извърна, провеси крака от плота и остана да го наблюдава, докато се отдалечаваше.

— Ще намериш нови четки за зъби и всичко друго необходимо в най-горното чекмедже. На закачалката до душа има халат. — Той закрачи с дълги елегантни стъпки, които накараха пръстите ѝ да изтръпнат.

Не би възразила да докосне стегнатия му задник.

Когато стигна до вратата, той се обърна и повдигна вежди.

— Сигурна ли си, че не ти трябвам?

Може би. Но не и заради причината, която се въртеше в неговата глава.

Тя стъпи на крака.

— Не ми се вие свят. Нито пък ми се повдига.

— Само не си спомняш коя си.

— Със сигурност не си спомням да съм твоя съпруга.

— Обещавам да направя всичко по силите си, за да ти припомня.

— Наслади се на смайването ѝ, после затвори вратата след себе си.

— Не си го и помисляй! — изсъска тя на затворената врата.

Не получи отговор.

Вгледа се в бледото си напрегнато отражение в огледалото, в бялата превръзка, частично прилепнала към косата ѝ, в следите засъхнала кръв по челото.

През последните две изнурителни години от живота си бе съумяла да запази вярата си в доброто и хората. Бе посрещала предизвикателствата с усмивка, знаейки, че така поддържа духа на останалите.

А сега изглеждаше ужасно. Така се и чувстваше. И виновен за това бе Девлин Фицуилям.

Майка ѝ със сигурност обаче щеше да обвини нея за последните събития.

Задушавана от вина, любов и решителност, тя отпусна глава в ръцете си. Майка ѝ. О, само да знаеше майка ѝ къде е Медоу и какви ги върши... Мисълта я накара да простене.

— Трябва да си легнеш и да се напиш добре — каза тя на отражението си. — Утрото е по-мъдро от вечерта. — В момента бе толкова объркана.

Беше излъгала Девлин, че страда от амнезия. Дали ѝ беше повярвал?

Естествено, че не. Нима беше възможно?

Той пък беше излъгал, че са женени. Ако не й вярваше, че има амнезия, значи съзнаваше, че тя знае, че не са женени.

Може би се опитваше да изтръгне някакво признание от нея. Но нямаше такова чувство. Чрез поведението си показваше, че я иска тук. Но защо? Какво си беше наумил?

Притеснена, тя съблече пуловера си с разтреперани пръсти. В най-добрия случай гърдите й бяха с размер чашка „А“, а този спортен сутиен я правеше напълно плоска. Не можеше да се похвали и със завидни задни части; черният клин, който обличаше за йога, не допринасяше кой знае колко за пораждаване на илюзии. Девлин несъмнено бе видял опаковката, така че очевидно целта му не беше пищното й тяло.

Тя се облегна на плота и се взря в огледалото.

Нито пък лицето й, което в момента изглеждаше особено мрачно и непривлекателно. И отблъскващо бледо и потно. И разтревожено. Наистина разтревожено.

Тогава какво преследваше? Какво искаше? Какъв беше планът му — и защо! Защо го правеше?

Тя отвори чекмеджето и там намери какви ли не сапуни и лосиони, всичките в малки мострени шишенца. Приглади косата си назад и си изми лицето, като гледаше да не мокри превръзката. Събу си обувките, свали панталоните и чорапите и ги хвърли на пода. Взе един бърз душ и надяна пухкавия бял халат. Подобно на всички хотелски халати, той беше огромен. Стигаше й чак до прасците, освен това се наложи да навие ръкавите, за да види ръцете си. Завърза колана на възел и отвори вратата.

Спалнята беше празна.

Едва ли беше отишъл далеч. Обеща й да дойде, ако го извика, а този мъж определено беше от онези, които държат на думата си.

Тя се качи във високото легло с четири пилони и въздъхна, когато матракът, възглавницата и хладните меки чаршафи я обгърнаха. Дръпна завивката — лека, но и богата. Три метра над нея таванът блестеше със същия топъл златист цвят като на стената, а фризьт на свода бе боядисан в имитация на черешово дърво.

Художникът в нея се възхити на изработката. Изтощената жена не искаше нищо друго, освен да затвори очи и да заспи.

С изключение на...

Наистина ли я искаше тук този тип? Странна идея, но защо иначе би ѝ наговорил такива невероятни лъжи? Защо ще ѝ казва, че му е жена и ще си прави труда да я задържа в... как го бе нарекъл? „Тайната градина“.

Едно нещо знаеше със сигурност — причините му да я затвори тук може и да не бяха почтени.

* * *

Красивите сини очи на Медоу, същите онези очи, които я бяха предали, бяха потънали в дълбок сън. Медната ѝ коса светеше като ореол около лицето ѝ върху възглавницата и проблясващите светкавици се отразяваха във всеки сатенен кичур. Кожата ѝ имаше цвета на праскова и беше също толкова мека. Девлин прокара пръсти по бузата ѝ. Долната ѝ устна беше розова и леко подпухнала — всеки път, когато изричаше глупавата си лъжа, тя прехапваше нежната кожа.

Направената от лекарката превръзка беше като голямо бяло петно върху челото ѝ и това, заедно с тъмните кръгове под очите, ѝ придаваше крехък вид.

Струваше му се, че това е мираж.

Знаеше толкова много за нея — но и толкова малко.

Тя имаше име, Медоу. Но не знаеше точно коя е.

Беше крадла с мисия. Но той нямаше представа каква.

Що се отнася до изкуството, окото ѝ беше набито. Но той не знаеше с какво се е занимавала.

И въпреки това знаеше повече, отколкото тя можеше да си представи. Хората от юга имат смущаващо дълга памет, особено когато ставаше дума за скандал, а бабата на Медоу бе най-скандалната личност на цяло поколение. В Амелия шорс не преставаха да говорят за Изабел и за авантюрите ѝ, и за това как бе смирила гордостта на Брадли Бенджамин.

Девлин никога не беше срещал Изабел, но я харесваше.

Години наред, когато беше млад, Брадли Бенджамин тровеше живота на Девлин. Причините бяха какви ли не — двеста и петдесет години съперничество между семействата Фицуилям и Бенджамин, старомодната ненавист на Брадли Бенджамин към успешните жени като

майката на Девлин и най-вече чистата, отявлена омраза на Бенджамин към извънбрачните деца. Към копелетата.

Като Девлин.

Брадли го презираше. Защо ли?

Защото Девлин му напомняше за собствения му, широко известен провал и унижението, което го следваше по петите от тогава.

Така че когато му се удаде възможност, Девлин сложи ръка върху Уолдемър Хауз, щурмувайки древната крепост на превъзходството на рода Бенджамин. Нещо повече, чистото невежество и невероятна некомпетентност на родния син на Бенджамин бяха му помогнали допълнително да се сдобие с наследственото им имение. И колко прекрасна и заслужена хапка топла наслада само върху студено сервираното отмъщение — вместо да заживее в къщата, което само по себе си би накарало Брадли да се пръсне от яд, Девлин бе превърнал внушителното старо имение в луксозен хотел.

Точно така постъпваха копелетата.

Той се усмихна към Медоу с неприятно разкривени устни.

В собственото му легло сега спеше възможността за едно още по-голямо отмъщение.

Дали Брадли Бенджамин щеше да разпознае внучката на Изабел? Може би.

Дали щеше да чака свит в напрегнато очакване момента, когато всички жители на Амелия шорс ще я разпознаят и клюките и слуховете ще плъзнат отново?

Определено.

Щеше ли да му пука, че Девлин се е оженил за нея?

Да. О, да.

Брадли Бенджамин мразеше Изабел, но някога той я бе имал и ако съществуваше нещо общо между Девлин и Брадли, то това беше силно развитото им собственическо чувство. Мисълта, че внучката на бившата му жена е попаднала в мръсните лапи на копелето Фицуилям нямаше да му дава мира.

Девлин докосна шията на Медоу и забеляза контраста между собствената си тъмна ръка и нейната бледа, обсипана с лунички кожа.

На Брадли щеше да му е крайно омразна мисълта, че Девлин и Медоу се вихрят заедно в едно легло.

А най-хубавото беше, че цялата тази атака нямаше да коства на Девлин нищичко.

Е... като се изключи проучването на миналото на Медоу.

Не знаеше със сигурност коя е тя — според слуховете, изобщо не съществуваше — но когато детективът му приключеше работата си, Девлин щеше да знае възрастта ѝ, колко килограма е била, когато се е родила, и имената на всички мъже, с които някога е излизала.

Той взе мобилния телефон на Медоу и го отвори.

Нямаше обхват.

Разбира се.

Провери кой ѝ се е обаждал.

Нищо.

Прегледа номерата, които беше набирала последно.

Нищо.

Умницата беше изчистила паметта на мобилния си телефон, преди да влезе с взлом в къщата.

Само дето изобщо не беше влязла с взлом. Някак бе успяла да отключи вратата и се бе промъкнала. Камерите не бяха хванали ловките ѝ действия, но определено беше направила нещо, за да дезактивира охранителния чип в голямата старинна ключалка. Разбира се, сензорите за движение я бяха засекли, докато е минавала през фойето, и бяха задействали беззвучните аларми, но все пак той, както и охранителят му, искаха да разберат как го бе направила.

Той дори се зачуди дали истината не се криеше в нещо толкова елементарно като естествената връзка между къщата и момичето, колкото и несвойствено за него да беше подобно хрумване.

Но изобщо не го интересуваше, че нейното място е тук, а неговото — не. Щеше да разгадае всичките ѝ тайни и в същото време да откъсне своята порция плът от Брадли Бенджамин.

Девлин винаги бе имал дяволски късмет.

Медоу бе доказала, че този късмет все още не го е изоставил.

ЧЕТИРИ

Медоу се събуди от докосването на слънчевите лъчи върху клепачите ѝ — реакция на собствения ѝ оптимизъм. И на нечие присъствие в леглото до нея. Зад нея. Плътно до нея.

Мъж. Определено беше мъж. Определено същият онзи мъж, който я бе будил на всеки час през цялата нощ.

Нищо чудно, че се чувстваше изпълнена с оптимизъм.

Обърна се и се озова лице в лице с остро изсеченото, очарователно, сериозно лице на Девлин.

— Добро утро, мила. — Погали с пръсти бузата ѝ. Шоколадово кафявите му, опасно пронизващи очи проникваха до дълбините на душата ѝ.

Душата ѝ, странно нещо, се протегна и замърка под ласкаещото внимание.

— Добре. — Тя съумя да накара гласа си да прозвучи уверено. — Какво правиш тук? — Сякаш, че не знаеше. Беше видял възможност и се бе възползвал от нея.

— Че къде другаде да съм, ако не в леглото с любимата ми съпруга? — Той се плъзна по-близо до нея. Краката му се преплетоха с нейните.

— Не съм ти любима съпруга! — Опа. Стрессова реакция. Заради думите му. Защото халатът, с който благоразумно си беше легнала снощи, беше отворен от кръста надолу, както и от кръста нагоре, а сутиенът и бикините ѝ не я накараха да се почувства по-облечена. И защото той носеше само мека памучна тениска и... ами, не знаеше какво носи от кръста надолу, тъй като одеялата го покриваха, а и нямаше намерение да опипва, за да разбере.

— Но разбира се, че си, мила моя. Просто не си го спомняш. — Пръстите му се плъзнаха надолу по извивката на шията ѝ. — Аз ще ти помогна.

— Престани. — Тя го плесна и се дръпна назад.

— Боли ли те още главата?

— Малко. — Зад очите ѝ досадното главоболие не спираше. Но със сигурност нямаше да ѝ попречи да свърши каквото трябва.

— Докторката каза, че можеш да останеш в леглото днес.

— Докторката е идиотка. Добре съм. — И невероятно раздразнена, че той споменава д-р Апс, докато е в хоризонтално положение с Медоу.

— В лошо настроение си. — Той поклати глава тъжно, сякаш наистина познаваше настроенията ѝ, докато всъщност си нямаше и най-малката идея. — Трябва да останеш в леглото днес.

— Не съм в лошо настроение. Виждаш ли? — Тя се усмихна, като през цялото време скърцаше със зъби.

Той също ѝ се усмихна — самото възплъщение на чара, спокойствието... и съблазънта.

— Ще ти позволя да станеш при едно положение: обещавай ми, че ако ти се завие свят или ти прилошее, ще ми кажеш веднага.

— Все едно те интересува. — Май наистина беше в лошо настроение.

Той докосна с устни челото ѝ.

— Какво искаш?

— Искам те отново при мен. Искам пак да сме заедно като в Майорка. Искам романтиката, разговорите, страстта...

Сега беше моментът да каже: „Това никога не се е случвало“. Както и: „Каж ми защо съм ти тук“.

Но и за това щеше да дойде време. По-късно. Когато бедрото ѝ не беше заклещено между неговите.

— Не си спомням.

— Тогава ще направя така, че да се случи отново. Може да отидем на плажа и да се срещнем случайно...

— Срещнали сме се случайно?

— Съдбата ни беше сватовница. Бях изтощен от преговорите за тази къща и страшно изнервен от безкрайните административни глупости. Бях изгубил посока в живота, бях забравил какво е удоволствие. Облегнах се на един камък и се загледах в морето...

Слънцето огряваше обърнатото му нагоре лице. Вълните се разбиваха в краката му, а Средиземно море излъчваше соления си аромат, докато из въздуха се носеше лек мирис на лавандула. Моментът беше свършен, сапфир в буйния поток на времето... но

необичаен копнеж извикваше меланхолия в душата му. Цял живот се бе наслаждал на усамотението, на миговете, откраднати от динамичния и убийствен бизнес — сключване на сделки, преобразяване на складове в модни апартаменти, строеж на луксозни бутикови хотели върху запуснати терени.

Но днес не се чувстваше усамотен. Чувстваше се самотен. Непоносимо самотен.

С крайчеца на окото си улови ивица цвят. Обърна се и видя жена. Беше висока и с лъскава като нова медна монета коса...

— Не съм висока. Само един и седемдесет съм — прекъсна го тя. Девлин сложи пръст на устните ѝ и поклати укорително глава.

— Кройката на лятната ти рокля те правеше висока, а дългите ти, спокойни крачки ме караха да мисля само за едно нещо...

— Да, обзалагам се, че знам какво е.

Той знаеше, че това е жената, която му бе отредила Съдбата.

— Е, щях да загубя облога — поклати глава тя.

Държеше сандалите си в една ръка. Подритваше пясъка, докато вървеше, вперила поглед в хоризонта, където синьото небе се сливаше със синьото море. Изражението ѝ бе отнесено и замечтано. Той си помисли, че тя изглежда също толкова самотна, колкото се чувстваше самият той, и когато пристъпи напред, очите ѝ изразиха сливане, после станаха предпазливи, а най-накрая... топли. Без да каже и дума, непознатата го прегърна, целуна го и от този момент всичко се промени.

— Еха — прошепна Медоу. Добър беше. Знаеше, че всичко това е измишльотина, но докато плетеше историята си, той я въвличаше в нея и тя почти му повярва. Почти я изживя заедно с него.

— Може би не си ме спомняш, но тялото ти познава моето. Тялото ти копнее за насладата, която мога да му доставя. — Гласът му звучеше като черно кадифе — мек, плътен, съблазнителен. Ръката му обгърна китката ѝ и се плъзна под широкия ръкав към вътрешната сгъвка на лакътя. Палецът му помилва нежната кожа. — Не са ни нужни топли бели пясъци и средиземноморски бризове. Не ни трябва палмови дървета и лодки със стъклени дъна. Нуждаем се само един от друг... и светът ще отплава от нас.

Той не толкова злоупотребяваше с тялото ѝ, колкото я съблазняваше с думите си... Всяка от тях потъваше в съзнанието ѝ и

изпращаше трепетни сигнали до места, които нямаха нищо общо с брака, а със съвкуплението. Бедрото му се търкаше в нейното нагоре-надолу и тя разсеяно се опита да си спомни кога за последен път беше бръснала краката си.

После реши, че това не я интересува, защото искаше да сплете тялото си с неговото. Всъщност, бедрата ѝ вече се бяха насочили към него, когато малкото ѝ останал разсъдък я възпря.

Беше почти гола. А той... кой знае? Опасна територия за жена, чиято единствена аматьорска авантюра бе увехнала под бремето на болест в семейството.

Тя извърна глава от пръстите му и прекъсна контакта на очите им.

— Недей.

Той се надигна на лакът.

— Погледни ме.

Тя го погледна. Трябваше. Налагаше се да наблюдава движенията му, да ги предвижда. Ако това означаваше да се подчинява на думите му, нямаше спасение. Ако погледът ѝ се преплетеше с неговия отново и онези горещи кафяви очи сваляха преструвките ѝ и я оставеха гола пред жадния му поглед, не можеше да чака спасение от никъде. Той умееше да я кара да се чувства безпомощна — и да изпитва наслада от това.

— Ние сме щастливци. — Той плъзна ръка около кръста ѝ и разпери пръсти надолу към малкото ѝ задниче. — Повечето двойки имат една-единствена първа целувка. А ние ще имаме две.

Мислите ѝ може и да бяха замъглени, но инстинктите ѝ бяха будни и нащрек. Трябваше да избяга. На момента.

Вместо това тя го остави да я придърпа към себе си, в топлотата и аромата на тялото му.

Но всичко беше под контрол. Все пак той носеше боксерки.

Привидни аргументи, Медоу.

Главата му се спусна към нейната. Усети дъха му по кожата около ухото си.

— Понякога, когато двама души се срещнат, те знаят, че един допир ще е достатъчен да разпали пожар, но така и не получават шанса сами да подадат искрата. Ние имаме този шанс... и ще е престъпление срещу природата да не открием...

Тя се обърна към него, за да му каже да я остави на мира.

Но някак си устните ѝ се срещнаха с неговите — и искрата мигновено премина във възхитителен пожар. Затвори очи. Светкавица от миналата нощ премина между тях и изпрати отблясъци под затворените ѝ клепачи. Ръцете ѝ се вдигнаха — едната го сграбчи зад врата, а другата за рамото, и електричеството от върховете на пръстите ѝ премина в кожата му, после обратно, като магия на анимационен магьосник.

С устните си той разпалваше нечестиви страсти, огромно изкушение. Ръцете му не блуждаеха; те я държаха близо до него и горещината между тях сякаш стапяше нищожните им дрехи и оставяше след себе си само голи тела и пламъкът на желанието.

Дишането ѝ се учести. Тя беше сляпа и глуха за всичко, освен за него: дъхът му в устата ѝ, ароматът му, нахлул в ноздрите ѝ, огънят, който разпалваше като докосваше бедрата си в нейните.

Харесваше езика му. Харесваше ѝ начина, по който го използваше върху зъбите и устните ѝ, играейки, докосвайки. Харесваше ѝ, че предаваше контрола, когато тя искаше да изследва устата му. Наслаждаваше се на вибрациите от стоновете му, когато се претърколи по гръб и я придърпа със себе си.

Беше твърд под нея, едър, могъщ звяр, който излъчваше топлина и я местеше с лекота. Когато тя го притисна към леглото, целувайки го все по-силно, той разхлаби хватката си върху нея. Ръцете му започнаха да блуждаят и захвърлиха настрани халата ѝ, за да не пречи на телесния им контакт. Прокарваше нежно длани по дупето ѝ, обхващаше го, притискаше го към мъжеството си и я тласкаше в пулсиращ ритъм.

Сред мъглата на възбудата се прокрадна гласът на разума и я предупреди, че нещата се развиват прекалено бързо. Не можеше да влиза в интимни отношения с мъж, който я бе излъгал. Не и когато тя също го лъжеше. Но на сетивно, физическо, земно ниво те бяха в съвършена хармония.

Поне тя се чувстваше така.

Може би него просто го биваше в тези работи. Беше чувала, че някои мъже могат да правят чудеса с женската анатомия, въпреки че самата тя бе имала незначителен опит в това. Но тук и сега всяко

движение на телата им изтръгваше ново усещане от напрегнатите ѝ нерви.

Намери края на тениската му и пъкна ръце под нея, изкачвайки се нагоре по тренирания му корем до ребрата и зърната му. Той вдигна ръце над главата си, приканвайки — предизвиквайки я — да го съблече.

В детството си веднъж бе приела предизвикателството да скочи от покрива на ателието върху трамплина им. Беше си счупила крака. Докато го наместваше, докторът строго я предупреди колко опасни са подобни предизвикателства.

Но главният недостатък на Медоу беше привързаността.

Не го прави, Медоу.

Тя се надигна и възседна Девлин.

Ще съжаляваш, Медоу.

Съблече тениската му и я хвърли някъде в стаята.

Съвестта ѝ грешеше. Изобщо не съжаляваше.

Гладките му мускули играеха под загорялата кожа. На ръцете. На гърдите. На корема. Не можеше да му устои; докосна го с пръсти, плъзгайки ги по възвишения и долчинки, като следваше гърдната кост, после слезе надолу към пъпа, към ластика на слипа му. Контрастът между розовите ѝ нокти и тъмното му окосмяване я очарова и тя изпита наслада при вида на силата и величието на гърдите му.

— В чудесна форма си.

— След като ме изостави не ми остана какво друго да правя, освен да упражнявам правенето на любов. — Той стегна бицепса си. — Сам-самичък.

Мътните да го вземат! Откъде знаеше, че я подлудяват мъже, които я карат да се смее?

— Чрез упражнения се постига съвършенство.

— Нека проверим. — Той прокара пръсти под ластика на бикините ѝ.

В главата ѝ се въртеше само една мисъл: „Свали ги“.

Наведе се напред.

Той ги свлече по краката ѝ.

Каква глупачка си, Медоу. Не го прави, Медоу.

Тя ги изрита настрани.

Дланите му галеха голите овали на задните ѝ части и изправяха фините косъмчета по цялото ѝ тяло. Пръстите му едва докоснаха цепнатината, която водеше към вътрешността на тялото ѝ.

Тя се напрегна в очакване.

Той прокара палци по клитора ѝ.

Тя заби нокти в кожата му.

Той плъзна — съвсем леко — пръста си в тялото ѝ.

Тя издаде стон, който разкри прекалено много.

— Точно така беше и в Майорка — прошепна той в ухото ѝ. —
Целуна ме и двамата се възпламенихме.

В главата ѝ светна предупредителна лампичка.

— Майорка? — Беше споменавал Майорка и преди, и това я накара да изтрезнее — никога досега не бе ходила в Майорка.

Нямаше да започне връзка, основаваща се на лъжи.

Лъжите на Девлин.

Нейните собствени.

— Махам се от тук. — Тя скочи от леглото, забивайки едната си ръка в матрака, а другата — в стомаха му.

Той изохка.

Пътят до пода беше по-дълъг, отколкото очакваше. Залитна при приземяването, след това се изправи с гръб към него и си пое дълбоко въздух — което никак не ѝ помогна да си възвърне здравия разум.

Мозъкът ѝ крещеше да се изнесе от там. А тялото ѝ я приканваше да се върне отново в леглото и да го разклати.

Здравият ѝ разум настояваше да зададе логичния въпрос — нарочно ли бе споменал Майорка? Дали не се опитваше да спре събитията, преди да са стигнали прекалено далеч? Това показваше, че под горещината на страстта все още функционира трезво съзнание и самата тази мисъл понижи телесната ѝ температура до поносимо ниво.

Тя се загърна с халата и покри голотата си. Обърна се към него.

Той лежеше на леглото с чаршаф, увит около кръста му и ръце, пъхнати под главата. Гръдните му мускули изпъкваха. Косата му блестеше като мрачен ореол на фона на бялата възглавница. Очите му пронизваха.

Не приличаше на мъж, владеещ контрола върху съзнанието си. Може би бе споменал Майорка случайно?

— Винаги ли си толкова безразсъден?

— Никога. — Той се изправи на един лакът. — Затова се влюбих в теб — ти ме превръщаш от скучен бизнесмен в смел скитник-мечтател, който знае кое е важното в живота.

— И кое е то?

— Ти.

Тя залитна към леглото, притеглена от гравитационната сила на желанието му.

Мисли, Медоу. Мисли!

Дръпна се назад.

— Бива си те. — Винаги се бе поддавала на ласкателствата, като всяко друго момиче. Очевидно този път се бе поддала твърде много.

— Отивам да се облека. От дрехите ми ще ме изкараш по-трудно. — Запъти се към банята, сигурна, че отново е поела юздите на съдбата си и решена да отблъсква светкавично бързите му, подмолни, прелъстителни хитрини.

— Изхвърлих дрехите ти.

ПЕТ

Медоу си пое рязко дъх, изумена. Спря на място. Обърна се. Девлин я посрещна с най-разсъбличащата си усмивка. Само дето нямаше какво да съблича.

— Моля? — Тя пристъпи към леглото, на устните ѝ се появи полуусмивка, докато в очите ѝ играеха пламъчета. — Изхвърлил си дрехите ми?

— Магазинът в центъра ще изпрати подходящо за съпругата ми облекло. — Звучеше толкова... невинно. Толкова логично.

— Облекло, подходящо за съпругата ти? — Гласът ѝ скочи с една октава. — Какво означава това?

— Означава, че ми харесваше стилът ти на обличане от Майорка.

— И що за стил е било това?

— Носеше летни рокли. На цветя в ярки тонове. — Той описа някаква форма с пръст върху гърдите си. На ярки цветя, предположи тя.

— Летни рокли? На... — По принцип носеше дънки и тениски. И спортни сандали. С чорапи. — Ако наистина съм ти съпруга, защо не пазиш дрехите ми от Майорка?

Отговорът му бе светкавичен:

— Оставих ги там, защото се надявах, че ще се върнеш.

Младото сутрешно слънце огряваше едната половина от тялото и лицето му и оставяше другата в сянка. За кого се имаше? За някой ненадминат злодей, способен да нанася промени в сценария със скоростта на светлината, така че да я смайва и обърква?

Е, някой трябваше да му покаже как стоят нещата тук, на земята.

Подобно на мишени, зърната му привличаха погледа ѝ. Тя сграбчи едното и го извъртя. Силно.

— Ох! — Ръката му притисна болезненото място. Той погледна към почервенялото зърно. — Какво беше това?

Тя наблюдаваше със злобно задоволство как той се разтрива.

— Искам да ти кажа, че никоя нормална жена не носи летни рокли с цветя ежедневно. Аз предпочитам дънки.

— Няма как да си сигурна в това. Нали не си спомняш. — Сарказъм. Доловим сарказъм.

— В Степфордска съпруга ли се опитваш да ме превърнеш? — Доста плашеща мисъл. Такива ли бяха намеренията му? — Знам що за жена съм. И определено знам какви дрехи нося. Наясно съм какви дрехи носят всички жени. Трябва да се поогледаш наоколо.

— Не се заглеждам по други жени. Женен мъж съм.

Тя изсумтя.

— Ще ти запиша час при очния лекар.

— Това ми звучи като истинско съпружеско задължение.

Разговорът помежду им не беше размяна на идеи; беше си същинска фехтовка.

Даже по-лошо — тя се забавляваше, при положение, че в действителност му бе бясна. Изключително бясна за... нещо... А, да.

— Повече никога не си позволявай подобно своеволие — да ми изхвърляш дрехите!

— Разбира се, че няма. Няма да ми се наложи. — Изрита чаршафа от краката си. — Не и сега, когато си тук с мен. Няма да те изпусна от поглед.

Девлин беше прекалено висок. Внушителният му ръст разсейваше Медоу и насочваше вниманието ѝ към ерекцията му, която правеше палатка в тъмносините боксерки, към босите ѝ крака върху студения дървен под, към неотдавнашната им прекалено пламенна интимност. Думите му звучаха не толкова като закачки, колкото като заплахи, а когато жена стигне до нейното положение — което си беше доста напечено — щеше да е глупачка, ако пренебрегнеше предупредителната лампичка в съзнанието си.

— Няма да ме изпускаш от поглед? Как да го разбирам?

— Не си в много добро здравословно състояние. Имаш сътресение...

— Леко!

— И страдаш от амнезия, свързана с най-важния момент от живота ни.

Ненавиждаше факта, че той държи този коз.

— И още по-важно, откривам хотел по закътаното и неописуемо красиво крайбрежие на Южна Каролина. Това е тенденцията на бъдещето; доходите на всички онези стари домакинства спадат и те увеличават цените. Но богатите тук продължават да са богати — и враждебно настроени към мен, а и вече имаше доста случаи на саботаж.

— О... — промърмори тя под нос. Подобни сценарии ѝ бяха твърде далечни и тя просто не знаеше какво да каже. — Като например?

— Няколко от по-влиятелните семейства дадоха да се разбере, че ипотеките на търговците в града напълно необяснимо ще бъдат обявени за просрочени, ако ни продадат каквото и да било. Карам хранителни продукти чак от Чарлстън.

— Ама това са направо средновековни тактики!

Устните му се разтегнаха в усмивка.

— Това е Южна Каролина. Една от първите тринайсет колонии и до ден-днешен се управлява от същите семейства.

— Сигурно се шегуваш. — Тя беше от Запада. От планините на Вашингтон и отгледана в семейство на бохеми, хора на изкуството. Разбира се, баба ѝ ѝ бе разказвала за старите семейни традиции в Южна Каролина, които задушаваша живота на човек. Но Изабел бе избягала и затова историите ѝ звучаха по-скоро като приказки за отдавна погребано минало.

А сега Девлин твърдеше, че нещата не са се променили? Напрегнатото му лице ѝ подсказваше, че говори сериозно.

— Какво друго са причинили на хотела?

— Издигнах клетъчна кула зад сградата. Някой я събори.

— Клетъчна кула! — Мисълта я удари като ток. — Клетъчният ми телефон. — Тя се опипа отзад, сякаш очакваше да намери джоб там. — Взе ли телефона ми, преди да изхвърлиш дрехите?

— На нощното шкафче е. — Изправи се до седнало положение и посочи с ръка. — Наех гардове да охраняват...

— Как съм успяла да вляза тогава? — Не ѝ се вярваше да лъже за това.

— Благодарение на охранител, който се скрил от бурята, когато трябвало да патрулира, и неизпробвани генератори, които не

предотвратили спирането на тока. Днес ще се погрижат за тези нередности.

— И как по-точно? Ще поправят генераторите ли?

— Ще сменим и охранителя. — Изражението му стана студено.

Което никак не ѝ допадна. Напомняше ѝ за миналата нощ. За това, че зад този фарс стои някакъв таен мотив, и че ако не се изнесе заедно с картината отгук съвсем скоро, той щеше да я смачка като буболечка.

— Недей така. Бурята беше ужасна!

— Плащам добре и очаквам най-доброто.

— Да, но... горкият пазач! Ще остане без работа.

Не забеляза и най-малката доза състрадание върху лицето на Девлин.

— Да е мислил за това, преди да подпише договора.

— Така е. — Медоу подхождаше сериозно към договорите, които самата тя подписваше, но в същото време ѝ беше тъжно за непознатия човек.

— Виж. Хората, които се опитват да попречат на откриването на хотела, са решени да го сторят и имат парите да подплатят тази си решителност. Не мога да рискувам някой да се възползва от възможността да нарани съпругата ми, а един нехаен охранител те излага на опасност. Разбираш, нали? — Лицето му придоби почти миловидно изражение. В комбинация с тъмната му, разрошена от леглото коса и изкривените устни, той изглеждаше почти... откровен. Предан. Загрижен за нея. Единствено за нея.

Тя неохотно сложи ръката си в неговата.

— Разбирам. Само че... наистина ли ще казваш на хората, че съм твоя жена?

— Естествено. — Той прокара палец по дланта ѝ.

На върха на езика ѝ беше да го попита каква история щеше да разказва, когато тя отново изчезне. Но тогава той щеше да попита защо съпругата му би го изоставила и тя пак трябваше да пелтечи и да измисля добра лъжа. Майка ѝ винаги казваше, че не съществува такова нещо като добра лъжа, че вселената възнагражда истината и наказва лъжите.

Погледът на Медоу падна върху сплетените им ръце и веднага отскочи към леглото. След провала от миналата нощ и необмислената

страст от тази сутрин нямаше как да не признае, че майка ѝ бе права.

Можеше да разкрие истината — очите ѝ се стрелнаха към суровото му лице — и да бъде арестувана за влизане с взлом с цел грабеж. Страхотна идея, Медоу.

Девлин наблюдаваше вътрешната ѝ борба — истината срещу лъжата, той или затвора; и усмивката му я накара да заподозре, че терзанията ѝ му се струват забавни.

Тя изскубна ръката си от неговите и грабна телефона.

Когато го отвори, Девлин се обади:

— Исках да видя номерата, но телефонът ти е празен. — Той прекоси стаята и извади чифт дънки от гардероба.

— Ровил си из телефона ми? — Това вече беше върхът!

— Надявах се да открия някои имена, които да ни подсказат откъде идваш. — Той нахлузи дънките.

— А, да. — Добре че Джудит се бе сетила да накара Медоу да изтрие паметта на телефона, иначе сега той щеше да разговаря с майка ѝ. Медоу можеше да си представи как би звучала тя — също толкова разочарована и разстроена, както когато бе хванала тринайсетгодишната Медоу да яде хамбургер — месо! — у една нейна приятелка.

Какъв ужасяващ спомен беше това!

— Значи тук клетъчните телефони нямат обхват? — За да избегне погледа му, тя наблюдаваше движенията на търсещата сигнал анимация.

— До миналата година жителите на Амелия шорс не са позволявали нещо толкова безвкусно като клетъчна кула да загрозява елитното им селце и до ден-днешен сигналът не достига до именията.

— Май мястото на тези хора е в средновековието — промърмори тя отново.

— Ще построя още една кула за гостите на хотела, но планът е работата по нея да започне чак след официалното откриване. Тогава вълната на неодобрение от страна на собствениците на другите имения ще бъде в пика си и дори няма да забележат какво правя.

— Да. Едва ли. — Тя затвори телефона си. — Искам да си взема душ.

Той отвори уста.

— Сама.

Затвори я.

— Та къде са тези летни рокли на цветя? — Трябваше да претърси къщата за картината и то бързо.

— Още не са пристигнали. Ще видя какво мога да ти намеря от сувенирния магазин. — Той тръгна към вратата.

— Дънки и тениска — провикна се тя след него.

— Днес ще бъде трийсет градуса.

— Тогава шорти и тениска.

Той спря на място и плъзна сериозен поглед по тялото ѝ.

— Какво? — Тя разтвори ръце въпросително.

— 170 сантиметра, 58 килограма, чашка „А“, панталони шести размер, осми размер обувки. — После излезе от вратата и я затвори след себе си. Не се поинтересува дали е прав.

— Петдесет и седем килограма. Какво толкова?

Мъж с такава остра наблюдателност вероятно можеше да прочете всяка нейна мисъл, още преди да е прекосила съзнанието ѝ — а тя се гордееше с бързия си ум.

Беше загазила здраво.

Трябваше да намери картината и да се изниже от тук. Искаше ѝ се — страшно много — да се прибере вкъщи при родителите си с достатъчно пари и да плати медицинските процедури на майка си... а сега бе изскочила и втора причина да побърза.

Задължително трябваше да се измъкне от Девлин — преди той да съумее да я оплете още повече в мрежите си и да провали добре измислените ѝ планове за кражба.

ШЕСТ

Медоу се спусна към стационарния телефон на стената. Набра номера с разтреперани пръсти и после тресна слушалката. Щеше ли г-н Повсеместна охрана да разбере, че е използвала телефона?

Най-вероятно.

Беше почти сигурна, че е незаконно да се подслушват телефонните линии в хотелските стаи, така че разговорът ѝ би трябвало да е поверителен.

Освен това... имаше ли изобщо избор?

Не.

А и той едва ли бе имал време да инсталира подслушвателно устройство на този телефон.

Тя беше стигнала ръба и вече пропадеше в бездната на параноята.

Набра номера отново, надявайки се да се свърже с единствения човек, който изслушваше яростните ѝ и разочаровани тиради, насърчаваше я да търси решение, помагаше ѝ да крои планове и щеше да е връзката ѝ в Блайт, докато Медоу отсъстваше.

Джудит Смит бе застанала на прага им, когато Медоу беше на четиринайсет, жадна да научи всичко за изкуството и рисуването. Още преди чиракуването ѝ да бе приключило, Джудит вече бе станала като член на семейството. Беше прекарала месеци у тях в създаване на посредствени картини, но още при първата негативна реакция към произведенията ѝ тя се бе отказала от изкуството.

На четири очи Шарън бе споделила с дъщеря си, че единственият човек, който може да обяви някой художник за неуспешен, е самият художник, че стремежът на Джудит към незабавен успех е задушил таланта ѝ — талант, на който тя не бе позволила да израсне.

Не след дълго се бе впуснала към друго поприще — не искаше да каже какво, но очевидно разполагаше с пари, защото идваше и си отиваше, когато пожелае. Тя именно помогна на Медоу да се включи

към изкуствоведската програма в „Станфорд“ и я посъветва да замине да учи в чужбина. Майката, бащата и бабата на Медоу бяха възпитали у нея силен дух и бяха създали у нея вкус към изкуството, но когато тя напусна планинския им дом и тръгна по света, Джудит се превърна в неин житейски наставник.

Сега Медоу сдържа дъха си и зачака да чуе сигнала „свободно“.

Джудит отговори почти веднага. Носовият ѝ глас издаваше нотки на паника.

— Кой е?

— Аз съм. — Медоу се надвеси над телефона и се опита да говори възможно най-тихо.

— О, боже. Толкова се бях притеснила. — Джудит си пое дълбоко въздух. — Защо не вдигаш мобилния си телефон? Какво става? Къде си?

— Мобилният телефон няма покритие тук. Хванаха ме, докато влизах. Във Уолдемър Хауз.

— Мили боже. Добре ли си? Намери ли картината? Да не си пострадала?

— Малко. Нищо сериозно. Но картината не беше на стената.

— Опитвах се да те предупредя за това. Хората правят промени в къщите си.

Джудит звучеше толкова спокойна, че на Медоу ѝ се прищя да ѝ се разкрещи.

— Баба беше сигурна, че ще е там.

Гласът на Джудит стана по-рязък.

— Да не мислиш, че те е излъгала?

— Знам, че не е!

— Извинявай. Не исках да прозвучи така. Просто всичко е толкова сложно. — Джудит звучеше извинително и засрамено. — Но ти наистина спомена, че към края си е била малко объркана.

— Да. Но картината вероятно е била там — на времето. Проблемът е, че се случва хората да продават къщите си. — Медоу чу как Джудит си поема дълбоко дъх.

— Продали са Уолдемър Хауз? — Понякога, в моменти на стрес, гласът на Джудит звучеше като на коренячка нюйоркчанка. Това беше един от тези моменти.

— На мъж на име Девлин Фицуилям.

— Девлин Фицуилям — повтори Джудит бавно. — Девлин... О, божичко. Девлин Фицуилям те е хванал да влизаш?

— Да, и после...

— Я почакай. — Паниката на Джудит привлече вниманието на Медоу. — Ти да не би да го познаваш?

— Всеки познава Фицуилям. Беше куотърбек на Флорида стейт.

— Коутърбек. Говорим за американски футбол, нали? — Предвид физиката му, имаше логика.

— Да, мила. За американски футбол става дума. Писали са статии за този тип в Harvard Business Review, Forbes, Entrepreneur. Той е от семейство Фицуилям от Чарлстън, майка му е известната Грейс Фицуилям... — Медоу можеше да си представи как Джудит кърши ръце.

— Говори ли ти нещо това име?

— Не. Съвсем нищо. — Медоу опря гръб в стената и се плъзна надолу. Седна на пода с щръкнали колене и очи, вперени във вратата.

— Трябва да гледаш телевизия от време на време. Грейс Фицуилям е интериорен дизайнер и води собствено шоу, предавано по националната телевизия. Показва как можеш да превърнеш дома си в традиционен южняшки рай.

— Ясно. — Медоу обичаше да гледа телевизия. Същото важеше и за баща ѝ. Но майка ѝ не допускаше телевизор в къщата, а Медоу живееше с родителите си през последната — непоносима — година и половина. Беше загубила връзка със света и го знаеше, но колкото и изненадващо да беше за нея самата, се чувстваше по-щастлива, отколкото когато се подвизаваше в колежа и беше доста ориентирана в съвременните събития.

Шарън пак се бе оказала права.

— За риалити шоу ли става въпрос?

— По-скоро нещо от рода на шоуто на Марта Стюарт. Поне за нея си чувала, нали? — Джудит се засмя саркастично.

— Да. Джудит, не мога да говоря дълго. — Медоу трябваше да затваря, преди да са я хванали, но любопитството ѝ за Девлин надделя. — Кажи ми какво трябва да знам, за да се справя с него.

— Фицуилям е истински гений що се отнася до развиването на доходоносни бизнеси.

— Превърнал е къщата в хотел.

— Не ме учудва. Носи му се репутация на безпощаден кучи син, който не се спира пред нищо, за да увеличи състоянието си.

— Безпощаден.

— Никой не може да го прави на глупак и всички са наясно с това — или пък го научават по трудния начин. Смачква всеки, който му се изпречи на пътя. Син е на милиардера Нейтън Менли, същият онзи, който сам фалира фирмата си, открадна парите и духна в Южна Америка преди десет или петнайсет години. Обзалагам се, че и тази история не си чувала.

— Не. — Нито пък я интересуваше, като се изключи частта, която се отнасяше до личността на Девлин — а като си спомни коментара му от снощи за това как Бродли Бенджамин го е нарекъл копеле, връзката ѝ се стори очевидна. — Значи Фицуилям иска да докаже, че не е като баща си?

— Да. А и семейството на Грейс не било особено щастливо, когато тя се оказала бременна. Двамата с Менли не са имали брак — всъщност, той вече бил женен за друга.

— Всяко родено дете е нова мисъл за Бог.

— Семейство Фицуилям са против новото мислене.

Чак сега ѝ просветна.

— Значи те са едно от семействата, за които той говореше. От онези, които още държат целия контрол над района.

— Точно така. Има да избива комплекси с размерите на канари и според слуховете става истинска хиена, когато някой се опита да го прецака.

— О! — А Медоу почти бе започнала да го харесва. Бе ѝ се сторил изкусителен.

Но може би това се дължеше на хормоните.

— Трябва да си много внимателна. Много. — Медоу усети тревогата в гласа на Джудит. — Какъв ще е следващият ти ход?

Медоу не можа да се реши да признае абсурдната си лъжа за амнезията или пък неговата за брака. Всичко това звучеше като шекспиров фарс и точно така протичаше, като изключим целувките... които повече наподобяваха порно.

— Убедих го да ми позволи да поостана.

Джудит се поколеба и Медоу почти чу въртенето на зъбчатите колелца в мозъка ѝ. Вероятно тя беше най-интелигентният човек, който

Медоу познаваше. Може би не най-талантливият, но определено най-интелигентният и най-гладният за слава, въпреки че се опитваше да прикрие последното. Майка ѝ веднъж бе споделила убеждението си, че този глад има зъби, но Джудит никога не ги бе показала на Медоу.

— Смяташ ли, че е разумно да останеш там? Може би има друг изход от ситуацията.

— Мисля, че нямам избор. Обкръжил е цялата къща с пазачи и охранителни камери. Няма да ми се удаде друг шанс да вляза. А на всяка цена трябва да взема картината. — Неканен, образът на майка ѝ с овързаната около плешивата ѝ глава кърпа, изникна в съзнанието на Медоу. Тя потисна внезапния порив да заплаче. — Не сме чули да е била открита, а определено щяхме да научим първи. Слуховете в нашите среди се разпространяват като горски пожар. Така че няма как да не е тук, в къщата. Просто трябва да я намеря.

— Да. Права си. Но ако охраната му е толкова засилена... как ще стане?

— Умно момиче съм. Ще потърся начин да изключа охранителните камери за известно време и после отново да ги включа.

— Мили боже, толкова се притеснявам за теб! — не се стърпя Джудит.

— Знам. — Медоу си пое въздух. — Как са нещата вкъщи? Още ли мислят, че съм в общежитие в Атланта?

Не ѝ беше приятно да лъже родителите си, но ако майка ѝ знаеше, че Медоу е тук и какви са намеренията ѝ, несъмнено щеше да е разочарована.

Затова беше най-добре и за двете Медоу да лъже. Вината, която майка ѝ щеше да ѝ внуши заради открадването на глупавата картина, нямаше да е съпоставима с вината, която Медоу щеше да изпитва, ако пропуснеше този шанс.

Да не говорим, че баба ѝ щеше да я порицава от отвъдното.

Ривър беше талантлив художник и прекрасен баща, но хич не се справяше с пълненето на хладилника, бизнес въпросите и плащането на сметките, затова Медоу бе помолила Джудит да остане при родителите ѝ и да поеме грижата за ежедневните задачи, които обикновено бяха работа на майка ѝ. Сега Медоу се опита да почувства облекчение, но вместо него я раздираше необяснима тревожност.

— Да, не се безпокой! Само се съсредоточи върху мисията си. И не им се обаждай — казах им, че в общезитието не се допускат мобилни телефони.

— Ох, но... — Тя говореше с майка си почти всеки ден, стремеше се да поддържа връзка, защото имаше нужда да чуе онзи познат, топъл глас и да се увери, че майка ѝ е все още на този свят.

— Не ставаш за лъжкия — каза Джудит с безцеремонна откровеност, — и ако се обадиш на майка си, тя ще заподозре, че си наумила нещо. Не е добра идея да я безпокоиш.

— Наистина. Права си.

Но това отново върна Медоу към проблема с Девлин Фицуилям.

Ако наистина не ставаше за лъжкия, защо не я бе изгонил още.

* * *

Джудит затвори телефона и огледа скапаната стая, която бе наела в мотел „Байдауи“ в Амелия шорс.

Години наред бе работила, за да стигне до този момент — нямаше да се откаже сега, само защото големите хлебарки си вземат малки хлебарки за домашни любимци. Освен това идния септември щяха да станат осемнайсет години, откакто бе дошла тук за пръв и последен път. Сега нещата бяха по-зле в сравнение с онова ѝ посещение, но беше толкова близо до целта си, че почти можеше да я вкуси.

Понякога съвестта я гризеше, задето лъже хлапачката. Познаваше я от години — и Медоу беше също толкова естествена и откровена като родителите си.

От друга страна, тя беше и също толкова талантива, и това караше Джудит да се изяжда от яд. Не беше честно — защо някои хора имат истинска дарба, а други... други са просто добри. В света на изкуството дарбата ти носи международно признание. Добрата работа ти осигурява членство в пътуващите Изложби на гладуващите художници и място за картината ти на стената на някой ресторант с етикет от двеста долара, лепнат на рамката.

Не това искаше Джудит. Винаги се бе стремяла да постигне нещо в живота. Искеше хората — критиците — да я забелязват, да я хвалят,

да я признават. Преди двацет години, пет години след като завърши колежа, ѝ се бе наложило да се сблъска със суровата действителност. Нямаше талант — затова започна да се бори за постигане на слава по други начини.

Сега щеше да открие един потънал вдън земя шедьовър.

Нямаше да е трудно. Имаше си начини. Щяха да са ѝ нужни само малко разследване и готовността да проследи мълвата до източника ѝ. Не всички слухове се бяха потвърдили, разбира се, а и бе прекарала доста време в оглеждане на напълно бездарни творби, представяни за шедьоври.

След около година до нея стигна слух за известната художничка Изабел и безценната картина, която била изоставила. Подочу и друг слух, после трети, и в крайна сметка, след като почерпи с достатъчно питиета сърдитата стара бавачка г-жа Греъм, успя да получи потвърждение на информацията си. Шедьовърът наистина съществуваше и се намираще в голямото старо имение Уолдемър Хауз.

Но г-жа Греъм беше толкова глуха, че всяка дума излизаше от устата ѝ с крясък, и такава пияница, че бе готова да изпее и майчиното си мляко пред всеки с достатъчно пари в джоба срещу питие и малко гевречета. На Джудит не ѝ оставаше друг избор, пък и не представляваше кой знае каква трудност да подправи дванайсетата ѝ чаша за вечерта с малко отрова за мишки. Когато полицаите я откриха на другия ден в уличката до кръчмата, просто откараха в моргата безжизненото ѝ тяло и вписаха случая като „естествена смърт“.

Южняците наистина си имаха начин да потулват грозната страна на живота.

Проникването на Джудит в Уолдемър Хауз не се бе увенчало с намирането на картина, отговаряща на описанието. За сметка на това тя получи за спомен хубави белези от кучешки зъби на задника си, а побеснелият Брамли Бенджамин от своя страна се сдоби с пълно описание на крадеца. Тя така и не посмя да опита отново.

Затова реши да подходи към въпроса по различен начин. Впусна се в издирване на документите на прочутата — и скандална! — художничка Изабел... но вместо това попадна на смятаната за мъртва нейна дъщеря.

Нещата се бяха подредили идеално. Оказа се, че известната възрастна художничка Изабел е обявила, че дъщеря ѝ е загинала в

автомобилна катастрофа в Ирландия, когато била на четири години. Изабел била „осиновила“ Шарън и я държала настрана от светското внимание, и оттогава момичето не се мяркало много-много, не че избягвало пресата, просто не привличало вниманието ѝ.

След като Шарън се омъжила за Ривър Зарвас, те използвали парите, които Изабел била спечелила от изкуството си, за създаването на художническа колония, в която да се поощряват талантите и да се обучава следващото поколение гении. Бяха учредили стипендии, преподаваха на приемниците си напълно безплатно. Около тях вечно се навъртаха изоставени хлапета, които се мислеха за художници, ношуваха по пода в къщата им, хранеха се у тях, говореха за изкуството с пламнали очи... Не се оказа трудно да цъфне един ден на прага на къщата в Блайт и да се нанесе да живее при тях като Джудит, една жена, търсеца вдъхновението.

И за известно време даже си мислеше, че го е намерила. Беше нарисувала най-добрите картини в живота си досега под този покрив, поемайки в дробовете си пропития с творческа енергия въздух. За малко бе забравила за проклетия изгубен шедьовър и бе рисувала с пламенна страст, убедена, че най-накрая е събудила криещия се в нея гений.

Тогава бе показала произведенията си на един критик, а той ѝ даде името на ресторант, собствениците на който имали практиката да окачват картини по стените и да ги продават срещу комисиона.

Изпита желание да подправи с отрова и неговото кафе.

Вместо това обаче се върна отново в дома на Зарвас, изслуша без капка интерес приповдигнатите речи на Парън и изяви желание да препише дневниците на Изабел на компютъра. Шарън я бе съжалила достатъчно, че да ѝ позволи да го направи. Но макар получила шанса да се потопи в свят на пикантни клюки и очарователни прозрения в живота на тази невероятна художничка, Джудит така и не намери никаква информация за изчезналия шедьовър.

Тогава тактично потърси път до сърцето на Шарън в отчаяни опити да се превърне в довереницата, с която тя би споделила всичко.

Но Шарън се бе отдръпнала; острият ѝ поглед бе накарал Джудит да мисли, че... че вижда всичко, което се случва в главата ѝ.

Накрая Джудит насочи интереса си към внучката на Изабел и точно тук улучи десетката.

Оказа се, че Изабел е споделяла с детето всичко. Всичко.

Едно бързо пътешествие до Амелия шорс показа, че картината вече не виси на старото си място над камината.

Което не я учуди.

Иначе щеше да е прекалено лесно.

А не можеше да измисли начин да остане там и да претърси цялото имение. Старецът Бенджамин все още беше между живите. Полицията все още имаше нейното описание. Престоят ѝ беше съвсем кратък.

И точно тогава портфейлът ѝ се бе опразнил. Тогава вкара баща си, най-злобния кучи син, живял някога на земята, в приют, и продаде къщата и всичките му вещи. Това ѝ подsigури средства за още две години.

След това трябваше да си намери спонсор.

Г-н Хопкинс ѝ бе отправил предложение толкова бързо, че я бе накарал да се замисли дали не я е наблюдавал. Разбира се, по-късно се оказа, че точно такъв е бил случаят.

Тя щеше да има славата.

А той — картината.

Така и никога не го видя на живо. За нея той беше глас от телефона, който я съветва да проявява търпение. Тя си мислеше, че ако не друго, то през всичките тези дълги години е имала поне търпение, но той настояваше, че ѝ е нужно нещо повече — енергия — и в крайна сметка... се оказа прав. С негова помощ бе настъпил и нейният час.

Картината — и славата — бяха на една ръка разстояние. Бе решена да не допуска нищо да се изправи на пътя ѝ.

Нищо — и никой.

СЕДЕМ

Гейбриъл Прескот влезе в кабинета на Девлин.

— Здравсти, Гейб. — Девлин дори не вдигна поглед. Не му се наложи. Той седеше пред няколко редици екрани, инсталирани върху красивите старомодни полици за книги. Беше ги наблюдавал и затова бе видял как Гейбриъл влиза през входната врата. Всяка негова стъпка до кабинета бе наблюдавана.

Но Девлин продължаваше да се взира в екраните с усмивка на лицето.

— Какво правиш? — Гейбриъл затвори вратата след себе си.

— Следим я.

Гейбриъл побърза да застане зад рамото му, защото нямаше как жена, за която Девлин говори с подобен тон, да не предизвика интерес и у него самия. Мониторът разкри жена, която се движи по един от коридорите — но каква жена само! Червената ѝ коса блестеше като пламък на свещ около бледата ѝ кожа. Имаше дълги крака, изваян ханш и малки, стегнати гърди, и всичко това в съвършена хармония, сякаш създадено от ръката на майстор. Носеше бели шорти, жълт сутиен, смешни джапанки, украсени със стъклени кристалчета, а отгоре — голяма мъжка бяла риза, завързана отпред на възел. На челото си имаше жълта лента за коса — на екраните изглеждаше сякаш е изрисувана с усмихнати личица. Мотаеше се безцелно по коридора, спирайки пред почти всяка картина и се взираше в нея.

Гейбриъл си придърпа стол и седна така, че да вижда мониторите.

— Винаги, когато ти трябва помощ при наблюдението, съм на разположение. Коя е тя?

Девлин му отговори с тайнствен поглед.

— Жена ми.

— Жена ти? — Грешка!

— Медоу.

На Гейбриъл му отне известно време, за да осъзнае, че Девлин всъщност произнася името ѝ.

— Значи така. — Той познаваше Фицуилям отдавна, още откакто фирмата му за пръв път започна да инсталира охранителните системи по проектите на Девлин, и досега Девлин никога не бе споменавал за жена.

Но все пак не можеше да се каже, че са приятели. Девлин бе безжалостен кучи син без всякакво чувство за хумор и настроен винаги враждебно, когато разговаряше. Освен това се отнасяше подчертано собственически към притежанията си и като го гледаше как следи Медоу, Гейбриъл започна да съжалява момичето. Чакаха я доста изпитания.

— Какво прави? — попита Гейбриъл.

— Търси нещо.

— Картина ли?

— Напълно възможно е. — В гласа на Девлин се прокрадна задоволство.

Добре. Хубаво, тогава. Девлин беше озадачен днес.

— В такъв случай — да се хващаме за работата.

— Чух, че имало взлом миналата нощ.

— Така е.

— И сте хванали нарушителя.

— Тя беше. — Девлин кимна с глава към монитора точно когато Медоу завиваше по коридора и навлизаше в обхвата на друга камера.

— Тя? — Гейбриъл започваше да се обърква. — Собствената ти съпруга е влязла с взлом в хотела ти?

— Точно така.

— Защо не ми разкажеш? — Гейбриъл определено не можеше да измисли логично обяснение.

— Не, ти си този, който ще ми каже. Как е успяла да се промъкне, без да задейства алармата на входната врата?

Хората на Гейбриъл си бяха свършили работата още преди да дойде тук, така че той знаеше отговора.

— Отворила е вратата с ключ.

Девлин се извъртя с лице към Гейбриъл.

— Ключ! А защо ключът не е задействал алармата?

— Хората все още използват ключове, и тъй като отварянето на вратата с ключ е стандартна процедура, не сме предвидили алармата да се активира. Но това вече е променено. — А работникът, който не бе попитал собственика какви са предпочитанията му, вече беше на опашката за безработни. Гейбриъл ръководеше най-голямата охранителна фирма по Източното крайбрежие. Беше я създал от нулата и не допускаше подобни грешки.

— Значи всеки ключ би могъл да отвори вратата? — попита Девлин.

— Всеки, който пасва на ключалката, а такива няма много. Говорим за ключалка на „Сарджънт & Грийнлийф“. Стабилна иновативна фирма, съществуваща от преди сто и петдесет години. Тази ключалка е била на вратата още при слагането ѝ и е работа на майстор занаятчия. — „Сарджънт & Грийнлийф“ бяха производители на типа ключалки, които улесняваха работата на Гейбриъл. — Трудно е да се отвори с шперц и в този случай не е била отворена с шперц. Нямахше одрасквания от вътрешната или външната страна. Използван е ключ. Намерихме съвсем пресни следи от метал в една наистина стара ключалка, която не е използвана от месеци, може би дори откакто предишният собственик се е изнесъл. — Той се изправи на стола с ръце на коленете. — Още по-интересното е, че металът, за който ти казах, е сребро. Става дума за старинен ключ, а сребърните ключове са били рядкост дори някога. Да не говорим, че е паснал на ключалката.

Девлин остана втренчен в Гейбриъл достатъчно дълго и с достатъчна концентрация, че да накара косъмчетата по тила му да настръхнат. Изправи се, отиде до голямото бюро и отвори изпъкналото чекмедже. От там извади ключ, голям, изкусно украсен сребърен ключ, и го вдигна.

— Като този ли?

— Да, бих казал. — Гейбриъл го огледа внимателно. — Много интересно. Входната врата ли отваря?

— Не. Старият Брадли Бенджамин не ми даде ключа за входната врата. Твърдеше, че го е изгубил. Но този беше забутан в дъното на чекмеджето и се заехме да проверим какво отваря. Доста зор видяхме, но в крайна сметка се оказа, че отваря една порта в двора.

— Какво толкова е имало от другата страна на портата, че да заслужава сребърен ключ?

— Градина. — Гласът на Девлин беше равен и безразличен.

— Градина значи. — Гейбриъл обърна ключа в ръката си. Среброто лъсна на светлината. — Някой сигурно е обичал тази градина.

— Сигурно. Семейство Бенджамин са прочути с това, че пилеят времето си за глупости. — Девлин сложи точка на темата за семейство Бенджамин и глупостта им с махване на ръката. — Откъде според теб Медоу се е сдобила с толкова ценен сребърен ключ, пасващ на входната врата?

— Тя ти е съпруга. Защо не я попиташ? — Звучеше наистина логично, но цялата тази ситуация — жена, нахлуваща с взлом в къщата на собствения си съпруг с помощта на мистериозен ключ — беше отвъд всяка логика.

— Ще я попитам. — Девлин се изправи и потупа Гейбриъл по рамото. — Благодаря ти, че дойде.

— Налагаше се. Не се случва често някой да преодолее охраната.

— Мога да се закълна, че не е съзнавала, когато го е правела. — Девлин се запъти към вратата, след това се върна и изключи монитора за коридора, в който Медоу все още блуждаеше.

Да. Поредната проява на силно собственическо чувство.

— Остани да изпием по едно кафе — покани го Девлин. — Даже за вечеря. Готвачът изпробва ястията за официалното откриване. Пирувам като крал през последните две седмици.

— С удоволствие, но трябва да хващам самолет. Чака ме семейна сбирка в Тексас. По-малката ми сестра току-що роди и се събираме за кръщенето.

Девлин не можеше да проумее защо Гейбриъл се радва на това чак толкова.

— Разбира се. Другия път.

Гейбриъл придоби сериозно изражение.

— Ще дойда за официалното откриване. Възнамерявам да се погрижа нищо да не се обърка с охраната. Наех нов човек, една жена с чудесни препоръки.

— Къде е работила преди това?

— За някакъв тип от Атланта, казва се Хопкинс. Познаваш ли го?

— Чувал съм за него. Управлява бизнес с внос и износ. — Девлин си спомни и друго. — И е откъм сенчестата страна на закона,

доколкото ми е известно?

— Доста меко се изказа. — Гейб направи гримаса на отвращение. — Никой никога не е виждал г-н Хопкинс, както той държи да го наричат. Никой не знае къде живее. Досега не е имало полицейски доклади за него. Но все пак се носят много слухове — че възнаграждава предателството с един-единствен изстрел в тила. Че натрапва вонята си чрез заплахи и тормоз. Че винаги разполага с компромат за някой и друг политик или съдия от Атланта.

— Мили боже. Наистина ли е добра идея да използваме негов човек за охраната?

— Абсолютно. Кой има по-надеждна охрана от човек, когото никой никога не е виждал?

— Така е.

— Освен това жените вършат важна работа в охранителния бизнес — мъже нямат право да наблюдават дамските тоалетни на публични места — и затова жените са толкова кът в тази професия. Гарантирам, че през уикенда на официалното откриване няма да има никакви проблеми. — Гейб беше красив мъж, резултат от смесен брак между латиноамериканец и англосаксонка, от които бе взел най-хубавото. Беше висок, мускулест, с черна коса и зелени очи, които караха жените първо да се стъписат, а после да направят крачка напред.

Девлин го знаеше; беше виждал да се случва. Гейб му допадаше. И, което е по-важно, имаше му доверие.

— Знам. — Компютърът му сигнализира. Имаше имейл.

— Отивам да говоря с хората си. — Гейб махна с ръка и излезе от кабинета.

Девлин с нетърпение отвори електронната си поща — и се намръщи.

Докладът беше кратък и убедителен. На четиригодишна възраст, придружавана от доведения си баща, Бьорн Кели, Шарън Бенджамин загива в автомобилна катастрофа в Ирландия. Изабел Бенджамин няма други деца.

„Глупости, написа в отговор Девлин. Ровете по-надълбоко.“

ОСЕМ

Медоу се нуждаеше от схема на етажното разпределение. Бе излязла от стаята с идеята, че ще огледа хотела, ще си върне ключа за къщата, мушнат между възглавниците на дивана, ще разгледа картините и ще намери онази, за която бе дошла.

Хей, тя вярваше в силата на позитивното мислене.

Пък и този път си бе подготвила лъжа — ако я хванеха, щеше да заяви, че се е изгубила.

Но беше очарована от обновленията, които бяха превърнали имението Уолдемър Хауз в хотел, наречен „Тайната градина“. Внушителната стара къща, която баба ѝ беше описала с такива подробности, беше напълно променена.

Бяха издигнати стени, за да се създадат стаи, които не е имало преди. Дългите коридори напомняха заешки лабиринти, водещи до затворени и заключени врати, и из тях не забеляза нито едно прозорче. На третия етаж се натъкна на дузина камериерки, някои бутеха колички с чисти чаршафи, други чистеха с прахосмукачки и оправяха леглата. Един мъж инсталираше машина за Кока-Кола до машина за лед.

Тя ги поздрави.

Отвърнаха ѝ.

Хрумна ѝ да ги попита дали не са виждали картината, но веднага след поздрава те се върнаха към работата си, с което ѝ подсказаха, че са заети.

А и да разпитва за картината не беше добра идея; ако Девлин я следеше, както се бе заканил, щеше да види с кого е разговаряла и може би по-късно щеше и той да поговори с него.

Затова продължи с разходката си, оглеждайки произведенията по стените, които бяха напълно посредствени — импресионистични пейзажи, редуващи се с типични семейни портрети от късния ХІХ и ранния ХХ век, рисувани от отдавна забравени художници. Хвърли по един бърз поглед на пейзажите, но проучи по-внимателно портретите в

търсене на позната черта, усмивка, поза. Изкачи се по величествените стълбища, слезе надолу с модерните асансьори, но не намери търсеното.

Сега лъжата ѝ се бе превърнала в истина. Беше се изгубила, а коридорите бяха зловещо пусти.

Може би не ѝ беше нужен план на имението. А по-скоро компас.

Реши да слезе на долния етаж — веднага щом открие стълбище или асансьор — с надеждата да намери кухнята, където със сигурност някой готвеше. Поне така се надяваше. Беше изгладняла.

Отнякъде долетяха гласове — зад ъгъла — и тя ускори крачка.

— Как е успяла бурята да отнесе дървото? — Беше гласът на Девлин.

— Било е изгнило до корен, сър. — Тя разпозна гласа на човека, който отговори. Беше Сам, мъжът, който предишната вечер искаше да се обади в полицията.

— Сигурно е било любимото дърво на стария Брадли. Добре, нека го изнесат оттук още днес, заедно с другото, удареното от гръм.

— Не знам дали работникът ще може да дойде днес.

— Тогава намери някой, който ще може.

Тя спря. Девлин звучеше по различен начин от преди. Груб, неотстъпчив, непризнаващ оправдания.

— Искам проклетото дърво вън от тук, дънерът да бъде изкоренен, а теренът оправен и засаден наново преди откриването. — Всъщност, тонът на гласа и думите му ѝ напомниха за снощи, за момента, преди да обяви, че тя му е съпруга и за първото ѝ впечатление, че е студен, безмилостен и нечувствителен.

— Да, сър. — Смиреността на Сам подсили това ѝ усещане.

— А матраците? — Вниманието на Девлин прескачаше от една тема на друга.

— Ще пристигнат днес. Фирмата се извини за грешката и предложи да работи извънредно за поставянето им.

— Много мило, но това едва ли е достатъчно да компенсира неудобството, което ми създадоха.

— Знаем, затова настоях да включат към доставката и безплатни възглавници за всеки от матраците. Кое то направиха. — Сам звучеше доволен от себе си.

— Отлично — даде краткото си одобрение Девлин. — А как вървят нещата по наемането на допълнителен персонал преди откриването?

— Шестима нови работника започват днес, а се обади и една жена, която твърди, че има опит в пералнята; чакам я за интервю. Проблемът е, че никой от града не се наема да работи на мястото на предишния пазач.

— Проклети лентяи, дано гният в ада! — Девлин звучеше гневно. Отмъстително. В него се бореха всички емоции, които унищожаваха душата.

Преди да е успял да си навлече още лоша карма, Медоу се запъти към ъгъла и заговори:

— О! Много се радвам, че ви намерих, момчета. Лутам се от един час!

Девлин превключи от безмилостен бизнесмен към галантен чаровник без никакво затруднение.

— Тъкмо щяхме да организираме търсене.

Сам реши да се оттегли, но тя се насочи право към него с протегнатата ръка.

— Не се запознахме официално миналата нощ. Аз съм Медоу.

— Сам. — Той мушна папката си под мишница и стисна ръката ѝ за кратко.

— Сигурно сте част от охранителния екип? — поинтересува се тя. Мъжът имаше физика на футболен защитник, а оскърбленията на Девлин явно бяха изстъргали от него всякакво чувство за хумор.

— Всъщност, аз съм личният секретар на г-н Фицуилям — отговори той.

Тя се засмя, после осъзна, че той говори сериозно.

— Това е чудесно. Какво ви е накарало да се заемете с работа, обикновено смятана за женска?

— Г-н Фицуилям плаща добре — отвърна кратко той и си тръгна.

Тя го изчака да се отдалечи достатъчно, след което се обърна към Девлин.

— Да не би да го засегнах? Просто имах предвид, че е доста уверен в мъжествеността си.

— Не се безпокой. Не можеш да обидиш Сам. Просто не е много разговорчив. — Огледа я по начин, който ѝ даде да разбере, че Сам вече е далеч от съзнанието му. — Това моята риза ли е?

Спомняйки си несправедливостта, тя пристъпи напред.

— Разбира се, че е твоята. Трябваше да се прикрива по някакъв начин. Какво те накара да мислиш, че ще се разхождам из хотела с дрехи, подходящи повече на отнесена тийнейджърка, отколкото на...

— Омъжена жена?

— Да. Не! — Тя го погледна с присвити очи. — Не се опитвай да ме объркаш. Вече ти казах, че не си спомням да сме се женили.

— Продължаваш ли да не си спомняш? — Хвана я за ръката и я придърпа към себе си.

— Да. — Внезапно я озари вдъхновение. — Но да те видим ти пък какво знаеш за мен?

— Какво имаш предвид? — Той намота една от къдриците ѝ около пръста си.

— Ако сме се оженили, няма как да не съм ти разказала нещо за живота си. Опресни паметта ми.

— Бих могъл. — Той удължи паузата като се надвеси над нея и си пое дълбоко въздух над главата ѝ. — Но няма да го направя.

— И защо? — Тя също вдиша и познатото му ухание задейства верижна реакция от копнеж, страст и предпазливост. Защото разпозна аромата му, бе спала в прегръдката му и се бе изпълнила с живот.

Това беше мъж, от когото трябваше да се пази.

— Страдаш от амнезия. Най-добре ще е да откриеш истината сама.

По дяволите, биваше си го! Не можеше да го хване, колкото и да се мъчеше.

— Май амнезията ми се разширява. Не си спомням да съм закусвала тази сутрин.

— Гладна ли си? — Говореше близо до ухото ѝ, толкова близо, че още малко и думите му щяха да се превърнат в целувка.

— Умирам от глад. — Тя избута главата му.

— Можеше да си поръчаш закуска в стаята. — Той допря ръката си към долната част на гръбнака ѝ и я поведе надолу по коридора. — Все пак знаеш къде е телефона.

Тя се напрегна вътрешно в очакване да го чуе да рецитира части от разговора ѝ с Джудит.

Не го направи. Коментарът му увисна във въздуха. Вместо това той каза:

— Хайде, ще ти покажа къде е кухнята. Ще помолим да ти дадат нещичко.

— Не знаех, че вече имате румсървис. — Докато вървяха, тя се притисна в него. Не знаеше защо. Просто имаше чувството, че той може да ѝ е опора — във всяка ситуация.

Боеше се, че ако този фарс се проточеше прекалено дълго, щеше да започне да вярва в него и в глупавата му история за брака им.

— Работниците в хотела трябва да се хранят — каза той, — а готвачите и сервитьорите трябва да се упражняват. Официалното откриване на „Тайната градина“ е след три седмици. Така че, да. Имаме румсървис. — Дватамата завиха по коридора и се озоваха пред асансьор. Той натисна копчето за надолу.

— Качих се до тук с асансьор, но когато се обърнах, той беше изчезнал. — Огледа се. — А този изобщо не ми се вижда познат. Мислиш ли, че се шляе, когато никой не гледа?

— Има два асансьора. Ти се качи с другия.

— Аха. — Ясно. Беше я наблюдавал.

— Трябва да имам карта — каза тя.

Той ѝ показа един говорител, инсталиран в стената.

— Забеляза ли ги?

— Да. За музика са, нали?

Не ѝ се присмя. Поне това трябваше да му се признае.

— Това са вътрешни телефони. Виждаш ли този бутон? Когато се изгубиш, натисни го. Някой ще те упъти или пък, ако си наистина объркана, ще дойде да те вземе.

Тя се изчерви. Нямахте как да го предотврати. Бе виждала вътрешни телефони в университета, но не ѝ бе хрумвало колко полезни могат да са в такава огромна къща.

— Сигурно ме мислиш за много задръстена.

Той я покани в асансьора.

— Мисля, че си възхитителна.

— Все пак бих искала карта. — Защото не искаше всички да знаят къде рови.

Е... като изключим Девлин. И хората от охраната. И всеки, който следи мониторите.

— Ще имаш каквото поискаш. — Усмихна ѝ се палаво и тя бе сигурна, че това не е изражение, което често се появява върху лицето му. — С изключение на...

— С изключение на какво?

— С изключение на самостоятелно легло за нощта.

Когато вратите се затвориха, той я целуна, топъл прилив на нежност, толкова истински, че тя почти можеше да вкуси средиземноморска сол по устните му.

ДЕВЕТ

Когато асансьорът забави и спря, Девлин вдигна глава и погледна обърнатото към него лице на Медоу. Зачервените ѝ бузи и влажни устни показваха жена, която току-що е била целуната страстно, а когато очите ѝ потрепнаха и тя ги отвори, светеха с мека, замечтана синя светлина.

Тези очи. Тези красиви, изразителни, лъжовни очи.

— Хайде да те нахраним — каза той.

— Хм? — Тя му се усмихна, разтопена от желание.

След което я видя как в един миг внезапно се връща в реалността. Излезе пръв от асансьора и задържа вратата.

— Хей, почакай малко. — Тя го последва навън. — Така и не отговори на въпроса ми за дрехите.

— Не ти отговорих и за много други неща. — Погледна към кухнята със задоволство.

Джордан Тапли водеше уверено кораба. Тъмните гранитни плотове и черни печки блестяха. По гладките им повърхности нямаше прашина или петънце. Двамата помощник-готвачи режиха и точеха, привели рамене, със сериозни лица, и никой от тях не вдигна очи дори при влизането на Девлин.

Самият Джордан бе заровил глава в гигантски хладилник и хвърляше различни продукти в боклука с гневен замах, като в същото време нареждаше с тежък нюорлиански акцент:

— Кой идиот прие толкова долнопробни аспержи? А целината? Виж само домати! И прасета не биха ги яли. Чухте ли? Прасета!

— Джордан. Ела да се запознаеш със съпругата ми. — Джордан вече се бе опитал да му наложи забрана за влизане в кухнята, затова когато си имаше работа с темпераментния главен готвач, Девлин се стремеше да говори тихо и да не го предизвиква.

Джордан се извъртя с елегантно движение, изненадващо за човек с неговите размери и тройна брадичка.

— Съпругата ви? Не знаех, че сте женен.

Естествено, това бе пълна лъжа. Девлин знаеше, тъй като снощи слуховете за неочаквания му брак се бяха разнесли из целия хотел.

Джордан затръшна вратата на хладилника и със ситни стъпки, контрастиращи на огромното му туловище, приближи двойката.

— Г-жо Фицуилям, приятно ми е да се запознаем.

— Познавам ви. Вие сте прочутият Джордан Тапли. — Медоу се спусна към него с отворени ръце. — Имам готварската ви книга.

Пред слисания поглед на Девлин Медоу и Джордан се прегърнаха и целунаха, като говореха един през друг. Гласът му беше силен и си личеше, че готвачът е от Ню Орлиънс. Нейният беше нисък и топъл, и без всякакъв намек за акцент. Въпреки това двамата моментално станаха приятели. До слуха на Девлин достигаха непознати термини като наденичка *andouille* и *garde-manger*. За пръв път зъбите на Джордан просветваха не заканително, а в ликуваща усмивка.

Сякаш в очакване на експлозия, двамата помощник-готвачи наблюдаваха сцената в недоумение и си шушукаха.

Когато Медоу и Джордан се пуснаха един от друг, тя се насочи към тях.

— Това сигурно са заместник-специалистите по сосовете!

Джордан я последва, сияейки.

Девлин се влачеше след тях и се питаше как тихата, неприветлива, професионална кухня се бе превърнала толкова бързо в център на подобна жизнерадостна врява.

— Все още не са всички, разбира се. Днес очаквам трима души за обучение. — Джордан махна с голямата си ръка към слабата, притеснена жена на средна възраст, кълцаща лук. — Това е Мия — изключително талантлива е. Наесен, когато отворим ресторанта, ще я повиша в сосиер.

Мия ахна.

— Харесваш сосовете ми? Наистина? — Срещнала гневния поглед на Джордан, тя побърза да се обърне към Медоу. — Искам да кажа... приятно ми е да се запознаем, г-жо Фицуилям! — Жената изтри ръка в престилката си и протегна към Медоу.

Медоу я прегърна през рамото.

— Това вечерята за днес ли е? Тогава не искам да прекъсвам работата ти!

— Благодаря ви, госпожо. — Мия имаше тих и плах глас с акцент, твърде приличащ на този на Девлин. Усецаше се, че е от по-ниските прослойки на обществото и звучеше по селски.

— А това е Крисчън. Нов е. Всичките му пръсти все още са си на мястото. — Джордан изсумтя подигравателно.

— Дано да си ги запази всичките и да се превърне в главен сосиер! — Медоу не спести прегръдката и на шишкавия младеж.

— Благодаря ви, г-жо Фицуилям. — Произношението му беше южняшко, леко носово.

— Главният ми сосиер ще пристигне от Ню Орлиънс седмица преди официалното откриване — каза ѝ Джордан. — Обучавам това момче за сладкар.

— Така ли? — Изумен, Крисчън погледна към тестото с пай, което течеше върху мраморна плоча.

— Да — стига да продължаваш да си все така сръчен!

Джордан го шляпна по тила.

Крисчън побърза да грабне точилката.

— Да, сър! Радвам се, че се запознахме, госпожо Фицуилям.

— И така — разтърка ръце Джордан, — г-жо Фицуилям, изглеждате ми гладна. Какво да ви направя за закуска? — Той погледна към големия стенен часовник. — Или за обяд?

Беше крайно време Девлин да им припомни, че също е тук.

— Ще отидем да обядваме в града.

При тази новина Джордан хвърли обиден поглед към работодателя си, след което прехвърли вниманието си към Медоу.

— Е... обичате ли боровинки? — Джордан отвори голямата кутия за хляб, напълни чиния и я остави на плота пред нея. Отчупи залче кифличка, украси го със сладко и го пъкна в устата ѝ.

— Прекрасна е! — смотолеви тя.

— Желаете ли бисквити и домашно сладко от къпини? — Последва парче бисквита.

— Ммм. — Тя затвори очи и потръпна от удоволствие.

Девлин започваше да огладнява. За храна. И за Медоу.

Искаше очите ѝ да го гледат със същата страст, с която бе удостоила домашното сладко.

Защо не я бе предал на полицията миналата нощ? Ако искаше единствено да унижи Брамли Бенджамин, можеше съвсем лесно да

обяви публично, че е хванал внучката на Изабел при опит за влизане с взлом. Скандалът, който щеше да се разрази след това, определено би му донесъл жадувано отмъщение.

Но когато Медоу го бе погледнала с онези големи сини очи и бе заявила, че страда от амнезия, изглеждаше толкова сигурна, че ѝ се е разминало. Беше видял вътрешното ѝ ликуване, че е измислила толкова хитроумна лъжа, и нещо в него — непознат досега каприз на характера му — бе приело предизвикателството и го бе накарало да я обяви за своя съпруга.

Негова жена. От всички истории, които би могъл да изобрети, защо точно тази бе използвал?

— Студеният киш е превъзходен — блесна вилицата на Джордан. — По традиционна рецепта е. Бекон, яйца, сметана, швейцарско сирене и тестото на Крисчън.

Тя препречи пътя на вилицата с ръка.

— Вегетарианка съм.

Девлин се гордееше с ненадмината си дарба да изобретява възхитителни лъжи.

Но Девлин Фицуилям никога не се самозаблуждаваше.

Когато пое Медоу в ръце, когато вдиша уханието ѝ и съзря лъскавите ѝ медни къдрици, той се почувства така, сякаш бурен, свеж вятър е нахлул в преситения му и неприветлив живот.

А когато тя бе казала, че ще повърне... му се прищя да се разсмее.

Не се беше смял истински от години. Може би никога.

— Естествено, че си вегетарианка. Виж колко си кльоцава. — Джордан изхвърли парчето киш.

— Ще ми се да бях — сподели тя.

— Съвършена е — намеси се Девлин.

Джордан и Медоу го изгледаха слисано. Дали не бяха забравили за присъствието му? Или пък беше, защото толкова рядко правеше комплименти?

— Разбира се, че е съвършена. Просто е малко кльоцава. — Джордан отново се обърна към Медоу. — Пълна вегетарианка ли си?

— Не — поклати глава тя. — Не ям само месо.

— Хубаво! Толкова е по-лесно, толкова по-вкусно. И толкова по-добре за теб! — Джордан щипна бузата ѝ. — Малко студен чай? Днес е

с джинджирил и праскова. Невероятен!

— Би било прекрасно!

Девлин никога не си беше представял, че е възможно да се породи подобна симпатия между собствения му готвач и собствената му... между готвача и Медоу. Изобщо не ги разбираше. Досега Джордан не се бе отличавал от другите работници на Девлин — проявяваше се като строг, трудолюбив и решен да се възползва от възможността да оглави хотелски ресторант от световна класа. В момента се усмихваше, раздаваше комплименти и флиртуваше с жената на Девлин.

А и другите двама готвачи — те също се усмихваха!

Какво, по дяволите, ставаше? Какъв ефект оказваше върху хората Медоу? Защо никога не се усмихваше така на него?

Е, да, той я лъжеше и тя го лъжеше, но и двамата отлично знаеха, че са въввлечени в дяволски странна игра. Но бяха спали в едно и също легло. Бяха си разменили целувки, които прогаряха душата на човек и оставяха следа.

И въпреки това тя не искаше да му даде поне една от тези откровени, щедри усмивки?

Джордан притича отново. Преди Медоу да успее да реагира, в ръцете ѝ стоеше чиния, отрупана със златисти тестени вкуснотии, придружени от малка купичка с масло и друга с конфитюр, както и кърпа в сребърна халка. В другата си ръка държеше запотена чаша със сладък чай.

— Благодаря ти! — Тя целуна Джордан по бузата. — Ще направя всичко възможно да сме тук за вечеря!

— Не е имало други идеи — тук ще сме за вечеря. — Девлин знаеше, че Сам вече е информирал Джордан по този въпрос, тъй като Сам никога не пропускаше задълженията си.

Джордан не му обърна внимание.

— Чудесно! Ще измайсторя нещо специално за първата ти нощ в новия хотел.

— Тя беше тук и снощи. — И съчиняваше нелепа история за несъществуваща амнезия. Но бе изненадана, когато и той си бе съчинил своя история.

Ако лъжите им бяха тези, които заставаха на пътя на усмивката ѝ, той щеше да направи нужното. Щеше да ѝ предостави шанса да му

каже истината.

Естествено, тя нямаше да се възползва. Както би направил всеки хванат на тясно, щеше да отвърне с поредната лъжа, оправдаваща опита ѝ за кражба и предишните ѝ лъжи. Въпреки всичко, той би ѝ дал шанса.

— Пристигна късно, твърде късно за вечеря. — Джордан си помисли, че шефът му звучи нетърпеливо.

Нетърпелив. И то Девлин!

Джордан я побутна към стълбите.

— Денят е прекрасен. Иди да хапнеш в градината.

— Хайде — извика тя Девлин. — Да не се пречкаме на Джордан. Човекът е творец — трябва му работно пространство.

— Ще може ли и аз да получа чаша студен чай? — Девлин умишлено вкара нотка любезен сарказъм в тона си.

— Ама разбира се, шефе. Заповядай! — Джордан отговори със същата доза любезен сарказъм, примесен с подигравателна старомодна сервилност.

Медоу се разсмя. Атмосферата в кухнята определено се бе разчупила.

Изумен, Девлин осъзна, че този път няма да спечели рунда.

Още по-изумителното беше, че... нямаше нищо против.

Не. Нямаше да я предаде на полицията. Нямаше да я остави да си тръгне.

Все още не. Не и докато не му се усмихнеше без предпазливост и с желание. Не и преди да разкриеше тайните ѝ. Не и преди да проумееше защо го кара да се чувства... жив. Различен. Новороден.

И преди да спи с нея.

Особено не и преди да спи с нея.

ДЕСЕТ

Девлин последва Медоу по стълбите и задържа тежката врата пред нея.

Излязоха на слънце. В далечината се чуваше трион, някой се опитваше да премести падналото дърво. Няколко дърводелци довършваха новоиздигнатия белведер, размахвайки пистолети за пирони, камионите с тор за градината идваха, разтоварваха и си отиваха. В имението кипеше бурна дейност.

Трябваше да се разчистят поразииите от бурята и да се придържат към графика за откриването, иначе щяха да хвърчат глави.

— Какъв красив ден, нали? — изчурулика тя.

Влажността сигурно беше осемдесет процента, а температурата гонеше четиридесет градуса. Той подхвърли небрежно:

— Обикновен за това време на годината.

— Обикновен? Няма нищо обикновено в този ден. — Тя си пое дълбоко въздух. — Харесва ми начина, по който се смесват соленият мирис на морето и ароматът на пинии. А на теб?

Той изсумтя. На него му миришеше на море и на пръст, която градинарите бяха разкопали. На огромно богатство и жесток снобизъм, погубени от кръвосмешение и глупост — и на собствения му безмилостен интелект.

Беше хубава миризма.

— Виж босилека!

Той присви очи, но дребните растения му се видяха еднакви и можеше да се закълне, че поне половината от тях бяха бурени.

— Това е градината със зелени подправки за кухнята. Градинарите бяха заети с подготовката на останалата част от имението за голямото откриване. Не са се докосвали до това място.

— Значи там е дори по-красиво от тук? — Тя отиде до градинската врата, блъсна я с хълбок и влезе в имението.

Уолдемър Хауз беше пълна развалина, когато Девлин сложи ръка върху него. При цялата си гордост, Бродли Бенджамин се бе оказал

неспособен да поддържа огромната къща и необятните земи.

Но Девлин събра на мястото цяла армия от интериорни дизайнери, чистачи, бояджии и градинари и сега то се гордееше с осем акра крайбрежна ивица, гора и пищни градини, с прясно боядисана, почистена и конструирана наново къща, кацнала високо на скалата, обърната към вълните. Впечатляваща желязна ограда водеше към имението и от нея пътят се виеше покрай постройка за файтони — добре поддържана и изпълняваща ролята на гараж за осем коли — през широки поляни и преливащи от цвят диви рози.

Изглеждаше точно така, както би трябвало да изглежда едно имение — и беше плесница в лицето на самонадеяния Брадли Бенджамин.

— Това място е вълшебно. Очарователно. — Гласът на Медоу се промени... от учуден стана замислен. — Всяка жена би се изкушила от идеята да притежава това.

— Така е. — Той я погледна и разбра точно какво си мисли. — Ти изкушена ли си?

— Какво? — Тя примига. — О. Не. Научена съм на друго.

Той знаеше защо. Запита се само дали тя знае.

Насреща се показаха градинарите, нарамили лопати и бутаци колички, пълни с пръст и цветя. При вида на Девлин и Медоу мъжете спряха и понечиха да се върнат.

— Не искам да ги откъсвам от работата им — каза Медоу и тръгна към тях.

Девлин я хвана за ръката.

— Инструктирани са да не се показват пред гостите. Такива са правилата. Нека не ги объркваме.

— Аз едва ли мога да мина за гост.

— Ти си много по-важна. Ти си съпругата на собственика. — Беше му приятно да го казва; беше му приятно също така да вижда ококорените ѝ очи, мигащи невярващо. Тя не знаеше как да се държи с него — и той предположи, че това не е нещо, което често ѝ се случва.

— Да седнем ей там. — Той посочи към масата за пикник под един голям дъб с мъх по дънера и широко разперени клони, които опираха до земята.

— Колко старо дърво. — Когато Медоу тръгна пред него, слънцето проникна през бялата ленена риза, очертавайки тялото ѝ,

което му напомни за това как се беше събудил сутринта, прилепен към нея. Беше извадил късмет предишната нощ, когато тя се бе появила в Уолдемър Хауз; късметът му се бе издигнал до ново ниво тази сутрин, когато очите ѝ се бяха разширили при вида му и тя бе усетила пламъка в ръцете му.

Между тях имаше някаква химия.

Ако откъсването имаше стойност, то той държеше рядка златна антика.

Тя се хранеше с апетит, който го изненада. Не прояви никаква придирчивост към храната — изяде една кифличка и две бисквити с конфитюр, преди да избърше устата си със салфетката, и въздъхна доволно, обхождайки с очи околността.

— Виж тези рододендрони! — каза тя. — Не са ли възхитителни?

Той ги погледна. Цъфтяха. В розово. Не трябваше ли да правят точно това?

— Възхитителни са.

— Защо си нарекъл хотела „Тайната градина“.

Харесваше му, когато тя му предоставяше такава благоприятна възможност.

— Не си ли спомняш, любов моя?

Тя примигна несигурно срещу него.

— Може би защото харесваш книгата на Франсис Ходжсън Бърнет?

— Не съм и чувал за нея.

— Не си чувал за „Тайната градина“? — Тя се хвана за главата театрално. — Чудесна книга. Разказва се за едно момиченце, лишено от обич, и момченце, което си мисли, че е сакато, а баща му е толкова смазан от смъртта на жена си, че не може да обича сина си... а тайната градина изцелява всички тях.

— Звучи... сантиментално. — Любезен начин да каже, че не вярва в подобни емоционални откровения.

— Не! Това е вдъхновяващо.

Не беше възможно да е толкова наивна, нали?

Не. Разбира се, че не. Беше нахлула с взлом в Уолдемър Хауз да търси онази картина. Искаше да я открадне от Брадли Бенджамин — на Девлин не му пукаше за това — но сега тя планираше да краде от

него. Никой не е вземал нещо, което принадлежи на Девлин, и после да е изчезвал. Тя скоро щеше да го разбере. Никой, без значение колко привлекателен е, не можеше да краде от него.

Като я погледна безмилостно, той се усмихна в очите ѝ и каза:

— Спомням си...

Ръка в ръка, те бродеха из остров Майорка; откриха един облян от слънце остров, пълен с туристи, плажове, скали, храсти и градини. Чудесни, възхитителни градини. Всеки ден ги очакваше ново приключение, сякаш светът бе току-що сътворен, за да го види той през нейните очи. После, високо на върха на един хълм срещу морето, те откриха малка, забравена пътека, обрасла с бурени и калина... и пълзящи рози и дребни минзухари, едва наболи от пръстта.

— Знаеш какво е минзухар? — попита тя невярващо.

— Вече знам. Ти ми го показа.

Тя присви очи.

— Аз знам какво е минзухар?

Той посочи наоколо.

— Знаеш какво е рододендрон.

Тя кимна неохотно.

— Продължавай.

— Край градината се намирали развалините на една къща, толкова стара, че нямала покрив и половината от стените се били сринали. Тя изпищяла при вида на една малка мишка...

— Явно много съм се променила, защото не се страхувам от мишки.

— Тогава може би аз съм изпищял — каза той нетърпеливо. — Искаш ли да знаеш за Тайната градина, или не?

— Разбира се, че искам. — Тя подпря брадичка на ръката си и очите ѝ се озариха от усмивка.

— Градината била омагьосана. Това било единственото възможно обяснение, което можел да си представи за бриза, който карал цветовете да танцуват и тревата да се вълнува. Храната в кошницата за пикник, която носели, имала вкус на мед и любов, и когато се целунали, светът изчезнал. Останали само те, увити в одеялото, докато около тях градината пеела песента на сирените. На това одеяло, в същата тази градина, двамата за първи път правили любов. Така че в твоя чест аз купих имение с тайна градина. — В

нейна чест Девлин Фицуилям, мъж, чийто живот бе ръководен единствено от логиката и стремежа към печалба, бе съчинил история, която със сигурност щеше да я очарова.

С какво го беше омагьосала, че да събуди в него мечтателя и романтика?

— Тук? Във Уолдемър Хауз? Има ли стени и врата? — Сините ѝ очи блестяха хипнотично.

— Стени от камък и врата с катинар. — Харесваше му да я гледа такава — устните ѝ бяха леко отворени и меки, сякаш току-що я бе прелъстил.

— С виещи се пътеки и цветя с всевъзможни аромати и цветове?

— А в самото ѝ сърце, ширнало се кадифе от синя трева, където можеш да танцуваш. — Той седеше на една пейка в средата на двора си, гледаше как бриза се носи над Атлантика, разлюлява цветовете и къдри тревите... и роши лъскавите кичури в косата на Медоу.

А тя го гледаше, сякаш бе възплъщението на най-съкровената ѝ мечта.

Беше използвал гласа си, за да я омагьоса. А сега и той самият се оказа омагьосан.

— Да-а. — Тя откъсна очи от него и разтърка бузите си. — Тук е много топло.

Беше се изчервила. Беше пламнала при мисълта да прави любов с него в градината.

— Мислех, че температурата е доста... приятна. — А тя бе доста очарователна.

— Да. Не съм свикнала с влажността.

Той гледаше лицето ѝ, докато говореха, и претегляше мислено кои от думите ѝ са лъжа и кои истина, като се питаше какво от тях може да използва, за да открие всичко за нея.

— Там, откъдето идваш... не е ли толкова влажно?

— Мисля, че не. — Тя не се хвана на въдицата.

Той беше почти доволен. Правеше каквото трябва, разбира се. Беше дал на детектива номера, на който тя бе звъняла тази сутрин, и го бе изпратил в Атланта — кодът сочеше, че телефонът е в Атланта — за да се опита да открие информация за човека, на когото се е обаждала. Но на Девлин не му се искаше този фарс да свърши толкова скоро. Забавляваше се така, както не се бе забавлявал от години.

— Не. Не беше вярно.

Не се беше забавлявал така никога през живота си.

— Защо дойде точно сега? — попита той. Опитваше се да я подлъже. Безскрупулното копеле Девлин Фицуилям искаше да приключи фарса между тях и да започне наново.

И чакаше на тръни, гледаше как очите ѝ се изпълват с несигурност, безгласно убеждавайки я да му се довери.

Вместо това тя прехапа долната си устна, после прочисти гърлото си.

— Ще ти купя един екземпляр, когато отидем в града.

— Екземпляр? — Той се облегна назад и целият му цинизъм изби на повърхността. — Какъв екземпляр?

— На „Тайната градина“.

Той се разсмя, кратък изблик на веселие.

— Предстои ми откриването на хотел. Нямам време за четене. — Определено не и на сантиментални глупости от рода на „Тайната градина“.

— Аз ще ти я чета.

Дълги следобеди, двамата сгущени в хамака в градината, сами, полюляват се, докато тя му чете някаква момичешка история... защо му прозвуча толкова привлекателно?

Но наистина беше така.

Малката му лъжкия му предлагаше свят, който той преди ненавиждаше, и го караше да мечтае за този свят почти толкова, колкото и за нея.

За първи път той осъзна, че тя е повече от предизвикателство и развлечение — тя беше опасна.

Намеси се един трети глас, на развеселен мъж, който прозвуча очарователно и аристократично.

— Колко трогателно. Сладкото момиченце ще чете детска книжка на големия, лош предприемач.

— Бух! — и Девлин нагази до колене в реалността. Обърна се и видя рус, добре облечен и до болка познат силует да стои зад него с чаша в ръка. По дяволите. Не и той. Не и сега.

— Четири. Казах ти да се разкараш и да стоиш далеч отук.

— Точно така. — Четири прехвърли крак върху пейката и седна до Медоу.

— Какво правиш тук?

— Тук живея.

ЕДИНАДЕСЕТ

— Или поне живеех доскоро. — Като взе ръката на Медоу, Четири я вдигна към устните си. — Аз съм Брадли Бенджамин Четвърти. Красив, любезен, благороден и неустоим.

Медоу се засмя на неговото безгрижие.

— Виждам.

— С други думи, пълната противоположност на скучния стар Девлин.

— О, не знам. — Тя все още беше полувъзбудена от удоволствието, с което Девлин описваше Тайната градина. — Мисля, че Девлин е невероятно очарователен. — Макар в момента изобщо да не изглеждаше такъв. Седеше, скръстил ръце пред гърдите си. Устата му изглеждаше жестока, със стиснати устни.

— Девлин? Девлин Фицуилям? — Четири изгледа Девлин с невярващи очи. — Не и този Девлин Фицуилям, най-подлият кучи син — моля за извинение, мадам — който някога е ходил по улиците на Чарлстън.

— Същият.

— Имате превръзка на челото. — Четири я докосна леко. — Кажете ми истината. Паднали сте и напълно сте си изгубили разсъдъка.

Предположението му беше достатъчно близко до действителните събития, че да уплаши Медоу и да я накара да погледне въпросително Девлин.

— Къде чу тази история? — попита Девлин.

— Не съм чул нищо. Но това е единственото обяснение, което мога да си представя, за заблудата й. — Четири си взе бисквита. — Никога не позволявай на временните опити на Девлин за цивилизовано отношение да те заблудят. Млякото на човешката доброта е замръзнало във вените му.

Тя гледаше Четири, докато той намаза бисквитата с масло и конфитюр и я изяде на две хапки. Изглеждаше искрен, но... Девлин

изглеждаше неразрушим.

Четири изсумтя.

— Той крие всичко. Чувствата, мислите си... и когато най не очакваш — фрас! Цапардосва те и ти разбива ченето. — Той вдигна полуизядената бисквита. — Но готвачът му наистина си го бива, далеч по-добър е от този на баща ми.

— Естествено. — Девлин не губеше време в любезности.

— А и барчето ти с напитки е заредено с най-доброто. — Четири поздравя Девлин като вдигна запотената чаша.

— Пийни си. — Четири продължаваше упорито да дразни Девлин.

Медоу можеше да види защо. Девлин изглеждаше суров като планинец, който се е загубил и е попаднал в най-спокойното, влажно място, където птиците чуруликат и слънцето блещука през гъстите листа.

Четири беше съвсем различен. Той приличаше на някой от черно-белите филми на Фред Астер, които баба й гледаше — слаб, отегчен, добре облечен и богат. Много, много богат. Не беше висок, не повече от един и седемдесет и пет, но синята му спортна блуза, опъната върху мускулестите рамене и сивите му отпуснати панталони опасваха стегната талия. Косата му беше идеално подстригана — и започнала да оплешивява. Тя можеше да се закълне, че някой се е погрижил да напръска лицето му с изкуствен тен. От него се носеше мирис на застояли цигари и скъп одеколон и той звучеше като сладкодумен и благороден южняк.

Тя не можеше да си представи, че прилича на баща си.

Той отпи от чашата, която бе оставил на масичката. Беше същата като тази, от която тя пиеше студен чай. Течността беше кафява като чай. Само че сред ледените кубчета плуваха няколко зелени листенца, а във въздуха се носеше сладкият мирис на бърбън.

Беше едва единайсет преди обяд.

— Аз съм Медоу.

— Медоу. Красиво име, и ви отива. Свежа сте като планинска ливада. Но не разбрах каква е фамилията ви. — Лешниковите очи на Четири играеха развеселено, докато наблюдаваше нетърпението на Девлин.

— Не съм ви я казала.

В този момент се обади Девлин:

— Фицуилям.

— Ухажваш братовчедката си? — предположи Четири. — Това не е ли малко традиционно южняшко за теб, Девлин?

— Тя не ми е братовчедка — прекъсна го Девлин.

Медоу втренчи поглед в отпуснатите си в скута ръце и изпита неистово желание да натъпче кърпата си в гърлото на Девлин.

Четири плъзна поглед по тях, после направи неизбежното заключение:

— Не ти е... съпруга... нали? — Той се задави с течността и започна да кашля, докато от очите му не изскочиха сълзи. Накрая тя го потупа по гърба, за да прочисти дихателните му пътища. Той махна с ръка и изграчи на Девлин:

— Оженил си се? За нея? Я не ме баламосвай. И откога? Чакай, не ми казвай — оженили сте се в Майорка!

Значи бе чул поне някаква част от приказката, която Девлин беше изфантазирал за нея. Това, че ги беше подслушвал я накара да се почувства неловко и леко раздразнена. Измислицата беше нейната история, подарък от Девлин, и не ѝ харесваше да я споделя с друг. И съвсем определено не искаше Четири да започне да задава въпроси за една церемония, която никога не се бе състояла.

— Всъщност, Четири, ти дойде в много неподходящ момент. — Съчувственият тон на Девлин нямаше нищо общо с ликуването му. — Съпругата ми и аз сме тръгнали към града. Така че се омитай.

— Към града ли? — Медоу едва сега чуваше за това.

— Трябва да вземем лекарствата, които ти предписаха — каза Девлин.

Главата я болеше, но не много, но когато понечи да го каже, срещна предупредителния поглед на Девлин.

Хубаво. Отиваха в града.

— Можем да купим един екземпляр от „Тайната градина“, докато сме там.

— Още една причина да се отиде в Амелия шорс — каза той с почти недоловимо раздразнение.

— Страхотно! — усмихна се Четири. — Ще дойда с вас.

— Не, няма да стане. — Девлин беше категоричен. — Отиваме с джипа. Няма място за теб, няма задни седалки.

— Девлин, този тон не ми харесва! Не можеш да ме дразниш с новините за брака си, а после да се отървеш от мен! Трябва да поддържам репутацията си на клюкар, все пак. Дойдох тук с кола. Ще се върна с нея в града. — Четири се засмя тихо и отпи нова глътка, този път по-внимателно. — Докато обаче още сме тук, можеш да ми разкажеш някои пикантни подробности за романа на века.

— Май не разбирате от намеци, а? — възхити се Медоу на непукизма му.

— Скъпа моя, ако човек обръща внимание на всяка обида на Девлин, току-виж започнал да си мисли, че не е харесван. Всъщност, аз съм най-добрият му приятел.

Девлин изсумтя.

— Ако не съм аз, то кой е тогава? — предизвика го Четири.

— Съпругата ми — отвърна Девлин.

— То-о-лкова е романтично — започна Четири.

Но Медоу не беше подготвена да съчинява истории за плажни запознанства и размяна на целувки, преди да са се уговорили с Девлин, и определено не можеше да си представи да се разпростира на дълго и на широко в абсурдни метафори за това как са лежали из храстите в тайна градина зад една срутена къща и са се любили... поне не и докато не го обмислеше.

— Значи твоето семейство е притежавало Уолдемър Хауз?

— В продължение на повече от сто години. — Гордостта на Четири се развя като флаг. — Уолдемър Хауз е най-близкото имение до Амелия шорс, а Амелия шорс е последното и най-важно ваканционно селище за тесногръдите и въшливи с пари богаташи на Чарлстън. Семейството ми — най-тесногръдото и тъпкано с пари — е удържало това място над сто години въпреки Голямата депресия и всички видове данъци. И в крайна сметка трябваше да го продадем на най-прочутото копеле със синя кръв — простете, мадам — незаконен син — живял някога на тази земя.

— Това беше не толкова продажба — прикова го с поглед Девин, — колкото капитулация.

— О! — Медоу местеше поглед от единия върху другия, от стиснатите челюсти на Четири към безочливата усмивка на Девлин. Тяхната неприязън беше като киселина, разяждаща удоволствието ѝ от сутринта.

Но тя беше боец. Ако се канеха да се дразнят един друг, поне трябваше да разбере защо го правят.

— Ей, момчета, много бързо се озлобихте. Какво става? Да не сте се били в началното училище?

Четири се обърна към нея изненадан, после се разсмя и се отпусна.

— По-голям съм от него и прекалено умен, за да влизам в контакт с малкия Девлин и с кокалестите му юмруци. Носеше му се славата, че разбива мутрата на всекиго, без значение на каква възраст е.

— Сериозно? — Това беше Девлин, когото тя виждаше в моментите, когато беше уязвим — зъл като помияр и опустошителен като земетресение.

— Но да не забравяме и това, че цялото семейство Фицуилям се опитваха да унищожат моето семейство и да потъпчат гордостта му в продължение на двеста години. — Усмивката на Четири стана зловна. — Безуспешно.

— Проблемът е не гордостта ти, а това че няма причини за нея. — Колкото Четири се ядосваше, толкова Девлин ставаше по-спокоен.

Очарована, тя ги гледаше.

— Наистина ли става дума за семейна вражда?

— Превърнала се в традиционна — каза Четири.

— От поколения наред — добави Девлин.

— Как е започнала? — попита тя.

Двамата мъже свиха рамене и отместиха погледи. Знаеха, но нямаше да говорят. Каквото и да бе съперничеството им, породило острата размяна на реплики, беше ясно, че е старо и ожесточено.

— Клевета? Обир? Убийство? — Тя ровеше в мозъка си за нещо, което наистина би ги разстроило толкова дълбоко. — Линчуване?

Четири отпи от питието си.

— Разтрогнат годеж — промърмори той.

Медоу седеше и чакаше останалата част от историята. Когато не последва нищо, тя попита:

— Това ли е? Семействата ви враждуват от... от...

— Двеста и петдесет години — довърши Девлин.

— Двеста и петдесет години за един разтрогнат годеж!

Двамата мъже кимнаха.

Тя избухна в смях.

— Ама че смешно!

На тях обаче не им беше смешно.

— В някогашна Америка един разтрогнат годеж е бил голям удар върху честта — произнесе сковано Четири. — Когато Джон Бенджамин, който бил богат плантатор, оказал честта да поиска ръката на Ан Фицуилям, която била негова домашна прислужница, тя приела, но после решила, че не може да се омъжи за него и го зарязала пред олтара.

— Това само показва, че Фицуилям отдавна се славят със здрав разум — обади се Девлин.

— Тя вероятно е била влюбена в някого другото. — Медоу гледаше как двамата мъже се нападат за някаква отдавна отминала любовна история и се смееше.

— Така си и умряла стара мома — каза Четири.

— Върховната обида. — Устните на Девлин се разтегнаха от неприятна усмивка. — Ако се беше омъжила за някой друг, Бенджамин са можели да започнат да приказват, че си е загубила ума от любов. Вместо това тя предпочела да работи като икономка в дома на брат си — при всички положения една неблагоприятна работа — докато той трупал състояние с износ на памук към Великобритания.

— Направил състояние от търговия — подигра му се Четири.

— Да, и единствената разлика между него и теб е, че той го е направил добре.

Четири се изправи, обръщайки чашата си.

Ледените кубчета се пръснаха по масата. Кафявата течност се плисна към Девлин.

Девлин скочи, но не достатъчно бързо, за да избегне наводняването на скута си с бърбън.

Медоу можеше да се обзаложи, че е готов да се пресегне през масата и да удари Четири.

В този момент Четири се разсмя.

Звукът на безочливия му смях подежда на Девлин така, както ледените кубчета не бяха успели. Червенината му се отдръпна и изражението му стана студено.

— Колко си несръчен, Четири.

Не говореше за разплисканата напитка.

— Добре! — Медоу също се изправи.

Четири огледа краката ѝ.

— Еха, бива си ги.

— Благодаря. — Вбесена от начина, по който я използва, за да дразни Девлин, тя се възползва от гордостта му за реванш. — И какъв джентълменски начин да кажете, че изглеждам привлекателна.

Той се изчерви.

— Схванах намека.

— Дано.

Девлин обвини ръка около кръста на Медоу.

— Скъпа, да отидем да се преоблечем и да се отправяме, закъдето сме тръгнали.

— Разбира се, скъпи. — Тя изпърха с мигли към него. Вече не изглеждаше доволен от скандалното ѝ облекло. Явно едно нещо беше той да оценява фигурата ѝ, и съвсем друго — да ѝ се наслаждава Четири с похотливата си усмивка и красивото си лице. — Веднага, след като изчистим тази бъркотия тук.

— Ще извикам прислугата. — Девлин откопча уоки-токите от колана си.

— И сами можем да се справим. — Медоу събра стъклата в чинията.

Девлин я игнорира, раздавайки заповеди на иконома. Когато свърши, ѝ посочи мокрото петно върху панталона си и ѝ кимна:

— Да тръгваме.

— Не е нужно да ти помагам. — Тя не искаше да се връща в онази спалня с него отново. Не и докато сменяше панталона си. Както Шарън казваше винаги: по-лесно е да избягваш изкушението, отколкото да се бориш с него.

— Той няма да ти позволи да останеш насаме с мен. Току-виж съм решил да си отмъстя заради предците си, съблазнявайки съпругата на Девлин. — Четири пъкна ръце в джобовете си и се ухили.

— Ама че сте глупак — каза тя презрително.

— Какво толкова казах? — Четири погледна към Девлин смутено.

Удовлетворението на Девлин беше очевидно.

— Мисля, че съпругата ми току-що каза, че не би могла да бъде съблазнена от едно красиво лице и голямо его.

— Почти позна. — Медоу щипна Девлин по брадичката и се усмихна нарочно в лицето му. — Няма да бъда съблазнена изобщо.

Девлин разбра. Разбра даже много добре, но не се отказа. Изглежда я, отвърщайки на предизвикателството.

Никой от тях не отстъпваше. Нищо не наруши тишината.

Докато чистачите не хлопнаха вратата и не тръгнаха към тях.

Несъгласието помежду им накара лицето на Четири да грейне. Отвори уста да каже нещо.

Медоу го погледна. Само го погледна.

И той затвори уста.

Тя одобри проявата му на здрав разум с едно:

— Добро момче. — След което се обърна и попита саркастично Девлин: — Коя от летните рокли искаш да облека?

— Обуи джинси — предложи ѝ той.

— Джинси. Отлична идея. — Беше спечелила! Спечелила! — Стига да се бях сетила да си взема джинси.

Дали наистина беше спечелила? Щом джинсите бяха в нейната стая, значи той бе наредил да ги оставят там, след като бе изхвърлил дрехите, с които бе нахлула снощи, и всички тези разговори за деколтирани рокли на цветя бяха просто пълни измислици.

Не разбираше какво кара Девлин да се държи така — какво иска от нея, защо лъже Четири, какво се мъчи да постигне с тези сложни игри на гатанки. Знаеше само, че какво и да решише да облече, щеше да заключи вратата.

Просто беше по-сигурно.

ДВАНАДЕСЕТ

Амелия шорс беше градче с четири хиляди души през по-голямата част от годината и дванайсет хиляди по време на туристическия сезон. Точно сега, през пролетта, къщите за гости бяха прясно боядисани, „Уенди“ и „Макдоналдс“ назначаваха усмихнати служители, а ресторантите по крайбрежната улица разстилаха раирани покривки върху изнесените навън маси.

Вече бяха се появили и първите туристи.

Тълпите прииждаха.

Докато се разхождаха по тротоара — с Атлантическия океан от едната им страна и улицата от другата — Четири каза на Медоу:

— Магазините набират скорост за разгара на сезона, така че преди туристите да се изсипят тук, редовните слизат до „Ана“ да хапнат на обяд и остават за десерт, кафе и да разменят по някоя клюка.

— Кой са редовните? — Тя беше обърнала глава към плажа. Никога не беше идвала на Източното крайбрежие, но без значение къде се намираха, крайбрежните градчета изглеждаха еднакво и миришеха еднакво. Вълните се къдреха, а плажуващите бършеха пясъка, полепнал по подгизналите им от лосион кожи. Магазините подканяха с ярки бикини и сложни хвърчила, закачени на прозорците. Туристите се шляеха по крайбрежната, търсейки сянка, скрили твърде късно почервенелите си рамене от изгарящото слънце.

Тя не се вписваше тук; в знак на протест срещу Девлин беше облякла копринена рокля на цветя и жълти сандали с каишки, и сега бризът повдигаше палаво полите на роклята ѝ, а тя трябваше да придържа с ръка широкополата сламена шапка на главата си, за да не излети.

— Редовните са местните. — Четири махна с ръка на един от продавачите. — Хората, които работят тук.

— Местните са старите задници, които са притежавали целия град и все още контролират градската управа. — Девлин вървеше зад

тях и думите му до такава степен не се връзваха с безизразния му тон, че Медоу се обърна и тръгна заднишком, за да го погледне.

Беше облякъл избелели джинси и бяла риза с навити до лактите ръкави. Приличаше на строителен работник — като се изключат тъмните му сардонични очи, които я гледаха така напрегнато.

Възможно ли беше да вижда през роклята ѝ? Не, не; горницето и полата бяха ленени, подгъвът стигаше до средата на прасците и той може би не се радваше особено, че тя не се е подчинила на нареждането му да обуе джинси, но пък явно оценяваше плавната линия на раменете и шията ѝ.

— Не обичаш старите задници — каза тя.

— Винаги са искали да спрат прогреса.

— А прогресът си ти — допусна тя.

— Той е като военен батальон, който преминава през градина с цветя. След него не остава нищо. — Тя чу горчивата нотка в гласа на Четири. — Внимавай, ще се спънеш. — Четири я хвана за ръката и я обърна напред.

— Щом не си искал да продадеш Уолдемър Хауз на Девлин, тогава защо си го направил? — попита тя.

Четири хлътна в една дупка на тротоара и когато се изправи, тя видя, че някаква част от очарованието му се е изтрила, както се изтрива златното покритие на среброто след дълго носене.

— Не Четири ми продаде къщата — обади се Девлин. — А баща му.

— Въпреки възраженията ми. — Четири вдигна очи към ресторанта, кацнал на най-високото място на улицата. Там униформените келнери се движеха между изнесените отвън маси, разнасяйки бутилки газирана вода, а ресните на големите кръгли чадъри плющяха на бриза.

— Нямаше избор — продължи Девлин да удря по достойнството на Четири. — Направих му оферта, на която не можеше да откаже.

— Ти да не си Кръстникът? — Медоу се размая, след което осъзна, че бузите на Четири са се зачервили от гняв, а Девлин се усмихва с онази омразна усмивка. Бяха на път отново да се сбият.

— Има си своите амбиции — каза мрачно Четири.

— Но пък бяха напълно разбити. Първоначалният Кръстник на Амелия шорс още не се предава. — Девлин посочи към групата

джентълмени, които седяха покрай металните перила и гледаха улицата. — Ей това там е баща му.

Медоу спря и вдигна очи. Оттук, от улицата, всички изглеждаха еднакви — петима възрастни мъже, облечени с вкус в скъпи ежедневни дрехи, които посръбваха аперитиви от високи чаши.

— И кой от тях по-точно?

Тя се опита да не звучи прекалено напрегнато, прекалено заинтересувана.

Съмняваше се, обаче, че е успяла.

Четири спря до нея.

— Отляво надясно — Уилфред Кистард, свадливо старче с тупе и добро сърце. Пен Семпъл, плешив, дебел, с космати уши, с блестящи сини очи, зад които се крие остър ум. Той беше човекът, който измисли да отреже снабдяването за хотела на Девлин.

— Наистина ли? — Девлин не изглеждаше особено притеснен.

Но Медоу вече достатъчно го познаваше, за да ѝ стане ясно, че ако в този момент Пен Семпъл се давеше и изтичаха последните мигове от живота му, Девлин щеше да му хвърли котва.

— Така. Х. Едуин Осгууд. Никога не се е женил, живее сам в имението си — не среща затруднения да си плаща сметките, уверявам те — и се смята за неотразим пред жените. Боядисва си косата. Папийонка и очила с дебели стъкла. Подмазва се на баща ми. — Четири направи гримаса. — Разбираш за какво става дума. Скръби Галахър, оредяваща бяла коса. Той ми е кръстник, най-възрастният е и единственият от групата, който никога не е живял никъде другаде, освен в Чарлстън и тук.

Медоу бе израснала в ателието на родителите си в покрайнините на малкото градче Блайт в планината Каскейд във Вашингтон. Беше завършила колежа „Станфорд“ в Калифорния. Изкара един семестър в Рим и през това време живееше в едно италианско семейство. И беше само на двайсет и две — а тези старци никога не бяха живели на друго място? Не можеше да си представи как човек можеше да е толкова ограничен.

— Къде е живял?

— В Атланта.

Тя се засмя кратко.

Четири се присъедини към смеха ѝ.

— Да, голяма промяна наистина. Мирогледът му се разшири — голям недостатък на характера — точно затова другите не му обръщат много-много внимание. — Той хвърли поглед към Девлин. — Тази е и причината да прояви достатъчно предвидливост да инвестира в хотела на Девлин.

Девлин го изгледа изучаващо.

— Откъде знаеш това?

— Сега ми хрумна. — Четири се ухили толкова неприятно, че Медоу се запита дали Девлин няма да го удари.

Но Четири беше умен; явно беше разбрал нещо, което са знаели само Девлин и Скръби Галахър. Но същевременно и толкова глупав; не се сдържа да не се присмее на Девлин.

Един от джентълмените, онзи с най-побелялата коса, помахаше с ръка.

Тя му махна в отговор.

Четири не си направи този труд.

— Това е той. Баща ми. Направил е само две грешки в живота си — всичките жени, за които е бил женен, и всички деца, които е създал.

— Така ли? — Медоу го изгледа изучаващо. — Колко съпруги и деца е имал?

— Четири съпруги. Едно дете. Моя милост. — Четири измъкна цигара от горния джоб на ризата си, запали я, прикривайки пламъчето от океанския бриз с тяло и ръка.

— Четири съпруги. — Тя не беше предполагала. — И всичките бракове ли са завършили с развод?

— Всичките — потвърди Четири. — При трите от тях — втория, третия и четвъртия — съдът се е позовал на душевен тормоз. Той е един бездушен никаквец.

— А първата му жена? — попита тя.

— Развел се с нея, както е написано, заради непримирими различия в характерите. — Четири се изкикоти, развеселен и засрамен от реакцията си. — Всъщност, било е изневяра.

— Сериозно? — Тя гледаше Четири.

Девлин пък гледаше нея.

— Е, не забравяй, че е било преди аз да се родя, но от информацията, която успях да събера, става ясно, че Изабел е била красавица. Неподходяща, разбира се. Не била от нашата класа.

— Шокиращо! — каза Медоу.

— И за баща ми също. Сигурно ѝ е бил бесен. Изневерила му с учителя си по рисуване, и когато старецът я попитал директно, тя го признала без капка срам. Изхвърлил я, разбира се, както и бебето заедно с нея. — Четири поклати глава. — Безчувствен като айсберг. Явно бебето било само на няколко месеца, а Изабел нямала нито пари, нито къде да отиде.

— Имала е бебе? — Кожата на Медоу би трябвало да е топла от слънцето. Но вместо това тя усети как по нервите ѝ плъзва студ.

— Щяла е да ми бъде сестра — като се изключи това, че любовникът ѝ е бил баща. — Той изтръска пепелта от цигарата си. — Искане ми се да не беше така. Тогава очакванията от мен нямаше да са толкова големи.

— Не е сигурно — обади се Девлин. — Баща ти не е от хората, които възлагат големи очаквания върху една жена.

— Гледа на тях като на декорация. — Очите на Четири се плъзнаха по тялото на Медоу, не така обидно като преди, но преценяващо. — Би те одобрил.

— Не можеш да си представиш как ми олекна — произнесе тя хладно.

— Щеше да хареса и излъчването ти. Ненавижда жени, които демонстрират чувствата си. Всъщност, не дава пет пари за чувствата.

— Защото единствения път, когато е проявил чувства, неговата съпруга му е изневерила. — Медоу погледна изненаданите лица на двамата мъже. — Какво, да не искате да кажете, че това никога не ви е хрумвало?

— А вие, жените, мислите ли изобщо за друго? — отвърна ѝ Девлин.

Тя раздражено се сопна:

— Случва се от време навреме, но ние, жените, си подреждаме приоритетите. На първо място са семейството и чувствата.

— С изключение на Изабел, обаче. — Девлин вдигна ръката на Медоу към устните си и целуна пръстите ѝ. — Явно Изабел не е мислила за семейството си и чувствата между нея и съпруга ѝ, когато се е забъркала в онази авантюра.

Медоу измъкна ръката си от неговата.

— Предполагам, че е така.

Четири наблюдаваше размяната на реплики помежду им, сякаш виждаше, че нещо не е както трябва.

Беше прав, разбира се. Тя и Девлин бяха двама актьори в кошмарна пиеса, излезли пред публиката, без да знаят какви ще са следващите им реплики и каква ще е следващата сцена. И под маската на цивилизовани маниери и шеги, във вените ѝ пълзяха страх и очакване, причинени не само от ужаса, че може да сбърка и да провали мисията си.

Тя усещаше също така, че я дебнат. Девлин я дебнеше, може би за секс, може би заради... всъщност нямаше представа защо.

Знаеше, само че тя, която бе толкова добра в разчитането на човешките мотиви, не разбира Девлин. Знаеше единствено, че когато той я наблюдава, както го правеше сега, кръвта тече топла и гъста във вените ѝ и ѝ се искаше да отиде някъде с него, да останат насаме, да го целува и докосва... да се люби с него.

— В семейния албум няма и една снимка на Изабел — произнесе Четири замислено. — Баща ми ги е скъсал. Затова ли? Защото се е поддал на чувствата си, а тя ги е предала.

Медоу се извърна от подигравателните очи на Девлин; заби поглед първо в земята, а после го зарея към океана.

— Може би.

— Откъде знаеш, че ги е скъсал? — поинтересува се Девлин.

— Един ден преравах кутиите му със снимки и осъзнах, че тя липсва. Стана ми любопитно и го попитах. — Четири дръпна дълбоко от цигарата си. — И той едва не ми откъсна главата.

— Приятен човек — подхвърли Медоу.

— Вбесяваше се още повече, когато във вестника се появеше някоя картина на Изабел. Представяш ли си, съпругата му Изабел, същата онази, която му сложила рога пред очите на приятелите му, беше продължила живота си и станала известна художничка. — Четири съобщаваше новините с неприкрито удоволствие.

— Сериозно? — Очите на Медоу се разшириха от изненада.

— Тя беше Изабел, любимката на артистичния свят. Не си ли чувала за нея?

— Кой не е чувал за Изабел? — Това трябваше да прозвучи като риторичен въпрос, но Девлин гледаше Медоу. Присмиваше се на Медоу.

А тя едва успяваше да не се сгърчи от вина.

— Картините ѝ стигат до сто хиляди и стойността им расте с времето — каза Четири.

— Сигурно му е неприятно. — Така поне се надяваше.

— Наистина му беше неприятно, че всеки път, когато се хванеше с нов любовник, клюкарските вестникарски рубрики веднага раздухваха слуха. Това особено много го вбесяваше. — Девлин внезапно сложи ръка върху рамото на Четири. — Спомняш ли си, когато те наруга пред цялото училище?

— Ти му каза да спре, а той, какъвто си е задник, те попита каква фамилия ще дадеш на децата си — и сеирджиите се разкикотиха.

— Тогава за първи път държа такъв език — каза Девлин.

— Тогава за пръв път тя спа с Кенеди — усмихна се Четири.

Медоу премести поглед от единия върху другия и изведнъж осъзна колко много си приличат. Нищо чудно, че бяха приятели — е, поне дотолкова, доколкото Девлин позволяваше.

— Защо му е да казва такова глупаво и безсмислено нещо?

— Запомнил е една мантра и я повтаря отново и отново, за да напомня на себе си и на старите задници в Амелия шорс за времена, които отдавна са отминали — каза Девлин.

— В по-голямата част на Америка. Но не и тук. Не и в това градче, където възрастните са готови да убиват, само и само да не се промени проклетият им — пардон, мадам — световен ред и проклетото им — пардон, мадам — почетно място, което заемат в него. — Четири дръпна отново от дима, после хвърли цигарата и я стъпка с пета.

Медоу го погледна.

— Вдигни я.

Той се подчини.

— Браво. А сега дали да не отидем да се запознаем с Бродли Бенджамин? — Докато обзелото я отново възмущение ѝ даваше смелост.

Тя тръгна по стъпалата към ресторанта.

Докато се приближаваха, старците се изправиха. Бяха точно такива, каквито Четири ги беше описал — а Бродли Бенджамин отговаряше напълно на представата, която Медоу имаше за него.

Той беше най-високият между останалите. Със стойка като на военен, с изпънати назад рамене, изправен гръб. Големият му, аристократичен стар нос беше клюмнал. Бялата му коса беше чуплива и гъста, веждите — побелели и рошави. Очите му бяха сиви, хладни и внимателни. Приличаше на едновременен аристократ — и Медоу изненадана усети прилив на омраза.

Този човек беше изхвърлил баба ѝ и майка ѝ на улицата без пукнат грош, без подкрепа и без капка разкаяние. Беше позволил на Изабел да занесе бебето си в Ирландия и да живее с учителя си по рисуване, а когато тя му беше изпратила писмо да му каже, че Бьорн Кели иска да осинови Шарън, Брад беше подписал документите, без да се поколебае. А после, когато Бьорн Кели беше загинал и тя обявила, че дъщеря ѝ е загинала заедно с него, Брадли не беше изпратил и една дума за съболезнование.

Изабел твърдеше, че имал чувства. Че били осакатени и извратени от възпитанието и от средата му, но че все пак ги имал.

Ако това беше истина, Медоу се питаше какво ще направи той, когато разбере... какво наистина се е случило.

ТРИНАДЕСЕТ

— Татко. — Четири разтърси възлестата ръка на стареца. — Радвам се да те видя.

Брадли Бенджамин изсумтя и игнорира единствения си син, както беше правил от деня, в който се беше родил. Погледът му се плъзна назад към Девлин.

— Фицуилям.

— Сър. — Девлин също му протегна ръка.

Брадли я пое, стисна я за миг и веднага я пусна, сякаш се боеше да не се зарази. После присви очи и огледа красивото момиче, облечено в копринена рокля на цветя и погледът му се стопли.

— Коя е тази млада лейди?

— Медоу Фицуилям — отвърна Девлин.

Медоу се усмихна на Брадли с онази своя открита, щастлива усмивка, която Девлин бе започнал да възприема като нейна отличителна черта. Тази, с която тя толкова рядко го удостояваше.

Може и да имаше тайни, но не им позволяваше да тормозят съзнанието ѝ.

— Радвам се да се запознаем, Брадли. — Тя разтърси сърдечно ръката му.

Брадли Бенджамин замръзна.

Беше сбъркал в преценката си. Ами че това беше Югът, Стариет Юг и младите дами не се обръщаха към възрастните на първо име. В годините на младостта му те даже не се ръкуваха.

Но тогава тя се усмихна на Брадли отново и неустоимият ѝ чар стопи резервите му.

После Девлин я представи и на останалите старчоци.

Очите им блестяха. Те сияеха. Пен Семпъл дори се поизчерви и глътна корема си навътре, а Х. Едуин Осгууд я оглеждаше с присвити очи, както мъж избира следващото си завоевание. Те всички потвърдиха истинността на поговорката: „Няма нищо по-глупаво от стар глупак“.

По дяволите старите глупаци.

Тя беше като оръжие в ръцете на Девлин, което той използва, за да получи каквото иска, когато иска, а единственото, което се изискваше от него, беше да се прицели и да натисне спусъка.

Старият Бенджамин придърпа за нея един стол.

— Ще ни удостоите ли с присъствието си?

— Благодаря. — Тя седна и свали шапката си, при което медната ѝ коса се разпиля и привлече погледите на всички мъже.

Девлин също измъкна за себе си стол, без да пита и се отпусна от дясната ѝ страна. Оттук можеше да следи вратата, улицата — и най-важното — да наблюдава старите задници, особено Брадли Бенджамин.

— Медоу ми е съпруга.

Колективното ахване беше удовлетворяващо.

Възмущението на Бенджамин едва не накара Девлин да се разсмее гласно. Той почти чуваше как старецът го обвинява, че е съсипал живота на една млада жена, след това, че е пуснал една преследваща богатство авантюристка между тях и накрая, че е измамил старчоците, като им е представил очарователна жена, без да казва коя е, заради което са можели да се отнесат непочтително към нея.

Най-накрая, както можеше да се очаква, вниманието на Бенджамин се върна към сина му.

— Девлин е женен.

— И аз щях да съм женен, татко, ако Девлин не беше открил пръв сладката Медоу. — Четири се поклониха, както беше седнал, по посока на Медоу.

— Поздравления, Девлин. Отсега мога да ти кажа, че не я заслужаваш — каза Пен Семпъл.

— Това е самата истина — отвърна безгрижно Девлин. — Няма мъж, който да заслужава такава възхитителна жена като Медоу, но тя е моя и ще я задържа.

Тя погледна през рамо към него, очите ѝ се бяха разширили, и той осъзна как трябва да е прозвучало изявлението му. И че наистина го мисли.

— Кога и как се случи тази женитба? — попита Бенджамин.

— Ходих в къщата си в Майорка на почивка и Медоу ме откри там — каза Девлин.

— Не питах теб, млади човече — сопна се Бенджамин, — а прелестната ти съпруга.

Девлин се боеше да я оставя да говори, за да не каже нещо погрешно, но напразно се боеше.

— Нека кажа само, че Девлин и аз имахме бурен романс, и да спрем нещата дотук, става ли? — засмя се Медоу. — А сега тази прелестна съпруга иска питие и възможност да се отпусне и да поговори с вас.

Справяше се с дъртаците дяволски добре. Държеше се неловко само с Девлин и това му доставяше неизмеримо удоволствие.

Тя направи знак към келнера.

Той се появи до рамото ѝ.

— Какво да бъде, мадам?

Тя се усмихна на пъпчивото колежанче със същата широка усмивка, с която се обръщаше към Бенджамин и шайката му.

— Не ме наричай мадам! Казвам се Медоу. Бих искала бутилка вода... и може ли да погледна менюто? Умирам от глад!

— Разбира се, мадам. Да... Медоу. — Смутено, момчето понечи да тръгне.

— Извинявай, Дейв! — Четири уж се смееше, но беше силно разгневен. — Искам да поръчам нещо.

Келнерът се върна и се засуети.

— Разбира се, сър. Какво ще желаете?

— Ментов джулеп, а за Девлин...

— И за мен бутилка минерална вода — каза Девлин.

— Взemi си джулеп — настоя Четири. — Баща ми има сметка тук.

— По-добре вода — обърна се Девлин към келнера.

За всички ни.

Четири понечи да възрази, но Девлин го възпря с поглед.

Проклетият Четири. Беше подвел Девлин да признае за инвестицията на Скръби в „Тайната градина“. Не че Девлин смяташе, че Четири доброволно ще каже на останалите дъртаци, но като се напиеше започваше да дрънка прекалено много и се държеше като задник.

Скръби беше рискувал положението си в това общество, за да покаже, че вярва на Девлин, и не заслужаваше предателство.

— Разбира се. Водата е любимата ми напитка. — Четири седна и запали с елегантно движение цигара, привилегирован и дразнещ, както винаги.

— Госпожо Фицуилям, ясно е, че не сте от Южна Каролина, но не мога да определя акцента ви.

Можеше да се очаква, че старият Бенджамин ще зададе въпросите, на които Девлин искаше да получи отговори.

— Я виж ти, откъде знаете, че не съм от Южна Каролина? — Тя бързо изимитира местния акцент.

— Добър слух имате — изфъфли Осгууд и дебелиите стъкла на очилата му неестествено уголемиха воднистите му кафеникави очи. Това, както и неумело боядисаната коса, го правеше по-подходящ за някой фарс, отколкото за елитната група привилегировани възрастни мъже. — Обикновено когато някой янки се опитва да ни имитира, прилича на драцене на трион.

— Наистина имам добър слух. — Тя прозвуча като кокни, после с лекота превключи на испански акцент. — Вземах курсове по актьорско майсторство в колежа, но не успях да пробия като актриса.

Имаше ли тя акцент в крайна сметка, или нямаше? Девлин вече не беше сигурен. Възможно ли беше да го е заблудила още в момента, когато беше паднала върху каменния лъв?

Искаше да научи името ѝ. Трябваше да разкрие истинската ѝ самоличност. Трябваше да узнае всичко, което можеше да се разбере за мистериозната Медоу... и щеше да го направи още преди авантурата им да е свършила. Можеше да се закълне.

— Такава прекрасна млада жена като вас? Според мен досега трябваше да сте холивудска звезда! — Докато Пен Семпъл ръсеше комплименти, от порите му се лееше чар като скъп одеколон.

— Плачех, когато играех тъжни роли и се смеех на смешните. — Тя се разсмя. — Както казваше преподавателят ми: това не е актьорска игра, а зрителско участие.

Уилфред Кистард попи потното си чело с една снежнобяла кърпичка, погледна неловко и се оправда:

— Тук май стана много горещо.

Келнерът пристигна с водата. Махна капачката на едната бутилка и ѝ я подаде, после ѝ връчи и менюто възторжено.

Тя го огледа.

— Домашна салата звучи чудесно! Ще взема една с дресинг от синьо сирене и паста примавера. — Тя се обърна към Девлин. — Ти искаш ли нещо?

— Шунка върху ръжено хлебче и деликатесна горчица вместо майонеза — изрецитира келнерът. — Помня.

— Такова мило момче — каза Медоу, когато Дейв се отдалечи. После надигна бутилката и я изпи до дъно, докато мъжете наоколо гледаха как преглъща. Накрая отдалечи шишето от устните си и въздъхна от удоволствие.

— Беше чудесно. Бях прежадняла.

— Още една причина да съм сигурен, че не сте от този край. Много по-нахакана сте от тукашните жени, по-общителна. — От устата на стария Бенджамин това не звучеше като комплимент.

— Благодаря ви, Брадли. Толкова мило от ваша страна! — Девлин разпозна малко пресилената страстна нотка на удоволствие в гласа ѝ, но никой тук не я познаваше толкова добре, че да открие раздражението.

Бенджамин не бе свикнал да го разбират погрешно и видимо се бореше срещу импулса си да ѝ каже точно какво е имал предвид.

Това даде възможност на Девлин да произнесе лицемерно:

— Да, това беше една от многото причини Медоу да успее там, където толкова много други се провалиха. Не е толкова скована от традицията и тежкото бреме на очакванията, както типичните южнячки.

Бенджамин с готовност насочи кипналото си безсилие към Девлин.

— Да ти кажа честно, всички се изненадахме, че най-после си се оженил.

— Трийсет и две години едва ли могат да минат за преклонна възраст, сър. В края на краищата не бяхте ли и вие на толкова, когато се оженихте за първата си съпруга? — Коментарът му бе съвсем недвусмислен.

Останалите старци се размърдаха неловко. Историята за Изабел и нейната изневяра винаги ги караше да се чувстват неудобно,

напомняйки им собствените им брачни несгоди и убеждението — слабо, но от векове вкоренено в съзнанията им — че не са много жените, които си знаят мястото.

— Ето, виждате ли голямата разлика между Девлин и мен. Той се ожени за мен, защото съм дъщеря на разкрепостени хора. — Медоу се усмихна наперено. — А аз се омъжих за него заради парите му.

Старците се засмяха шокирано, пръскайки слюнки.

— И заради красивия му външен вид. — Като се обърна, тя го погледна палаво и го щипна по бузата.

Единственото, което трябваше да направи, бе да се прицели и да дръпне спусъка. Жалко само, че проклетото оръжие се подчиняваше на нейните капризи.

И защо, мътните да го вземат, даже му беше приятно, че тя го прави за смях пред групата изкуфели дъртаци? Ако не беше внимателен, тя щеше да накара града да му симпатизира.

— Какво казахте, млада лейди, когато открихте, че съпругът ви е копеле? — попита без заобикалки Бенджамин, очевидно надявайки се да сконфузи Медоу, като ѝ каже нещо, което Девлин не е имал смелостта да ѝ признае.

— О, татко. — Четири закри очи с тясната си, безупречно поддържана ръка.

— Добър опит — обади се Осгууд.

Не липсата на смелост бе възпряла Девлин да ѝ каже, а липсата на време — бяха се запознали едва миналата нощ, а той рядко говореше за това, че няма баща, особено пред жена, с която се познава едва от двайсет и четири часа.

— Какво? О, предполагам, че трябваше да кажа „незаконен“. — Бенджамин предизвикваше Девлин с презрително свитите си устни. — Но съм свикнал да казвам истината без заобикалки.

Девлин изчака, любопитен да види реакцията на Медоу, както и тази на останалите.

— Няма защо да се извинявате, че казвате проклетата истина без заобикалки, поне не и в едно изискано общество. — Тонът на Медоу можеше да накара да замръзне и лула през август. — Може би когато искате да бъдете груб, господин Бенджамин, трябва да се ограничите до това да ме наричате „нахакана“ и да се надявате, че няма да схвана намека.

Погледът на Бенджамин се стрелна към нея, после се сведе под удара на презрението ѝ.

— Браво! — Четири изпляска с ръце. Очите му горяха и той видимо одобряваше изказването на Медоу.

Девлин се беше научил да се владее и да държи лицето си невъзмутимо, но го учуди, че Медоу го защити. Учуди го и това колко вярно бе преценила тези мъже и как бе използвала слабостта им да ги манипулира. Тя държеше свое собствено страховито оръжие — и Девлин не биваше да го забравя.

— И за да отговоря на въпроса ви, господин Бенджамин: не ме интересуват родителите на Девлин, с изключение на това как са го възпитали. Самият човек ме очарова. — Тя обърна глава към Девлин и се усмихна. — Не мога да не видя харизматичността му или добротата му.

Или беше по-добра актриса, отколкото твърдеше, или вярваше на това, което казваше — и Девлин не знаеше кое го безпокои повече.

Бенджамин разбираше кога се е провалил, така че изостави тази битка и започна нова.

— Е, млади ми Девлин, докъде стигна с къщата ми?

— След три седмици „Тайната градина“ ще бъде малък пет звезден хотел и ще посреща гости — каза Девлин.

— Аз пък чух, че имаш затруднения с доставката на стоки от местните търговци. — Уилфред Кистард се облегна назад в стола си и скръсти ръце върху кръглото си увиснало шкембе.

— Местните търговци правят, каквото ги принуждават да правят. — Неведнъж някой продавач дръпваше Девлин настрана и разпалено му обясняваше, че невъзможността му да го зарежда, е само временна и ако господин Фицуилям има малко търпение...

— Подочух за някакви инциденти в имението. — Скръби забарабани по масата. — Някакви други проблеми?

— Затегнах охраната. — Девлин срещна загрижения му поглед и кимна.

— Лошо ли ще се отрази, ако не получиш петте звезди? — Пен Семпъл млясна с устни. — Струва ми се, че това ще доведе до значително намаляване на приходите.

— Така е. Няма спор. — Раменете на Осгууд се сведоха, когато погледна към Брамбли. Явно очакваше да получи насока, в която да

продължи разговора.

— Хотелите ми нямат спад в печалбите. — Девлин обходи с очи масата. — Поканите за тържественото откриване ще бъдат разпратени следващата седмица. Така че си проверявайте пощенските кутии. Това ще е събитието на сезона.

— Наистина ли си въобразяваш, че някой ще дойде да види оскверняването на свещените традиции на Амелия шорс? — попита Бенджамин.

— Ти, например, ще го направиш. Любопитството няма да ти позволи да стоиш далеч. — Увереността на Девлин бързо парира обидата на Бенджамин.

Четири смачка цигарата си, после веднага запали друга и дръпна дълга глътка като човек, който се нуждае от много по-силна дрога.

Брадли го гледаше със зле прикрито презрение.

— Вече си прекалено възрастен, за да пушиш тези боклуци. Те са за хлапаците. Опитай се поне в едно нещо да бъдеш мъж.

— Карате го да бъде мъж по отношение на пушенето? — попита Медоу. — И как по-точно да го направи?

— Нищо не може да се сравни с една пура. — Брадли вдигна ръка, за да предотврати евентуалния ѝ коментар.

— Знам, че на някои жени миризмата не им харесва, но нищо не може да е по-хубаво от мекия, топъл дим на качествената пура.

Четири явно наистина се беше раздразнил на порицанието от страна на баща си, особено пред Медоу, защото в гласа му прозвучаха гневни нотки.

— Не обичам пури, сър.

— Не виждам защо ракът на устата от пурите ви се вижда по-ценен от рака на белите дробове от цигарите. И единият и другият свършват с обезобразяващи операции, тежка химиотерапия и смърт. — Медоу се усмихна, леко повдигане на ъгълчетата на устните за най-неискрената усмивка, която Девлин бе виждал някога. Контрастът между нея и обичайната ѝ усмивка беше толкова голям, че дори старите пръчове наоколо се изумиха, а Брадли се прокашля смутено.

— Млада госпожице, това е безчувствена гледна точка към едно приятно удоволствие. Ние в този щат отглеждаме тютюн от незапомнени времена и не вярваме на цялата тази пропаганда, че съдържа канцерогенни вещества и тем подобни.

— Господин Бенджамин, ако сте ходили някога в раково отделение, щяхте да повярвате. — И като измъкна горящата цигара от пръстите на Четири, тя я смачка в пепелника. — А колкото до пурите — не ми ги хвалете — каза му тя. — Просто ги откажете.

Брадли понечи да заговори.

Тя го погледна право в очите и направи онова, което Девлин смяташе за напълно невъзможно: накара го да сведе очи.

Брадли извърна поглед.

— Ама че наглост.

Девлин видя Скръби да се подхилва, а Кистард и Осгууд се облегнаха назад в столовете си, скръстиха ръце и зачакаха понататъшния цирк. Брадли беше много уважаван, което не означаваше популярен.

На терасата се появи млада майка с обичайното за туристите облекло — джапанки, бански костюм, парео, разнасяйки наоколо пясък. През ръката си беше преметнала автомобилно столче с бебе. Изглеждаше напечена от слънцето и уморена, а бебето хленчеше за внимание.

— О, за бога! — експлодира възмутено Бенджамин. — Питам се тези хора не виждат ли, че това е луксозен ресторант?

Жената го чу. Естествено, че го чу. Загорелите ѝ от слънцето страни станаха още по-червени, а в обърканите ѝ, обидени очи избиха сълзи.

Медоу стана рязко и протегна ръце.

— Нека ви помогна да седнете, за да се погрижите за бебето. Къде искате да се разположите? На сянка, предполагам.

Майката поклати глава и погледна разтревожено към масата със старците.

— Не му обръщайте внимание. — Гласът на Медоу прозвуча точно толкова отчетливо, колкото този на Брадли миг преди това. — Артритът го мъчи. — Тя намери подходящо място за жената, помоли Дейв за вода и се заприказва с нея за ваканции, мидени черупки и хрупане на морковени пръчици с пясък по тях.

Майката се отпусна и се засмя.

През това време Девлин, Четири и групата стари градски първенци наблюдаваха сцената, не можейки да откъснат очи от лъскавата медна коса на Медоу.

Тя вдигна тримесечното бебе от столчето.

С ъгълчето на окото си Девлин видя, че Бенджамин трепва. Погледна го.

Бенджамин се взираше в Медоу объркано.

Тя подпря бебето на хълбока си, усмихваше му се и му говореше гальовни безсмислици като опитна бавачка.

Бенджамин си пое остро въздух. Цветът се оттече от лицето му. Той направи гримаса и притисна сърцето си с ръка.

Девлин се облегна с доволен вид в стола си. Плановете му се развиваха точно както искаше.

Брадли Бенджамин беше познал внучката на Изабел.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

— Имате ли екземпляр от „Тайната градина“? — Медоу се наведе през щанда към собственичката на книжарницата в Амелия шорс.

Госпожа Конъми, жена на средна възраст, набита, с мустачки и подозрително черна коса я погледна така, сякаш я беше обидила.

— Разбира се, че имам. Децата обичат да я четат през ваканцията. С твърди или с меки корици?

— С твърди. — Когато госпожа Конъми отиде да я донесе, Медоу се провикна: — Искам я за Девлин. — И без никакво притеснение го посочи.

Другите две клиентки, които тършуваха по рафтовете, се извиха да го погледнат. Едната му се усмихна подигравателно, а другата побърза да се обърне с гръб и тихо се засмя.

С едно-единствено изречение Медоу беше съсипала репутацията му на най-долният кучи син в Амелия шорс.

Госпожа Конъми домъкна един огромен том с нарисувано в импресионистичен стил момиченце от викторианската епоха и го подаде на Медоу, която го пое и изгука доволно.

Госпожа Конъми оправи черните си очила и го изгледа толкова критично, че му напомни за учителката му от първи клас.

— Знаете ли, господин Фицуилям, не е лошо да обмислите дали да не сложите във всяка стая на хотела си по един екземпляр.

— Да! Блестяща идея, госпожо Конъми. — Медоу се обърна към Девлин: — Ще е страхотно допълнение.

— На кого му пука? — Девлин стоеше със стоическа физиономия, скръстил ръце пред гърдите си.

— На всички онези жени, които са чели „Тайната градина“ в младостта си. — Медоу произнесе доверително към госпожа Конъми: — Съпругът ми не я е чел.

Книжарката изцъка с език.

— Толкова хубава история, а и всеки има какво да научи от нея. Искате ли да поръчам един екземпляр с твърди корици за хотела?

— Не мисля... — смотолеви Девлин.

— Не. Хората крадат кърпи, а камо ли една такава луксозна книга. Окоето им няма да мигне. — Медоу се плъзна към щанда. — Нямате ли от изданието с меки корици?

— Разбира се, наистина добър избор, госпожо Фицуилям. — Госпожа Конъми одобри Медоу. Разбира се, че я одобри. Кой не го беше направил? — Колко екземпляра ви трябват?

— Да започнем с шейсет — реши Медоу.

— Имаме четирийсет и пет стаи — обади се Девлин.

— Да, но трябва да предвидим евентуални загуби по време на тържественото откриване — каза Медоу благоразумно. — Така че, госпожо Конъми, ще започнем с шейсет и ще ви се обадим, ако ни потрябват още.

— Чудесно. — Собственичката на книжарницата извади тефтера за поръчки и започна да пише. — Как ще платите?

— Девлин, дай ѝ кредитната си карта — инструктира го Медоу.

Той не можеше да повярва, че прави такъв абсурден разход. Разход за сметка на холдинга. Но познаваше финансовата си директорка. Разпитваше за всяка касова бележка. И проклет да е, ако се опиташе да ѝ обясни защо е поръчал шейсет екземпляра от някаква книга за малки момиченца. Докато ровеше в портфейла си, той попита госпожа Конъми:

— Не се ли страхувате от Брадли Бенджамин, че може да затвори книжарницата ви, задето правите бизнес с мен?

— Да не би той да ми плаща ипотеката върху магазина. Както и тази на сградата, в която се намира. — Госпожа Конъми скръсти ръце върху корема си и доволно се усмихна: — Аз я плащам.

Девлин внезапно изпита симпатия към жената.

— Я по-добре ги направете деветдесет екземпляра.

— Като свалим отстъпката за количество, това прави четиристотин и осемдесет долара, плюс данъка. Книгите ще ми бъдат доставени тук следващия четвъртък. Аз ще ви ги донеса — иска ми се да видя как е завършила реставрацията. — Тя взе картата на Девлин и я прокара през касовия четец. — Брадли Бенджамин е от хората, които мразят художествена литература и четат само вестници и списания за бизнес.

— Не разбирам подобно безрадостно отношение към живота — каза Медоу. — Но по-добре да не казваме нищо пренебрежително за господин Бенджамин. Току-що го откараха с линейка, получи сърдечна криза.

Госпожа Конъми не изглеждаше впечатлена.

— И преди е лежал в болницата. Винаги оцелява. Само добрите хора умират млади.

— Така изглежда понякога, нали? — За миг долната устна на Медоу потрепна.

Девлин забеляза... и се учуди.

Но тогава Медоу вирна брадичката си и се усмихна:

— Не забравяйте да маркирате и книгата с твърдите корици! Решила съм да я прочета на Девлин.

— Браво на вас! — Госпожа Конъми погледна право към Девлин с изпъкналите си кафяви очи, уголемени от дебелия стъкла на очилата. — Ще е много лошо, ако господин Фицуилям се превърне в такъв мърморко като Брайли Бенджамин, нали?

Девлин се намръщи, силно ядосан, и Медоу знаеше, че в този момент му се иска да ѝ откъсне главата, но нямаше как. Пък и това, което искаше, беше толкова малко.

— Госпожо Конъми, мога ли да използвам тоалетната?

— Разбира се, скъпа. Минавате през въртящата се врата и после веднага надясно.

— Ще чакам в джипа — извика Девлин.

Бедният човек. Нямаше търпение да се махне оттук.

Медоу влезе в малката тоалетна, отвори клетъчния си телефон и набра Джудит — после простена, когато се свърза с гласовата ѝ поща. Като се опитваше да говори тихо, тя произнесе:

— В Амелия шорс съм, връщам се в Уолдемър Хауз и до този момент — като се изключи словесната престрелка между мен и съпруга на Изабел, който едва не получи сърдечен пристъп след това — всичко е наред. Но как е мама, ти къде си? — Тя затвори и се облегна на хладната врата.

Половин час след това продължаваше да е бясна на Брайли Бенджамин. Не ѝ пукаше, че я обижда, но да засяга Девлин за това, че е незаконен син, беше отвратително, а грубостта му към горката млада майка беше капката, която преля чашата и накара Медоу да изпита

желание да му залепи плесница. Беше изтичала да помогне на жената, за да не се нахвърли на Брадли — и тогава той бе получил тази криза.

Наложи се Четири да му даде таблетката нитроглицерин, която носеше в джоба си. Дейв бе притичал с чаша вода. Старците се въртяха наоколо като разтревожени пауни, с изключение на Х. Едуин Осгууд, който запази здравия си разсъдък и се обади на 911. А когато Девлин бе предложил помощта си, Брадли му се беше разкрещял да се разкара. Линейката спря пред ресторанта да го вземе. Медоу му пожела бързо оздравяване, но Брадли се престори, че е в безсъзнание. Престори се — тя беше видяла, че клепачите му мърдат.

А сега се чувстваше виновна, че е била толкова рязка с него и дважд по-виновна, че иска той да прескочи трапа, за да може да го използва. От плановете ѝ не бе излязло нищо и сега трябваше да се връща в Уолдемър Хауз с Девлин. Девлин, който я гледаше както котка гледа в миша дупка.

За съжаление сиренцето, което той използваше за примамка, беше наистина съблазнително.

Тя наплиска със студена вода лицето си и съжали, че не си е взела онези хапчета, които лекарката ѝ беше предписала, защото в момента главата ѝ се цепеше от болка.

Нямаше да го признае пред Девлин, но може би наистина се беше претоварила първия ден след мозъчното сътресение. Трябваше да се върне в хотела, да се свие в леглото и да подремне.

Тя мина през книжарницата и излезе на улицата, където Девлин беше паркирал джипа.

Гюрукът беше свален и сега го виждаше да седи зад волана.

Четири го гледаше, сложил ръце на ролбара.

— Не съм лоша компания за вечеря, а готвачът ти и без това има нужда от упражнения. Ще дойда с вас.

— Няма да направиш такова нещо. — Нетърпението на Девлин не можеше да се скрие.

— Точно така. Няма задна седалка. Така че ще дойда с моята кола — настоя Четири.

— Не. — Девлин форсира двигателя и погледна към книжарницата. Забеляза Медоу и за миг ѝ се стори, че погледът му омекна.

Но сигурно си беше въобразила това, което ѝ се искаше да види, защото в следващия миг ѝ направи нетърпелив жест с глава да побърза.

Сигурно се шегуваше.

Тя спря и го изимитира. После вдигна вежди.

Четири се обърна, наблюдавайки пантомимата, ухилен.

Девлин изглеждаше така, сякаш ще се задуши от гняв, но гласът му беше топъл и изпълнен с обожание, когато извика:

— Скъпа, хайде по-бързо! Сам вече звъня от хотела. Тримата хамали изпуснали проклетия дънер върху чисто новата беседка, преди боята да е засъхнала.

Тя тръгна отново.

Четири ѝ помогна да влезе в джипа, като промърмори достатъчно високо, за да чуе Девлин:

— Истински звяр е, който е свикнал да става винаги на неговото, но ти го дресиращ и той се подчинява на командите ти.

— Което обаче не може да се каже за теб. — Девлин потегли толкова рязко, че Четири отскочи назад, за да не го отнесат.

Медоу затърси предпазния колан.

— Девлин! Това не беше учтиво.

— Не се тревожи за Четири и за това, че чувствата му може да са наранени. И без това не усеща нищо след голямото наливане с бърбън с лед. С моя бърбън. — Девлин поклати глава, но Медоу си помисли, че съзира лека симпатия към единствения син на Бенджамин. — Почти съм сигурен, че е хукнал към тъпия си малък автомобил, готов да се понесе към хотела.

— Може би си прав. Четири изглежда забележително издръжлив, особено за човек с баща като Бродли Бенджамин. — Тя свали шапката си и върза косата си на опашка.

— Когато бях момче, си мечтаех за баща като другите деца. После се запознах със стария Бенджамин и като го видях как тормози Четири, реших, че съм си добре.

Тя се поколеба, разкъсвана между толкова много въпроси, на които се нуждаеше от отговор. Най-после се реши:

— Като гледам, Бродли и към теб не е особено мил.

— Сама го чу. Аз съм копеле и той пази най-язвителните си подмятания за мен.

— Защото му напомняш за изневярата на съпругата му и за детето, което е загубил. — Тя си сложи отново шапката и я завърза отгоре с шал.

— Виж ти, това е нова теория.

Как можеше да е толкова глупав?

— Трябва има причина да се държи по този начин с теб, а колкото до Изабел, явно я е обичал. Просто не е могъл да разтвори душата си за нея.

— От думите на Четири ли си направи този извод? — Вятърът плющеше, докато джипът се носеше към града на юг към редиците от имения.

Трябваше да е по-предпазлива и да не казва всичко, което знае.

— Докато говореше по телефона със Сам, аз говорих със Скръби. — Това беше вярно. Беше говорила със Скръби — само че не за брака на Бродли Бенджамин.

— О, искаш да кажеш, че двамата сте обсъждали проникновено най-съкровени ми чувства?

— Не! — сопна му се тя. — Говорихме само за хора, които ни интересуват.

— Хубаво тогава.

Той не каза нищо друго, само намали, когато паважът отстъпи път на добре поддържан чакъл. Взе участъка плавно, после отново ускори, но не чак толкова, колкото преди.

Искаше ѝ се да не се бе поддала на раздразнението. Защото се налагаше да узнае истинските му чувства. Винаги беше гледала на хората като на художествени произведения от стъкло — достатъчно здрави да си служиш с тях и да ги използваш, твърде деликатни, за да се счупят при силен удар, и разноцветни като стъклопис, който очарова погледа. Но докато повечето хора — и повечето стъклени предмети — пропускаха светлината през себе си, тя не можеше да съзре нищичко от сърцето и душата на Девлин през дима и огледалата, които беше вдигнал пред себе си.

А тя беше любопитно момиче. Обичаше хората. Обичаше да ги разпитва. Да слуша историите им. Ласкаеше се, че ги разбира... но се самозалъгваше, ако си въобразяваше, че любопитството ѝ към Девлин е същото като любопитството ѝ към останалите. Защото искаше да

научи всичко за него. И беше много важно да разбере какво го беше направило толкова заядлив и скептичен.

— Тревожи ли те нещо? — Той ѝ хвърли кос поглед. — Всъщност съм много разумен шофьор.

— Какво? — Той шофираше толкова уверено, че тя се отпусна на седалката и се загледа към океана. — Не, добре съм.

— Потропваш с крак.

— О! Нервен тик. Правя го, когато мисля. Защо не ми разкажеш за детството си. — Хитро. Много хитро.

Той се разсмя.

— Питам се колко време ще издържиш да не ме попиташ.

— И колко дълго издържам?

— Може би минута.

— Беше повече.

— Права си. — Той изчака малко. — Поне шейсет и пет секунди.

— Така е по-добре. Та значи... какво беше детството ти?

— Спокойно. Баба ми и дядо ми бяха разочаровани от мама, но не ни изхвърлиха на улицата. Живях при тях, докато навърших пет. По това време бях достатъчно голям, за да спуквам от бой по-големите си братовчеди, когато се подигравах на мен и на майка ми. Наложих се да се изселим, за да не се изцапа с кръв ценния килим на баба ми в трапезарията, но по това време мама вече беше отворила студиото си за интериорен дизайн и го беше рекламирала в медиите. Посещавах скъпо училище — точно там се запознах с Четири — и не след дълго започнах и там да бия момчетата, някои от които ми бяха братовчеди.

— Какво им е на хората тук? — не се сдържа Медоу. — Не сме в петдесетте години на миналия век! Жените могат да си имат деца, без задължително да са сключили брак; всяко дете, създадено от бог, има право да живее.

— Ти си наивна. Хората винаги са обичали да шушукат, а децата винаги са жестоки към различните от тях. Това е вечен закон и никога няма да се промени. — Той звучеше толкова сигурен.

Как се беше случило така, че от момче, което налита на бой, се бе превърнал в мъж, недосегаем за истински емоции?

— Прибави към грешната човешка природа и това, че съм роден в Чарлстън... в старомодния Чарлстън. Както и това, че майка ми била убедена, че баща ми, Нейтън Менли, ще се разведе със съпругата си и

ще се ожени за нея. Така че без колебание оглавила ротата от преследващи го дебютантки — и се впуснала в съревнованието с главата напред.

Медоу долови горчивата ирония в гласа му.

— Събери всички тези парченца — и получаващ рецепта за социални... — Той се поколеба.

— Катастрофи? — Тя се учуди, че ѝ говори толкова искрено.

— Затруднения. За щастие на майка ми, талантът и амбициите ѝ са ѝ позволили да се издигне над бившите ѝ съпернички, макар и не по традиционния начин — с богат съпруг и две социално признати деца. И ако трудностите са тези, които формират характера, значи имам достатъчно характер, за да наваксам липсата на такъв у Четири.

— Не мисля, че става по този начин. Мисля, че ще му се наложи сам да развие характер. А това, което ти трябва да развиеш, е... — Тя млъкна внезапно. Беше разсъждавала на глас, а всеки път, когато го правеше, си навличаше неприятности.

— Какво трябва да развия?

Търпение. Доброта. Вяра, но безусловна, че хората са добри по душа. Тя механично отговори:

— И така си идеален.

— Чудесно твърдение. Само че не го вярваш.

— Ти си точно такъв, какъвто би трябвало да бъдеш в този момент от живота си. — Виж я ти, знаеше точно какво да каже.

Той ѝ хвърли язвителен поглед.

— Къде си се научила да дрънкаш подобни измишльотини?

— Не са измишльотини! — Тя вярваше в думите си. Бедата беше, че вечно искаше да поправя хората. Както майка ѝ непрекъснато ѝ повтаряше, Медоу може да коригира единствено себе си и това трябваше да е основната ѝ задача, докато не постигнеше нирвана. Но беше толкова лесно да виждаш какво не е наред у другите и да им даваш добри съвети.

— Добре.

Пътят се отдалечи от океана, следвайки извита пътека в гората от кедри и обрасли с мъх дъбове. Той отби встрани. Обърна лице към нея и обгърна с ръка гърба на седалката ѝ. Погледът му улови нейния.

— Споделих с теб много неща. А сега е твой ред — кога, скъпа моя забраванке, си била в раково отделение?

— Раково отделение? — повтори тя. — Какво те кара да мислиш, че съм била в раково отделение.

— Когато Брадли Бенджамин караше Четири да пуши пури, ти му се нахвърли така яростно, сякаш е сериен убиец. — Върху джипа падаше пъстра сянка и придаваше на лицето му лъжлива мекота.

Тя го погледна, хваната натясно между лъжата и истината. Трябваше ли да му каже?

Майка ми има рак, нуждае се от лечение, и ако не намеря за това четвърт милион долара, тя може би... — тя вероятно ще излезе от ремисия и ще умре.

Дали той щеше да разбере?

Може би щеше. Но дори и да намереше картината, той нямаше да ѝ позволи да я вземе. Беше собственик на къщата и всичко в нея. Картината, ако още се намираще там, беше негова.

Какво беше казал Четири?

Млякото на човешката доброта се е пресякло във вените на Девлин.

Вярваше го. Беше чула как се държи със Сам, беше видяла раздражението му към Четири, беше станала свидетелка на задоволството му, когато Брадли Бенджамин получи сърдечна криза. Не, не можеше да рискува да подложи на риск живота на майка си.

Девлин продължаваше да седи и да чака отговор.

Тя отклони очи.

— Спомням си някои неща. Знам първото си име. Знам също така, че не ми харесва да ме третираш като някоя от прислужничките си. Знам какво мисля за живота. Знам какво мисля за пушенето.

Той се облегна назад. Погледна я отвисоко, очите му бяха черни от разочарование.

— Но нямаш представа какво те е накарало да мислиш по този начин?

— Не.

— Така. — Ръката му се дръпна от седалката ѝ. — Търпението ми се изчерпа, Медоу.

Сърцето ѝ отегна силно в гърдите.

— Какво имаш предвид?

— Знаеш какво имам предвид. — Той се обърна напред, запали двигателя и потегли. Докато караше по тесните улици, гумите хвърляха

камъчета, а тишината падаше като товар върху гузната душа на Медоу.

Може би трябваше да му се довери. Сърцето ѝ подсказваше, че трябва. Страхът ѝ беше този, който я възпираше.

— Девлин, слушай...

Тя не знаеше какво точно се кани да каже.

А после нямаше значение.

Той се опита да завие, но воланът блокира. Изруга. Наби спирачките. Ръцете му се опънаха, докато се бореше със завоя.

Нямаше да успеят да го вземат.

ПЕТНАДЕСЕТ

Страх и адреналин препусаха през вените на Девлин. Воланът не искаше да помръдне — беше му погодил този номер точно в ключовия момент на завоя. Той натискаше спирачките и се бореше да запази контрола върху влажния чакълест път.

Канавката беше дълбока към трийсетина сантиметра и наводнена от снощния дъжд. Предните гуми хлътнаха в нея с пълна мощ. Плисна вода. Под тежестта на джипа пропукаха клони. Срещу тях се носеше масивът от кедрови дървета.

Блъснаха се челно в едно дърво.

Въздушните възглавници изтръгнаха волана от ръцете му.

Колата поднесе настрани. Страничните панели налетяха на друго дърво.

И те спряха.

Въздушните възглавници спаднаха. Топлото и успокояващо ухание на кедр — вече недотам топло и успокояващо — изпълни въздуха.

Във внезапно настъпилото бездействие и тишина той усещаше тътена на сърцето си в ушите. А може би чуваше сърцето на Медоу?

Тя стисна с ръце главата си.

По дяволите. Проклетото сътресение!

— Медоу, добре ли си?

Тя не отговори. Беше в съзнание, но не говореше. А ако Медоу не говореше, определено нещо не беше наред.

Той разкопча предпазния й колан.

— Имаш ли нещо счупено? Можеш ли да се движиш нормално? — Преди две минути й беше бесен. Днес на два пъти й бе дал възможността да му каже истината и тя я бе отхвърлила. Беше се смяла през целия ден заедно с други мъже, очаровайки ги.

И имаше нахалството да го гледа с предпазливост, сякаш той бе също толкова опасен и безмилостен като Бродли Бенджамин и групата му старчоци.

Глождеше го една мисъл — може би си приличаше с тях повече, отколкото му се искаше.

Но я пропъди от главата си, когато я чу да казва:

— Добре съм. — Тя се размърда, за да му покаже, но не махна ръка от главата си.

Той повдигна брадичката ѝ и я погледна в очите. Бяха пълни със сълзи. Пълни с болка.

— Медоу, добре ли си? — Той произнесе бавно всяка дума.

— Нищо ми няма — увери го тя.

Да бе. Сигурно. Изглеждаше ужасно. Рижите ѝ лунички изпъкваха с очебиен контраст на фона на бялата ѝ кожа. Тя затвори очи, сякаш ѝ костваше много усилия да ги държи отворени, и отпусна глава на облегалката.

Определено вече не ѝ беше бесен.

— По дяволите! — Бяха изминали едва половината път от Амелия шорс до „Гайната градина“. Той извади мобилния си телефон и го погледна. Нямаше обхват. Бяха съвсем сами и нямаше към кого да се обърнат за помощ... Виеше му се свят.

Зададе се кола.

Той се пресегна към кутията, в която държеше пистолет — и се отпусна, когато Четири натисна клаксона на глупавото си MINI.

— Какво се е случило? — Четири изскочи от колата, приличаше на дългокрак клоун, докато се измъкваше от абсурдно малкото купе, и се спусна към тях. — Завоя ли изпусна?

— Да. Изпуснах завоя. — Девлин прескочи вратата и се запъти към Медоу. — Скъпа, Четири ще те закара. — Той я вдигна на ръце.

— Мога да вървя — каза тя.

— Но не ти се налага. — Той тръгна към MINI-то.

Четири погледна към Медоу, после отстъпи назад, сякаш се страхуваше, че тя ще повърне — и то върху него.

— Тя добре ли е?

— Закарай я в болницата.

Четири изприпка след тях и отвори вратата на пасажерското място.

— Нищо ми няма. Просто съм изморена — каза тя, без да отвори очи.

Снощи бе жизнена, дори след като бе ударила главата си. Днес изглеждаше изтощена, на ръба на силите си; и тласкан от угризения, Девлин си помисли, че не трябваше да я води в града, че не трябваше да разчита на нея да му каже, когато се измори. Медоу не се оплакваше. Не и когато целият живот беше пред нея.

Девлин я настани на седалката.

— Държа д-р Апс да я прегледа. Не приемай „не“ за отговор. — Девлин стисна Четири за рамото и го погледна в очите. — Не я оставяй сама и не позволявай нищо да ѝ се случи. В противен случай ще те убия.

— Ясно. Разбирам. Не се обвинявай. Тя е страхотна. — Ентусиазираното съгласие на Четири може да се дължеше на притеснение за Медоу — или на собственото му чувство за вина.

Дали Четири нямаше пръст в инцидента?

Не. Не, може и да беше ядосан на Девлин, но не беше злобен. Никога не е бил.

— Какво ще правиш? — попита Четири.

— Ще се обадя на Франк Питърсън — отвърна кратко Девлин.

Четири познаваше Франк — механик и момче за всичко.

— Не мисля, че ще може да оправи тази кола.

— Не. Навярно не. — Но той можеше да отговори на въпроса, чийто отговор търсеше Девлин.

Защото тази злополука не беше случайна.

* * *

Г-ца Луиз Уудуърд, по прякор Уизи, тийнейджърка-доброволка в Районната болница на Амелия шорс, изхвърча от чакалнята, сякаш опашката ѝ се бе запалила. Спря се до стаята на медицинските сестри.

— Г-жо Питърсън, видяхте ли Девлин Фицуилям, докато правеха компютърна томография на гаджето му? Предложих му кафе и му се усмигнах, а той само дето не ми откъсна врата.

— Нищо чудно. Лудо влюбен е в нея. Не си ли чула? — Джазмин Питърсън, старша сестра на етаж, се усмигна на шанса да разгласи новината и да излезе няколко крачки пред хубавичката Уизи. — Това е съпругата му.

— Съпругата му? — Страните на Уизи станаха яркорозови като цвета на престилката ѝ. — Ами че той не е женен! Не е възможно. Кой ти каза? Кога е успял да се ожени?

Джазмин се облегна на тезгяха и провлече всяка една сричка.

— Това е най-романтичната история, която съм чувала. Моят Франк ми разказа, той върши това-онова в хотела — а трябва да ти кажа, че там има доста работа, като се има предвид, че нещата непрекъснато се объркват, а и половината от тях намирисват, ако схващаш идеята ми.

— Подочух, че стария г-н Бродли Бенджамин бил толкова бесен, че се закле да убие г-н Фицуилям.

— И аз така чух. Но г-н Бенджамин също мина оттук неотдавна и, повярвай ми, хич не е в състояние да убива когото и да било. — Джазмин поклати глава дълбокомислено. — Ако не си направи ангиограма в скоро време, по-добре да започне да се стяга за онзи свят.

— Остави го него! — Уизи грабна ръката на Джазмин и я разтърси. — Разкажи ми за г-н Фицуилям и как е успял да се ожени без ние да разберем.

— Преди много време г-н и г-жа Фицуилям се срещнали в Хаваи и се оженили там, след което сериозно се скарали и тя го напуснала. Затова г-н Девлин се държеше толкова зле с всички в последно време.

— Бил е отчаян и разочарован — каза Уизи.

— Да, докато предишната вечер тя не цъфнала на прага му. Последвала страстна нощ; а после той едва не я убил като блъснал колата в дърво. Бедничкият. Измъчва се от вина.

— Това е най-романтичната история, която някога съм чувала. — Уизи притисна ръка към сърцето си.

— И отгоре на всичкото е истина. — Франк ѝ бе разправил, че из имението се носят слухове за това как г-жа Фицуилям нахлула в къщата с взлом, но Джазмин ги смяташе за измислица, а тя не беше от жените, които разпространяват откачени истории.

Уизи, която бе олицетворение на нравите в Амелия шорс, попита:

— Тя от какво семейство произхожда?

— Никой не знае. Някаква янки, но едно ще ти кажа — не е богаташка. Със собствените си очи видях мазолите по ръцете ѝ. — Това бе накарало Джазмин да изпита симпатии към нея.

— А каква работа има тук г-н Бенджамин младши?

— Не знам, не знам, ама май и той е влюбен в нея — подшушна Джазмин. — Той я докара в болницата и само да го беше видяла. Лицето му беше бяло като платно и целият трепереше.

— Не е честно. Не може да има и двамата! — Младата Уизи тропна с крак.

— Е, като гледам, може. — Джазмин посочи към коридора. — Ето ги.

Двете наблюдаваха как инвалидната количка се плъзга към изхода. Г-н Фицуилям вървеше до нея и държеше ръката на г-жа Фицуилям.

Четири се влачеше зад тях и залиташе леко.

— Дали пак не се е натряскал? — попита Уизи. — Нали го знаеш, винаги носи в джоба си онази манерка.

— И я пълни в Уолдемър Хауз, според Франк. Постоянно блуждае там като тъжен призрак. Ако се вярва на слуховете, заради него г-н Бродли Бенджамин е трябвало да продаде къщата на г-н Фицуилям.

— Стига бе! Защо?

— Г-н Бенджамин младши никакъв го няма в бизнеса.

Д-р Апс се появи на вратата на кабинета за прегледи и проследи с очи как пациентката ѝ излиза от болницата.

Джазмин понижи глас.

— Явно д-р Апс се е съгласила да пусне г-жа Фицуилям вкъщи. Хич не ѝ се щеше — г-жа Фицуилям се пазареше като луда — но г-н Фицуилям я увери, че ще се погрижи съпругата му да не напуска леглото, дори ако трябва да стои с нея там. Д-р Апс изглеждаше сякаш я беше зашлевил, и не каза нищо.

— Ами какво да кажа, д-р Апс си имаше свои планове за него.

— И не беше единствената. — Джазмин погледна многозначително към Уизи.

— Е, добре де, защо пък не? — Уизи повдигна пищните си гърди с ръце. — Хич не съм за изхвърляне, а пък и не са много атрактивните милионери в града.

Ненапразно я наричаха Мръсницата Уизи.

— Девлин Фицуилям не е атрактивен милионер. — Джазмин се изкикоти. — Той е атрактивен милиардер — и, драга, като гледам, май

кЪСМЕТЪТ ТИ СЕ ИЗПЛЪЗНА ПОД НОСА.

ШЕСТНАДЕСЕТ

Джордан влетя в кухнята и Мия се стресна. Винаги се стряскаше, когато той беше наоколо. Беше толкова критичен. Крецеше толкова силно. А и след като вече беше обявил, че тя ще е новият му сосиер, залогът беше още по-висок. Ако се изложеше, щеше да я изрита, а имаше нужда от тази работа. След развода не ѝ бе останало нищо друго, освен неплатени сметки и двама тийнейджъри, които я ненавиждаха, защото непрокопсаният им баща беше офейкал.

— Хайде! — Джордан плесна с ръце. — Ще излезем на верандата да посрещнем г-жа Фицуилям.

— Няма ли да я задържат в болницата? — попита Крисчън.

— Да, но я изписват на сутринта, така че ще стоим там цяла нощ. — Джордан завъртя очи саркастично. — Естествено, че са я изписали. Хайде сега, vite^[1]! Вече са минали през портата.

Двамата помощници свалиха престилките и тръгнаха след шефата си.

Слънцето накара Мия да примига; огромният екип ѝ подежда по същия начин. Тя работеше в кухнята. Нямахше представа, че в „Тайната градина“ има толкова много работници.

— Сигурно има към петдесет човека — прошепна тя на Крисчън.

— Шейсет и пет, доколкото чух последно, а секретарят на г-н Фицуилям днес набираше още персонал.

— Тук съм прекарала целия си живот, а не познавам дори половината от тези хора. — Тя отстъпи назад и позволи на Джордан да си пробие път към предните редици. Мразеше тълпите. Мразеше да се среща с нови хора. Но новата г-жа Фицуилям ѝ бе допаднала и бе щастлива, че Джордан ги е извел, за да я приветстват с добре дошла в имението.

— Голяма част от тях дочули, че се предлага работа, и дошли от други градове. Г-н Фицуилям извикал дори хора от Атланта. А и знаеш, че винаги има желаещи да се пренесат тук за лятото, защото искат да живеят в близост до плажа. — Крисчън не беше родом от

Амелия шорс — всъщност, той говореше носово като тексасец — но бе живял тук достатъчно дълго, за да се смята за експерт. — Сигурно някой от тях е прерязал маркуча за хидравличната течност на волана с нещо остро.

— Сериозно ли? Нарочно! — Тя сложи ръце на кръста си.

Крисчън кимна с глава.

— Франк казал на г-н Уилямс, който казал на г-жа Бърк, която пък сподели с мен, че се е случило, докато г-н и г-жа Фицуилям били в града с г-н Четири.

— Няма начин да го е направил г-н Четири! — Мия харесваше Четири.

Крисчън се разсмя.

— Да, май не е от най-умните, не смяташ ли? Дочух, че той бил виновен заедно с наложило г-н Бенджамин да продаде това място. Четири задлъжнял на г-н Фицуилям и имението било единствената компенсация, която г-н Фицуилям бил склонен да приеме.

— Откъде чуваш такива неща?

— Права почивките си в стаята за почивка, вместо в кухнята. Пробвай и ти някой път.

Мия се направи, че не е чула последното.

— Ето ги — каза тя, когато дългата лимузина паркира до стълбището.

Подобно на цветна алуминиева консервна кутия, вързана за бронята на истинската кола, след тях пълзеше MINI-то на г-н Бенджамин.

— Г-жа Фицуилям е толкова мила дама — как е могла да се омъжи за него. — Крисчън потръпна от ужас. — Предполагам това доказва, че всеки тип може да се сдобие с жена, ако има достатъчно пари. Г-н Фицуилям ме плаши до смърт.

Г-н Фицуилям плашеше всички. Такъв човек беше. Но той се бе държал добре с нея, за разлика от повечето хора в Амелия шорс, и я бе наел на работа без какъвто и да е стаж, като изключим краткия период, в който бе работила като готвачка в един отдавна затворен ресторант в града. Дори я бе представил на Джордан като постоянен служител. Вярно, коленете ѝ се разтреперваха, когато г-н Фицуилям бе наоколо, но пък му беше благодарна.

— Не мисля, че е толкова лош човек.

— Така ли? Сесили каза, че се забавила с чистенето на стаите и той едва не я изхвърлил.

Мия си позволи да иззлорадства. Все пак знаеше някоя и друга клюка, която бе убягнала на Крисчън.

— Сесили не ти е казала всичко. Хванали я да подремва на леглото, което трябвало да оправя, и единствената причина да получи втори шанс била, защото се помолила заради детето си. Пък и г-н Фицуилям среща големи трудности с набавянето на достатъчно служители, като се има предвид, че началото на туристическия сезон приближава, а старият г-н Бенджамин разнася клевети за него из целия град.

Те наблюдаваха как Девлин вдига Медоу от задната седалка на лимузината.

— Еха. Погледни само. Толкова внимателно я повдигна, сякаш е диамант. — Сърцето на Мия потрепери така, както не ѝ се бе случвало от деня, в който се бе влюбила в непрокопсания си съпруг. — А дори не подозирахме, че са женени.

— Защото сватбата е била тайна. Нейните родители са богаташи...

— Мислех, че са бедни! — Г-жа Фицуилям изобщо не приличаше на богаташко момиче. Беше прекалено добра.

— Дочух, че са богати.

— Знае ли някой в действителност? — Мия се почувства така, сякаш говори на някое от децата си.

— Хайде де, има логика. Родителите ѝ не са искали малката им принцеса да се омъжи за някакъв си парвеню от Севера.

Понякога Мия се дразнеше малко на Крисчън.

— Г-н Фицуилям не е парвеню от Севера. Той е родом от Чарлстън!

— Изкупува всеки имот, до който може да се докопа и от който може да измъкне печалба. Не правят ли точно това парвенютата, които идват от Севера? — Тя понечи да възрази, но Крисчън я надвика: — Освен това, той е копеле, а мъжът, от когото забременяла майка му, бил по-голям негодник и от г-н Фицуилям.

— Това и аз съм го чувала. — Посрещачите се протягаха да докоснат г-жа Фицуилям, докато г-н Фицуилям си проправяше път през тълпата.

Четири ги следваше. Той хвърли поглед наоколо, свел рамене. Избърса длани в крачолите на панталона си.

Колкото и неприятно бе за Мия да го признае, той изглеждаше гузен за нещо. Надяваше се да греши; може и да не беше добър човек, но поне беше мил.

— Не можеш да обвиняваш родителите й, че не са искали красивото им момиче да се омъжи за този нагъл кучи син. — Като момче, хванато да сплетничи, Крисчън се приведе, когато г-н Фицуилям погледна в негова посока.

Мия каза наум молитва за по-скорошното оздравяване на г-жа Фицуилям и се загледа замечтано в г-н Фицуилям и жената, която внимателно носеше на ръце. Тя цялата бе покрита в бял прах от въздушната възглавница, със сплъстена мръсна коса и синина на бузата си, а той я гледаше с такава нежност.

Бе заплепен от нея.

— Кой знае с какво се сблъсква всеки ден, горката — каза Крисчън.

— През... цялата... нощ.

— Моля? — Крисчън поклати глава объркано.

— Има нещо в този мъж. Може да издържи през цялата нощ — провлече Мия. — Повярвай ми.

Крисчън едва ли би изглеждал по-ужасен, дори ако кастрираният му кокер шпаньол се бе сношил с крака му.

Глупаво момче. Мислеше си, че само защото е с двайсет години по-възрастна от него и не е кой знае колко приказлива, е лишена от всякакви сексуални пориви. Е, да, беше обикновена разведена жена, достатъчно малтретирана в миналото си, но имаше безпогрешен нюх за мъже, които знаят какво се прави в спалнята. Тя добави:

— Освен това, тази сутрин съвсем ясно се виждаше, че г-жа Фицуилям го върти на малкото си пръстче.

— Да, и не е единственият. — Крисчън я сръга с лакът и посочи шефа им.

— Горкичкото ми кльоцаво пъдпъдъче. — Докато г-жа Фицуилям вървеше редом с г-н Фицуилям, Джордан стисна големите си ръце под брадата си и кафявите му очи плувнаха в сълзи. — Ще ти направя зеленчуков бульон, който ще излекува всичките ти болести и ще накара върху бузките ти отново да разцъфнат рози.

— Благодаря ти, Джордан. — Медоу понечи да каже още нещо, но г-н Фицуилям не спря. Насочи се директно към отворената входна врата.

— Сега трябва да си легне — каза той. — И няма да стане от леглото поне четиридесет и осем часа.

— Но аз искам да благодаря на всички, че излязоха да ме посрещнат — оплака се г-жа Фицуилям.

— След два дена ще можеш да благодариш на всички. Засега единственото, което ще правиш, е да лежиш. — Двамата влязоха в къщата.

— Виждаш ли? — прошепна Крисчън. — Казах ти, че е плашещ. Мия се подсмихна на наивността му. И въздъхна с благородна завист към г-жа Фицуилям.

Може би не тази нощ. Може би не и утре вечер. Но съвсем скоро г-жа Фицуилям щеше да бъде една много щастлива жена.

През... цялата... нощ.

Сам изтича пред Девлин, влезе в спалнята и отметна завивките на леглото.

Девлин внимателно сложи Медоу да си легне и я зави с чаршафите.

— Как се чувстваш?

— Добре съм. — Между веждите ѝ се образува бръчка.

— Лъжата ще ти донесе само неприятности. — Той се вгледа в очите ѝ. — Още неприятности.

Тя подскочи, сякаш я бе ударил ток.

— Не лъжа!

— Няма нужда да се опитваш да ме заблуждаваш. — Той приглади косата ѝ назад. — Можеш да ми се довериш. Ще се грижа за теб.

— Ще ми дадеш ли четиридесет милиона долара? — попита тя рязко.

Ръката му увисна във въздуха.

— Защо са ти четиридесет милиона долара?

— Ако ми имаше доверие, нямаше да ти пука.

— Ясно. — Беше опърничавя като дете. Д-р Апс го беше предупредила, че това е възможно — Медоу не бе претърпяла сериозни наранявания при катастрофата, но беше изтощена и стресирана. — Имаш най-отвратителното главоболие, което някога те е спохождало.

— Сигурно — отвърна тя мрачно.

— Както и болки в китката, и синина на бузата — прокара той палец по черното петно върху бледата ѝ кожа, — които си получила, когато въздушната възглавница е блъснала ръката ти в лицето.

— Предполагам.

— Така че можеш да си признаеш, че се чувстваш зле.

— Не се чувствам зле. — Тя се поколеба, на ръба да произнесе по-голяма лъжа, но в крайна сметка отхвърли идеята като се размърда нетърпеливо и примига. — Искам да си взема душ.

— Не точно сега. Сам, донеси малко вода. — Девлин извади шишенцето с хапчета от джоба си и изтръска едно в ръката си.

Секретарят се запъти към банята.

— Мръсна съм. Цялата съм покрита с гадния прах от въздушната възглавница. — Тя разтърка ръцете си и прахът се посипа от тях като сняг.

— Утре ще можеш да си вземеш вана.

— Не искам вана, искам душ. И то веднага.

— Веднага щом лекарството подейства, ще можеш да станеш и да се изкъпеш.

— За глупачка ли ме имаш? Да не мислиш, че не знам какво е действието на това хапче?

— Не. Какво е?

— Да ме приспи!

— А това е проблем, така ли? — Девлин взе чашата от Сам и ѝ поднесе хапчето. — Но поне докато спиш няма да мислиш за това колко си прашна.

Тя извърна глава.

— Не обичам лекарства.

— Трябва да поспиш.

— Тогава ще пийна малко чай от лайка.

Той подаде на Сам хапчето и чашата. Седна на леглото до нея, като внимателно облегна бедрото си в нейното. Обхвана я с ръце от

двете страни, приведе се към нея, докато носовете им почти се докоснаха, и каза:

— Скъпа, след четиридесет и осем часа ще можеш отново да се върнеш към това да очароваш персонала, да се караш с дъртаци и изобщо в ролята си на Медоу. Но засега ще правиш точно каквото ти се казва.

— И как възнамеряваш да ме принудиш? — Изморените ѝ сини очи хвърляха искри.

— Като начало ще изпиеш това хапче или ще се кача в леглото и ще те любя, докато не те изтощя до такава степен, че да заспиш в прегръдките ми.

— Девлин! — Тя погледна ужасено зад рамото му. — Не пред Сам!

— Тогава най-добре изпий хапчето. — Девлин пое хапчето и чашата с вода от невъзмутимия секретар. Помогна ѝ да се изправи, гледаше я как гълта хапчето и отпива вода, след което ѝ помогна да се отпусне бавно върху възглавницата. — А сега заспивай. Ще съм наблизко, ако имаш нужда от мен.

Тя му обърна гръб.

— Няма да имам нужда от теб.

— Въпреки това ще съм тук. — Зави я хубаво и погледна към Сам. — Ще работим във всекидневната.

— Да, сър. — Секретарят се запъти към вратата.

— Ето значи колко ще си тук — промърмори тя.

Девлин отиде в банята, намокри кърпа и се върна при нея.

— Обърни се към мен — нареди той.

Тя се обърна и го напуши смях, като видя войнственото изражение върху покритото ѝ с прах лице.

— Ето така. — Той прокара мократа, студена кърпа по бузите, брадичката и челото ѝ.

Очите ѝ се притвориха в истинско блаженство.

— Приятно ли е? — попита той.

— Да. Благодаря ти. — Тя потърка нос с опакото на ръката си. — Съжалявам, че се държах като глезла.

— Не бих казал глезла. По-скоро като глезено хлапе. — Прокара кърпата по устните ѝ и после ги целуна. Бяха кадифени и отпуснати, но когато той отвори уста леко, тя отвърна със същото. Неохотно и

едва-едва, но му се стори, че не би могла да устои напълно. — Сега заспивай.

Тя кимна с глава, клепачите ѝ бяха като от олово.

Погали косата ѝ още веднъж, хвърли кърпата в банята и мина във всекидневната.

Сам седеше пред бюрото с отворен лаптоп.

Девлин бе намерил Сам преди осем месеца, докато си търсеше временен секретар. Сам се бе изявил като човек с отлични умения на административен помощник. Доказваше се непрекъснато като безценен кадър — но така и не бе разкрил никаква лична информация за себе си.

На Девлин това му допаднаше.

Сега Сам го гледаше със сериозно изражение.

— Маркучът несъмнено е бил прерязан. Въпреки това, прекъснат маркуч за хидравличната течност не се счита за опит за убийство.

— Винаги съществува вероятност за недостатъчна компетентност. — Девлин седна на стола пред бюрото. — Може би злосторникът се е опитвал да пререже спирачния маркуч именно за да ме убие.

Сам наклони глава.

— Вярно е.

— Кой би имал мотив да ме убие?

— Ще съкратим списъка, ако се запитаем кой няма мотив да ви убие. — Сам не се правеше на интересен. Всъщност, доколкото Девлин го познаваше, Сам беше лишен от чувство за хумор.

— Недей да разтягаш локуми, Сам.

— Как ви звучи г-н Брадли Бенджамин Четвърти? Или още вероятно, г-н Брадли Бенджамин Трети. Или пък някой от Амелия шорс, на когото не му харесва идеята за хотела. Или някой от хората, които сте ядосал поради една или друга причина, а те са легион. Или собственик на конкурентен хотел. Или...

— Добре, схванах мисълта. Но не вярвам в съвпадения и фактът, че Четири се появи точно пет минути след катастрофата, не ми харесва. — Нито пък фактът, че някой се е опитал да навреди на Девлин, а бе навредил вместо това на Медоу.

Всъщност, това го докара до ярост.

— Свързах се с Гейбриъл Прескот. Ще изпрати десет от най-добрите си служители да пазят „Тайната градина“ отвътре и отвън.

— Това е добре. — Можеше да остави Сам да се справи и да разчита на подробен доклад. — Какво стана с беседката?

Той изслуша отчета на Сам за щетата и за предполагаемия срок на поправката ѝ, но през цялото време мислеше за това как е въвлякъл Медоу в целия този фарс. Първоначалната му идея бе да я използва и после да се отърве от нея, което не би наранило нищо по-ценно от чувствата ѝ.

Но плановете му се бяха провалили — едва не я бе убил.

Тя не му беше съпруга, но пък беше негова отговорност, а той бе мъж, който приема отговорностите си на сериозно.

Така че, когато спипаше негодника, който я бе наранил... щеше да го убие.

Беше съвсем просто.

[1] бързо (фр.). — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТ

Пронизителният звън на телефона до леглото му накара Четири да простене и да потърси опипом слушалката.

— Какво си мислиш, че правиш, като ми звъниш толкова рано...?
— Той вдигна единия си клепач и погледна часовника. — Девет часът сутринта е!

— Г-н Бенджамин, какво удоволствие е отново да ви чуя.

Равномерният, топъл, дълбок южняшки тембър накара Четири да се изправи и да седне в леглото.

— Г-н Хопкинс! Как...

— ... успех да се свържа с вас? Имам си начини. Досега трябваше да сте го разбрали.

— Да, сър. Така е. — Ярката светлина заслепи Четири. Слепоочията му пулсираха. Но не можеше да се излежава, докато разговаря с този кучи син.

Досега не бе виждал лицето на г-н Хопкинс. Точно преди да изпадне в безсъзнание му се бяха мярнали сребриста коса и блестящи бледосини очи. И съвсем смътно, през мъглата на болката, в главата му изникна картината на остра брадичка и приведени рамене.

Но мигновено разпозна гласа. Това бе гласът на истинското зло.

— Как върви ловът? — попита г-н Хопкинс.

— Не... не съм имал много време да се поогледам все още, но...

— Не ме интересуват оправданията. Искам онова, което ми обещахте.

— Знам. Знам, но просто... сигурен ли сте, че е тук? И че изобщо съществува?

— Да не би да се опитвате да анулирате уговорката ни? — Гласът не се промени. Тонът на г-н Хопкинс звучеше все така дружелюбно и куртоазно.

Но Четири вече бе допуснал веднъж грешката да подцени г-н Хопкинс. Нямахше намерение да я повтаря.

— Не! Не. Просто аз... съм живял тук много години. Има много картини, но не мисля, че си спомням подобна на описаната от вас.

— Не сте там, за да мислите. А за да търсите. Моля ви, г-н Бенджамин, не забравяйте, какво се случи последният път, когато опитахте да се изплъзнете от сделката ни.

Четири прокара пръст по белега на ухото си и изтръпна.

— Не съм забравил — каза едва доловимо.

— Бих могъл съвсем скоро да държа останалата част от ухото ви в дланта си. Или пък пръста ви. Или... да нараня някого, за когото ви е грижа.

Четири се озова на крака до леглото, притиснал здраво телефонната слушалка към ухото си.

— Какво искате да кажете?

— Един толкова симпатичен — и безполезен — човек като вас няма как да не се привърже към хората около себе си. Нали така? Човек като вас постоянно си създава нови приятели, а това дава на човек като мен... контрол върху ситуацията.

Четири почти чуваше усмивката в гласа на г-н Хопкинс и съзнанието му направи логическата връзка.

— Вие ли прерязахте маркуча за хидравликата? Вие ли бяхте?

— Просто не спирайте да търсите, г-н Бенджамин. Не спирайте, и никой друг няма да пострада.

Четири чу тихо пропукване и връзката прекъсна. Той впери поглед в ръката си, стискаща слушалката. Ако нещо се бе случило с Девлин... Девлин го ненавиждаше, но както човек ненавижда нескъпосания си по-малък брат. Вчера в Амелия шорс Девлин бе сложил ръката си върху рамото на Четири. За пръв път, откакто Четири бе прецакал нещата толкова жестоко, Девлин си бе спомнил миналото и общите им несгоди, които ги свързваха.

А Медоу... тя бе най-прекрасната жена, която Четири бе срещал някога. Разбира се, едва ли някога би му обърнала по-специално внимание — това никога не се случваше, когато Девлин проявеше интерес към някоя жена — но въпреки това я харесваше. Наистина я харесваше.

И г-н Хопкинс го бе разбрал по някакъв начин.

Някой следеше всяко негово движение и докладваше на г-н Хопкинс.

Трябваше да намери картината — преди Девлин или Медоу, или Четири да намерят смъртта си.

— Джош и Рива са ми любимците. — Медоу пъкна още една възглавница под себе си, за да не ѝ се налага да протяга врат, докато гледа петдесетинчовия телевизор на стената.

— Те са стари. — Кейти беше на шестнайсет и най-младата от седемте прислужнички, скупчили се в различни пози в стаята на Медоу, за да хапнат от ордъоврите на Джордан и да гледат „Пътеводна светлина“.

— Я да мълчиш. Не са стари. Просто имат класическа осанка. — Рашида, четирийсетгодишна, висока и черноока, извади от найлонова торбичка сандвича си и си я постла в скута.

— Ето, използвай таблата. — Медоу я взе от леглото и ѝ я подаде. — По-удобно е.

— Благодаря ви, г-жо Фицуилям. — Рашида сръга Бъзи, която седеше до нея на дивана. — Казах ли ти, че мен ме харесва най-много.

Бъзи също я сръга и се изсмя.

— Ах, ти стара глупачке. Мен още не ме познава.

Двете жени бяха на различна възраст и от различна раса, но и най-добри приятелки от дълго време.

Медоу гледаше на приятелството им с известна завист. Нейната най-близка приятелка беше чак във Вашингтон, дъщеря на руски имигранти, и напоследък Медоу нямаше почти никакво време да се вижда с Файърбърд. Когато докторите кажеха, че Шарън се е възстановила напълно...

Когато Шарън се възстановеше напълно, Медоу щеше да посети скромния дом на задружното семейство. Щеше да се държи почтително с Константин, тъй като той беше типичният руски патриарх — едър, силен и малко плашещ. Щеше да се пошегува малко с братята на Файърбърд. Майка им щеше да напълни цяла кошница с вкусна храна и те двете с Файърбърд щяха да избягат в гората и да си направят пикник, а Медоу щеше да ѝ разкаже всичко за Девлин...

— На мен пък са ми симпатични Гас и Харли — те също са класически. — Кейти седна върху персийския килим с купа пуканки в

скута си и ябълка в ръката. — Харесва ми как я обвиниха по погрешка, че е извършила убийство и как...

— Това ли е Харли? — Медоу посочи към телевизора.

— Това е Тами — осведоми я Бъзи. — Г-жо Фицуилям, имате ли нещо против да използвам телефона ви, за да се обадя на майка си? Сама е вкъщи и обикновено ѝ се обаждам по време на обедната почивка. — Тя побърза да добави: — Питала съм г-н Фицуилям дали мога да използвам служебния телефон в хотела и той ми е позволявал.

— Естествено, че нямам нищо против. — Медоу ѝ подаде слушалката и я загледа, докато набираше номера.

Докато телефонът даваше сигнал свободно, Бъзи каза на Медоу:

— И мама следи „Пътеводна светлина“, така че коментираме по време на рекламите. — Вниманието ѝ се прехвърли към телефона: — Здравсти, мамо! Видя ли какво стана?

— Майка ѝ страда от мултипленна склероза — прошепна Рашида на Медоу. — На Бъзи ѝ е много трудно, двете са изключително близки.

Медоу кимна. Разбираше я. Болестта на Шарън беше мъчение за всички в семейството, но тъгата и тревогите ги бяха променили — преди се наслаждаваха на живота, а сега се възползваха от всеки момент, показваха емоциите си по-свободно и ценяха времето, което им бе дадено.

Харесваше ѝ да наблюдава как Бъзи говори с майка си, да вижда привързаността ѝ, да чува топлината на гласа ѝ.

— Опа. Рекламите свършиха, мамо. Ще ти се обадя през другата почивка, става ли? И аз те обичам! — Бъзи затвори телефона и го върна на Медоу. — Благодаря ви, г-жо Фицуилям.

— Добре ли е тя? — попита Медоу.

— В някои дни е по-добре, в други — по зле. — Бъзи използваше език, който показва на Медоу, че майка ѝ страдеше.

Медоу преглътна. Не бе оставяла майка си, откакто ѝ бяха поставили диагнозата. Беше глупаво от нейна страна да се тревожи, сякаш една седмица далеч от нея ще повлияе върху състоянието ѝ... но тревогата не я напускаше и нарастваше с всеки изминал час.

Искаше да ѝ се обади, но се страхуваше, че Девлин следи обажданията от стаята. Разбира се, Шарън винаги казваше: „Ако има желание, се намира и начин...“.

Да можеше само да измисли такъв начин...

Идеята я озари внезапно. Ако всяка от прислужничките се обаждаше по веднъж на ден от нейния телефон, вероятно щяха да се съберат около петдесет телефонни обаждания и това определено би усложнило проследяването. Тя се изправи до седнало положение и обяви:

— Искам отгук нататък да не се притеснявате да използвате телефона ми. Дори за междуградски разговори!

— Позволявате ни да провеждаме междуградски разговори? — Кейти засия. — Приятелят ми е в Уисконсин, а семейството ми откача, когато му се обаждам, и ме карат да си плащам сметката.

— Г-жа Фицуилям едва ли искаше да каже междуградски разговори — намеси се Рашида.

— Точно това искам да кажа. Заповядайте. — Медоу им се усмихна като благосклонна матрона. — Ще се радвам, ако поддържаш връзка с приятеля си. А и никой от вас да не забравя семейството си!

Кейти протегна ръка.

— Моля ви, подайте ми телефона.

— Аз съм следваща — заяви Шелби.

Медоу се отпусна върху възглавниците, като се молеше планът ѝ да проработи.

До края на следващата серия реклами Шелби бе предала телефона на Рашида, която се бе обадила на брат си в Калифорния.

Когато сериалът продължи, Тереза, личният им експерт в сферата на „Пътеводна светлина“, посочи към екрана и каза на Медоу:

— Когато Тами била малка, живяла у приемни семейства; след това майка ѝ се омъжила и тя заживяла с нея и новия ѝ баща; после този ѝ баща починал; и тогава майка ѝ се омъжила за един принц, но истинският ѝ баща я отвлякъл...

Медоу вече беше наясно, че пълното описание на подобни герои може да отнеме цял час и затова безцеремонно обобщи:

— Значи е добър човек.

Закачливите златни къдрици на Тереза заподскачаха, когато кимна с глава.

— Но толкова е преживяла, горката.

— Аз пък мисля, че е глупава — отбеляза Кейти. — Всеки знае, че Джонатан е откачалка, а тя спа с него и предизвика разпавии

между него и...

Последвалият залп от възгласи хвана Медоу неподготвена.

— Но той беше толкова сладък...

— Беше си направо злобен...

— По-добре й е без него...

Страстите бяха в разгара си, когато Девлин влезе в стаята.

Пристигането му пресече разговора като с нож.

Безстрастният му поглед обходи присъстващите.

— Какво става тук?

Медоу вдигна брадичка към него.

— Вторият екип по почистването кара обедната си почивка с мен.

През цялото време той й натрапваше предписаната почивка: стоеше наблизо докато се къпеше, вземаше дрехите й и й оставяше пижама и халат, носеше й храната на поднос, спускаше пердетата, когато решеше, че тя се нуждае от сън. А най-лошото беше, че винаги се оказваше прав. По някакъв начин разбираше кога се задава главоболие. Разбираше кога се чувства изморена.

Наблюдаваше я.

В момента тя бе готова да крещи от желание да стане, да претърси целия хотел, да избяга от това място преди... преди той... ами, преди той да изпълни обещанието си да прекара нощта с нея. Защото знаеше със сигурност — този път нямаше да се изплъзне от леглото му непокътната. Никоя жена не можеше да има неангажираща връзка с Девлин. Трябваше да е задълбочена, пленяваща, страдна — а Медоу нямаше време за това. Трябваше да открие картината. Трябваше да се върне вкъщи. Майка й имаше нужда от нея. Баща й също.

Защо тогава целият този епизод й приличаше повече на бягство, отколкото на мисия?

— Нали се разбрахме, че ще си почиваш? — Той погледна към телевизора и се навъси.

Само да е посмял да изгони прислужничките. Само да е посмял. Тя отвърна с войнствен глас:

— Аз си почивам. Почивам си през последните четиридесет часа. Не виждаш ли? В леглото съм, имам възглавници, вземам болкоуспокояващи, които ми помагат да се чувствам съвсем добре. — Тя вдигна вежди. — Съвсем добре.

— Как е главата ти?

— Отлично.

— Викодин — прошепна Рашида на Бъзи.

— Личи си. — Челюстта на Бъзи се разтресе от смях.

— Когато вторият екип по почистването приключи обяда си, ще си почиваш — каза Девлин.

— Разбира се, че ще си почивам. Точно както правя и в този момент. Защото третият екип по почистването също ще се отбие, за да обядва тук и да гледаме шоуто на Опра. Ще й гостува Хю Джакман, който ще разказва за новия си филм и ще пее... — Медоу си позволи да откъсне вниманието си от Девлин и в този момент от екрана я привлече един образ: страхотен мъж, който се беше свил зад храстите и държеше лост в ръка. — Я почакай! Кой е този, дето шпионира Тами?

— О, боже мили! — Тереза скочи на крака и посочи. — Гледай само! Той се е върнал!

— Не мога да повярвам! — прошепна Кейти.

— Казах ти! Не ти ли казах? — Бъзи и Рашида плеснаха ръце.

Девлин стърчеше между крещящите жени, сам мъж сред разбунтувано море от естроген.

— Кой? — Медоу застана на колене и започна да подскача върху леглото. — Кой? Кой е този?

Девлин се приближи до нея, хвана я за раменете и я бутна по гръб в леглото. Притисна я в тази поза, докато тя не престана да се съпротивлява. Погледът му се закова в нейния и той произнесе:

— Предписанията на доктора не бяха такива и аз няма да ти позволя да си навредиш заради едната ти инатливост. Можеш да гледаш тази сапунена опера, както и шоуто на Опра, но само ако ми обещаеш, че след това ще си почиваш.

Държеше се толкова доминиращо. Толкова мачовски. Толкова... секси.

Прищя й се да склучи краката си около кръста му, да го придърпа на леглото при нея и да му покаже точно колко непослушна може да бъде.

Невероятно унизително беше да си признае, че първичното му поведение я възбуждаше повече от всичко.

Но съвсем ясно осъзнаваше, че цялото внимание на жените от втория екип по почистването бе приковано върху тях. Освен това, трябваше да отчете факта, че не би могла да понесе мощта на съвкуплението с Девлин. Не защото бе крехка. О, не. А защото всичко в него — начинът, по който се надвесваше над нея, натискът на ръцете му върху раменете ѝ, уханието на цитрус и сандалово дърво, който се носеше около него, и това непреодолимо излъчване на сексуална вещица — я караше да мисли, че ще издъхне от наслада в прегръдките му.

А беше още прекалено млада да умира.

— Добре — проточи тя с тъничък гласец, — ще си почивам след това.

Той кимна с глава — глупакът му с глупак, не му и хрумваше, че тя може да престъпи обещанието си — после се изправи и огледа стаята.

Медоу седна, бузите ѝ горяха.

— Дами — той кимна галантно и излезе от вратата.

Всички глави се обърнаха и го проследиха.

Когато се загуби от погледа им, Кейти прошепна:

— Еха.

— Взе ми думите от устата. — Кафявите очи на Рашида се бяха разширили от благоговение.

Всички погледнаха към Медоу завистливо. Някоя от тях не обърна внимание на финалните надписи на „Пътеводна светлина“.

Да, Медоу трябваше да се изнесе от „Тайната градина“. И то възможно най-скоро.

Налагаше се да се възползва от шанса, от който се бе заклела да не се възползва.

Прочисти гърлото си:

— Питам се... иска ми се да... ъъ... сменя онази картина. — Тя посочи към репродукцията на „Водни лилии“ на Моне.

И без това картината беше скучновата. Наистина трябваше да бъде подменена.

— Докато обикалях из хотела, видях една картина, но не мога да си спомня точно къде... Приличаше на нарисувана с маслени бои холандска семейна сцена от седемнадесети век — една жена готви, а мъжът ѝ помага на децата в уроците им. Някоя от вас да я е виждала?

Всички поклатиха глава.

— Силни светлинни ефекти, топли цветове, усещане за спокойствие и съзерцание... — Тя опита да опише елементите, които създаваха един шедьовър.

Отново срещна недоумяващи погледи.

Беше се надявала, че ако попита, все някой ще си спомни къде е виждал картината и тя ще я вземе. Но вместо това се бе изложила на риска някоя от жените да спомене пред Девлин. Това щеше да го накара да застане нащрек, а той имаше ресурсите да открие картината и способността да разбере защо тя я търси. Разочарованието остави горчив вкус в устата ѝ и тя се отпусна назад върху възглавниците.

— Ако някоя от вас види въпросната картина, би ли ме уведомила?

— Разбира се, г-жо Фицуилям. — Рашида се изправи. — Хайде, момичета. Време е да се връщаме към работа.

Бъзи също стана.

— Г-жо Фицуилям, да кажем ли на третия екип по почистването, че сте изморена и искате да си почивате? За... нали разбирате... покъсно? — Тя акцентира върху последната дума и хвърли красноречив поглед към вратата, от която Девлин бе излязъл.

Другите се изкискаха.

— Не! Няма нужда! Добре съм. Г-н Фицуилям просто преиграва; това е. — Медоу отново се изчерви.

— Така ли го наричате? — Тереза събра обяда си. — Още колко дни трябва да почивате г-жо Фицуилям?

— Довечера мога да стана от леглото.

— Ако бях на ваше място, хич не бих се и помръднала от леглото — каза Бъзи.

Жените си тръгнаха, смеейки се, и Медоу дочу някоя да възкликва:

— Амин, сестро. Амин!

ОСЕМНАДЕСЕТ

Когато Медоу влезе в кабинета, Сам вече се взираше във вратата с покорно изражение, сякаш я бе очаквал.

— Г-жо Фицуилям. С какво мога да съм ви полезен?

— Дойдох да видя съпруга си. Искам да му покажа, че напълно съм възстановила здравето си. — Всъщност, бе дошла да разгледа картините, които Девлин бе окачил на стените си, защото наистина трябваше да се изнесе от Уолдемър Хауз, за предпочитане преди да прекара още една нощ в леглото на горещия, много активен и много възбуден Девлин.

— Възстановяването ви е истинско облекчение за всички ни. — Равният тон на Сам опровергаваше изказаната загриженост.

Но тя бе сигурна, че при подходящия стимул — а някой ден тя щеше да разбере какъв е той — Сам можеше да бъде предизвикан да се усмихне.

— Г-н Фицуилям е зает в момента. Бихте ли почакали? — попита той.

— Разбира се. — Тя се разходи наоколо, оглеждайки кабинета. — Тук е много приятно. — Така си беше. Стаята бе просторна и обзаведена с вкус, с големи прозорци с изглед към океана, дъбови архивни шкафове, принтер/факс/ копирна машина и нито една представляваща интерес картина по стените.

По дяволите.

С небрежна стъпка се отправи към архивните шкафове.

— С какво сте се занимавали преди да започнете работа при г-н Фицуилям?

Сам вдигна поглед от бюрото и се намръщи.

Тя побърза да добави:

— Не че имам някакви предразсъдъци по отношение на мъже с професия секретар...

— Изпълнителен асистент.

— Да, изпълнителен асистент. Това исках да кажа. Но като че ли... — с вечно намръщената ви физиономия и неуморна експедитивност, и този бдителен поглед... — като че ли повече ви подхожда да сте генерал. — Или пък сериен убиец. — Човек, който дава заповеди и организира.

— Аз давам заповеди. Организирам времето и голяма част от програмата на г-н Фицуилям. — Сам отново насочи вниманието си към прелистването на страници.

— Сигурна съм, че г-н Фицуилям е много доволен от работата ви. — Сега вече беше сигурна, че не е добра идея да задава лични въпроси на Сам. Може би той наистина беше сериен убиец. — Съществува ли карта на хотела? Постоянно се губя.

— Има купчина карти в ъгъла на шкафа до вратата.

Тя грабна една, сгъна я и я пхна в джоба си.

— И ако си стояхте в стаята, нямаше да се губите.

Беше съвсем очевидно, че този тип не я харесва, и то напълно разбираемо, като се има предвид, че знаеше как е влязла в къщата с взлом и подозираше, че не е истинска съпруга на Девлин. Но това никак нямаше да ѝ попречи да се пробва.

— Доскучава ми. Вие сигурно ще ме разберете, Сам. В отлична форма сте. Сигурно спортувате. Водите активен живот. Може би играете футбол като Девлин?

— Вдигам тежести и бягам. Това са двата най-ефективни метода да се поддържа човек във форма.

— А как се забавлявате?

— Да се забавлявам? — Веждите му отскочиха нагоре в недоумение.

Ясно. С тези въпроси нямаше да разбере нищо. Тя погледна откренатата врата към кабинета на Девлин и тръгна небрежно натам.

— Няма ли да поседнете, докато чакате? — Което беше не съвсем тактичния подход, който Сам избра, за да ѝ каже да седне и да си затваря устата.

— Разбира се. — Тя се отпусна на стола срещу него и се усмихна.

Той не ѝ се усмихна в отговор.

— Предполагам, че г-н Фицуилям не ви оставя и минутка свободно време? Винаги ли работите до толкова късно? — Тя хвърли

поглед към стенния часовник. — Минава пет.

— Не, не ми оставя. Да, винаги. Така е.

Нашият Сам май не е от разговорливите.

— До колко късно работите по принцип?

— До много късно. Всъщност, сега трябва да приключа с изготвянето на списъка с покупки за идната седмица. — Той се обърна към компютъра си. Пръстите му заиграха по клавиатурата.

— Колко хубав телефон. — Тя го завъртя към себе си и го огледа. — Има четири линии. На всичките ли вие отговаряте?

— Да.

— Това ли са линиите за целия хотел?

— Не. Но в моите задължения влиза да проследявам използването на всички линии от онова табло. — Той посочи електронния панел на стената. — Вашата линия, например, изглежда доста натоварена от единадесет сутринта. — Погледна я многозначително изпод вежди.

— Нима? — изчурулика жизнерадостно тя. — В момента използва ли я някой?

— Да. Предполагам някоя от прислужничките.

— Възможно е. А дали можем да чуем какво говори?

— Противозаконно е да се подслушват личните разговори от хотелските стаи.

— Ясно. — Тя едва се стърпя да не потърка доволно ръце.

— Някакви други въпроси? — Преди да е успяла да му отвърне, той добави: — Тъй като през последните няколко дена не успявам да се наспя... а ако не приключа с тази задача и всички следващи няма да успея да спя и тази нощ...

Пък и раздразнителен.

— Не бих искала да ви преча на работата. — Тя го гледаше как трака по клавиатурата.

Не знаеше дали е прекалено отдаден на работата си, или неподатлив на чара ѝ, но той не ѝ обръщаше никакво внимание.

Тя се изправи, разходи се до факса и го огледа намръщено.

— Обзалагам се, че това нещо е доста използвано тук.

— Да.

Ако можеше само да хвърли един поглед в кабинета на Девлин, без да ѝ се налага да се сблъсква със самия Девлин... Направи няколко

стъпки към отворената врата.

Дочу гласове. Дълбокият и отчетлив южняшки акцент на Девлин, и треперливият, изплашен гласец на жена.

— Съжالياвам, г-н Фицуилям. Обещавам, че няма да се повтори. Поне... ще се постарая да не се повтори.

— Мия, не разбирам. До преди три дни ти беше примерна служителка. Какво се е случило?

— Свързано е със... със сина ми. — Готвачката звучеше нещастно и засрамено. — Отпадна от училище. Постоянно се забърква в неприятности. Опитвам се да го контролирам, но е на седемнайсет. Г-н Фицуилям, казах му, че ще гладуваме, ако загубя тази работа, а той отвърна, че си имал начини да... да ни изхранва. — Гласът на Мия трепереше. — А аз се страхувам, че...

— Седни. Вземи си кърпичка. И, за бога, престани да подсмърчаш.

Гласът на Девлин прозвуча като плесница в лицето след отчаяния разказ на Мия.

Ама че кретен. Не виждаше ли, че жената се нуждае от специално внимание точно в този момент?

— Да... да, сър — пророни готвачката.

Като погледна към Сам, който яростно тракаше по клавиатурата, Медоу се приближи достатъчно, за да вижда случващото се в кабинета.

Мия седеше в стола срещу бюрото и бършеше носа си.

— Мия, двамата с теб имаме ли романтични отношения? — изстреля внезапно Девлин.

Тя вдигна обидено лице.

— Не, сър!

— Тогава си издухай проклетия нос! Не ме интересува как ще прозвучи. — Девлин свъси вежди разярен. — Просто искам да спреш да цивриш.

Тя издуха носа си.

Кретен такъв! Той наистина беше толкова отвратителен, колкото твърдяха всички. Медоу трябваше да влезе на момента и да му каже...

— Добре. Погледни ме. — Девлин се приведе и погледна в очите на Мия. — Седемнайсетгодишният ти син е отпаднал от училище, съпругът ти те е изоставил, имаш тринайсетгодишна дъщеря и се

страхуваш, че синът ти се е забъркал с наркотици. Пропускам ли нещо?

— Синът ми е осребрил последната ми заплата и не знам какво е направил с парите. — Жената се разплака неудържимо и се изправи. — Съжалявам, г-н Фицуилям. Знам, че не е ваша грижа да мислите за моето семейство. Желаете ли да напусна кабинета ви?

— Не и докато не намерим решение на проблемите ти. Сега седни.

Тя седна.

— Така. Погледни ме.

Тя се подчини.

— В момента разработвам един проект на остров Елмит.

— Къде е Елмит?

— В Карибско море. Купих го.

— Целия остров?

— Не е населен. Нямаше прясна вода. Затова сондирах. Оказа се, че под острова има огромни запаси. Възнамерявам да построя там почивен комплекс.

— Добре — кимна Мия.

— Щом като синът ти така или иначе е отпаднал от училище, какво ще кажеш да го подтикна да се захване с ученето отново?

Мия впери поглед в него и в очите ѝ се появи плаха надежда.

— Добре.

Може би Медоу прибързваше с преценката си за Девлин.

— Ако, да кажем, бъде отвлечен... — Девлин направи пауза, за да види дали Мия няма да възрази — и бъде изпратен да работи в строителството, тежки конструкции, на ненаселен остров за лятото...

— Кога може да тръгне? — Гласът на Мия се промени, стана по-сдържан, овладян. Но и нетърпелив.

— Г-жо Фицуилям! — прошепна Сам в този момент зад нея. — Да не би да подслушвате? — Той се опита да я отмести.

— Шшшт. — Медоу го побутна. — Искам да чуя това.

Девлин погледна към вратата, забеляза ги и после отново върна вниманието си към Мия.

— Заминава още тази вечер.

Тя не се поколеба нито за миг.

— Вземете го.

— Като излизаш дай на секретаря ми информацията, която му е необходима, за да го открие. След това се върни към работата си и ти желая успех. Джордан е в отвратително настроение днес.

— Знам, сър. Благодаря ви, сър. — Мия се изправи. Като минаваше покрай Медоу кимна — и за пръв път, откакто Медоу я бе срещнала, тя изглеждаше щастлива.

Сам се опита да избута Медоу настрани.

— Ще съобщя, че сте тук.

— Не си правете труда. — Тя влетя в кабинета на Девлин и затвори вратата пред изуменото лице на секретаря.

Девлин никак не изглеждаше доволен да я види.

Да, защото големият, лош, безпощаден предприемач бе хванат да върши нещо добро.

Тя заобиколи бюрото.

Той се изправи.

— Трябваше да си в леглото.

— Четиридесет и осемте часа минаха. — Тя го бутна назад в стола, последва го и обзиди скута му. — Толкова си мил.

— Мия е добра готвачка.

— Най-милият човек в целия свят. — Докосна устните му със своите и го целуна.

Когато целувката приключи, той каза:

— Ако я бях уволнил, Джордан щеше да побеснее.

— Най-милият човек в целия свят — повтори тя, целуна го отново и притисна бедрата си по-силно към скута му.

Когато извади езика си от устата му, той вече беше готов да се съгласи с всичко, казано от нея.

— Аз съм най-добрият човек на света. — Вгледа се в очите ѝ, по влажните му устни се прокрадна усмивка, а ръцете му обгърнаха бедрата ѝ. — Заклучи ли вратата?

— Не. Не виждам смисъл от това. Най-добрият човек в света не чука жени върху стола в кабинета си.

— Така е, но пък няма лошо да чука жена си.

— Ах, ти, сладкодумен проклетник такъв! — Бе се притиснала възможно най-плътно към скута му, обгърнала с ръце раменете му, гърдите ѝ едва докосваха неговите, обливайки го с топъл и женствен аромат...

Господи, нима му се усмихваше? Не на Четири. Не на дъртаците. Не на прислужничките или на Сам, нито пък на г-жа Конъми, а на самия него.

Но той изпита нуждата да каже нещо.

— Наистина, не исках да загубя един от малкото хора от Амелия шорс, които са готови да понесат ненавистта на изкуфелите старци и да работят за мен. — Какво му ставаше? Защо се опитваше да я разубеди от позитивното ѝ мнение за него? Та той искаше тя да му се усмихва.

Но не като възнаграждение за похвалното му поведение. Кое то не му беше привично. Искаше да му се усмихва, защото се чувства спокойна с него, защото го желае.

Проклятие! Причината за усмивката ѝ не бе правилната. А до съвсем скоро не бе смятал, че изобщо съществуват неправилни причини за това.

С дисциплинираност, която не подозираше, че притежава, той отмести бедрата ѝ от скута си.

— Виж, и аз ще имам полза от хлапето. Все пак ще работи, както никога не е работил досега.

— Взаимноизгодна любов. Разбирам. Но без помощта ти Мия нямаше да има шанс да се справи. — Медоу го целуна отново, после стана от него.

Искаше му се да се изправи, но не можеше и да помръдне, без да изстене.

— Ау, колко много монитори! — Тя се обърна към стената, където бяха окачени всичките. — Майчице мила. — Тя прозвуча неловко и заоглежда наоколо.

Погледът ѝ обходи стената зад него — или по-скоро, картините по стената зад него.

По дяволите. Не беше дошла тук, за да му се усмихва. Бе дошла да се запознае със съдържанието на кабинета му.

* * *

Докато вървеше към стаята си, Медоу извади картата от джоба си, разгърна я и я разгледа. Беше отбелязан всеки коридор, всяка ниша,

всяка стая. Точно от това имаше нужда.

Огледа се. Но колко притеснително беше да знаеш, че във всяка една секунда някой — Девлин — те наблюдава. Знаеше го и преди, но при вида на онези монитори параноята ѝ се засили и придоби реални измерения и сега караше косъмчетата по тила ѝ да настръхват. Когато стигна убежището на всекидневната, я заля вълна на облекчение. Радваше се, че може да отвори картата върху масата и да начертае с химикал своя план за действие.

Не разбираше Девлин. В един момент я държеше върху скута си и я гледаше сякаш тя е Божи дар за Южна Каролина, а в следващия почти я изхвърли, образно казано. Докато тя оглеждаше наоколо, той я хвана за ръката, извлече я от кабинета си и, точно преди да затвори вратата под носа ѝ, ѝ каза да си поръча храна в стаята.

А Сам не ѝ бе позволил да отвори вратата и да влети отново вътре. Навярно имаше опит във футбола, защото възпря опитите ѝ като просто се изправи пред бравата.

А тя само искаше да каже на Девлин, че не бива да се срамува от това, че се е държал мило с Мия. Медоу нямаше да го издаде пред някого и да съсипе имиджа му на голям, лош, безмилостен предприемач.

Тя погледна към телефона. Искаше ѝ се разкаже на майка си всичко за него, но Джудит ѝ бе казала да не се обажда.

Дали всичко с Шарън беше наред?

Медоу вдигна слушалката и поръча да ѝ донесат вечеря в стаята. Зарадваха я с вкусно, великолепно вегетарианско ястие. Хотелът със сигурност щеше да си изгради стабилна репутация с ненадминатата си кухня. Тя хапна, побъбри си със служителя, който дойде да вземе опразнения поднос, изкъпа се, навлече нощница, седна пред телевизора да гледа „Дресировка на партньора“, некадърно риалити шоу... и през цялото това време не спираше да се тревожи за Шарън.

Липсваха ѝ контактите с майка ѝ. Липсваше ѝ успокоителния глас на Шарън. Липсваше ѝ земната ѝ мъдрост. И се тревожеше, тревожеше се толкова много за здравето ѝ.

Само ако можеше да загатне пред майка си, не за онова, което правеше тук, а за него, Шарън несъмнено щеше да прояви интерес. Да се разсее от мислите за болестта си.

А защо да не ѝ се обади?

Медоу впери очи в телефона.

Защо не, наистина?

Можеше да измисли за пред Шарън някаква историйка за това как се е прокраднала до телефона по време на семинар. Простичка историйка, защото мама умееше да разпознава лъжата в гласа на дъщеря си.

А ако Сам все още бе в кабинета, щеше да види, че тя звъни, но не и да подслуша.

Медоу погледна през прозореца към бързо спускащия се пролетен мрак и взе решението, от което се нуждаеше, за да се успокои. Бързо набра номера на родителите си и докато слушаше свободния сигнал, стисна телефонната слушалка с всичка сила.

Когато от другата страна прозвуча познатият любим глас, се поотпусна.

— Мамо, трябва да се връщам на лекции, така че не мога да говоря дълго, но... как са нещата при вас с татко?

Шарън затвори телефона и се отпусна назад в леглото. По горната устна и челото ѝ бяха избили капчици пот, а лицето ѝ бе толкова бледо, че на Ривър му се доплака.

Но пък усмивката ѝ бе истинска.

— Беше Медоу. Прекарва си чудесно.

— Как вървят семинарите?

— Не ѝ се говореше по този въпрос. Искаше да ми разкаже за мъжа, когото е срещнала.

— Запознала се е с някого?

— Спомена, че бил различен от останалите — сериозен, амбициозен. Но я очаровал.

— Не ми звучи като човек от нашата черга.

— Не е и нужно. Важното е да е неин тип.

— Права си. — Ривър нямаше алтруистичната нагласа на Шарън що се отнасяше до мъжете, контактуващи с малкото му момиченце, но двамата бяха възпитали Медоу да се доверява на инстинкта си и сега бе негов ред да направи същото. Той подаде на Шарън чаша вода и шепа хапчета. — Кога мисли да се прибира вкъщи?

— Попита дали ще имаме нещо против, ако поостане още няколко седмици.

— Няколко седмици? — Любопитството на Ривър бе примесено и с известна доза тревога. — Май наистина го харесва, а?

— Радвам се за нея. Едва на двадесет и две е, а последните години не бяха от най-леките. Тази почивка ще ѝ се отрази добре.

— Да, но... — Той гледаше измъчените опити на Шарън да се изправи в леглото и се опита да се пребори с импулса да ѝ помогне. Тя ненавиждаше това; мразеше да се отнасят с нея като с инвалид.

— Не ти ли се иска да прекараш малко време насаме с мен? — С големи усилия Шарън сложи хапчетата едно по едно в устата си и ги глътна. Усмихна се, погали бузата му и после отново се отпусна върху възглавницата.

— Разбира се, че ми се иска. — Безпомощно я гледаше как я затваря очи и отпуска ръка върху корема си, издайнически знак, че очаква да ѝ се доповръща. — Увери я, че си добре. — Не го искаше, но думите му прозвучаха като обвинение.

— Ще ѝ кажа всичко, когато и ние разберем. Когато излязат и последните резултати. Обещавам. Нека ѝ позволим няколко дена щастие.

Той капитулира пред Шарън. Винаги ставаше така. Тя имаше силна воля и ясно чувство за добро и лошо, но този път... не беше сигурен, че е взела правилното решение. Никак не беше сигурен.

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

Седнал в офиса си, Девлин наблюдаваше видеоекраните.

Наближаваше полунощ. Имаше пълнолуние. И Четири се изкачваше, залитайки по стълбите, пиян като свиня. Дори не беше пил чак толкова много; просто не носеше на алкохол.

Кога най-накрая щеше да се отърве от този тип? Докато вниманието на Девлин бе насочено към травмата на Медоу, Четири направо се бе нанесъл в имението и проблемът беше, че по време на ежедневните си посещения в стаята ѝ я бе очаровал. Тя го харесваше — повече, отколкото Девлин.

И, за голяма изненада на Девлин, това го вбесяваше.

Как, по дяволите, тип като Четири, който не можеше да управлява самия себе си, да не говорим за успешна компания, печелеше симпатиите на всяка жена, която срещне? Дали пък под обикновената му фасада не се криеха неподозирани дълбини?

Не. Девлин го познаваше от двайсет и пет години. Ако Четири изобщо притежаваше някакви неподозирани дълбини, те бяха погребани под множество слоеве суета, малодушие и алкохол, за да се проявят под каквато и да е форма.

И сега, докато Девлин го наблюдаваше, Четири залиташе от стена към стена. Естествено, беше напълно неориентиран. Кучият му син бе живял тук от време на време още от детството си — и въпреки това не можеше да открие собствената си спалня. Твърдеше, че това се дължи на промените, които Девлин е направил; самият Девлин смяташе, че се дължи на безпътното идиотство на Четири. Беше слаб, нямаше морални принципи и му липсваше всякакъв нюх за бизнес. Високомерното семе на Брадли Бенджамин беше на изчезване.

Девлин не грешеше в преценката си за Четири. Нито за Медоу. И безспорно не грешеше в преценката за самия себе си.

Взе уоки-токите от колана си, и без да погледне към малкия екран, произнесе:

— Г-н Бенджамин се намира на втория етаж, коридор Т-три. Изпратете някой да го придружи до стаята му.

Отговори плътен женски глас.

— Да, г-н Фицуилям.

Девлин погледна надолу стреснато.

Гейбриъл му бе казал, че е наел жена, но той все още не бе имал възможността да я види. Дори сега не я виждаше кой знае колко добре — тя се намираше навън. Моментното му впечатление беше за компетентна жена на средна възраст от източноевропейски произход. Гейбриъл го бе уверил, че е опитна, така че Девлин изключи уокитокито.

— Сам!

Сам се появи на вратата. Изглеждаше уморен — и двамата бяха работили без почивка от пет сутринта, опитвайки се да установят на какво се дължи внезапното спадане на налягането на водата в хотела.

Разбира се, и двамата бяха наясно кой стои зад този саботаж, но това никак не улесняваше нещата.

— Засега без успех, сър. Управителят на водната станция продължава да твърди, че не може да ангажира никого с проблема до следващата седмица. — Сам нервно прокара ръка през косата си.

— Знаеш къде живее. Изпрати някой до тях.

— Сега ли? — Премежена усмивка опъна устните на Сам.

— Точно сега. После си лягай. — След което произнесе с неприкрита горчивина: — Докато не измислим начин да вържем ръцете на Бродли Бенджамин, ще изкачат все нови и нови проблеми, а докато не се наспим, няма да измислим решение.

Девлин погледна към видеоекраните. Разтърка очи. Определено трябваше да си легне, защото започваше да халюцинира. Друго обяснение нямаше.

Стори му се, че вижда Медоу да тича по неосветения коридор пред спалнята им — и то по халат.

— Какво става, по дяволите? — Придърпа стола си към екрана.

Сам се присъедини към него.

— Радвам се да видя, че г-жа Фицуилям се чувства по-добре — каза той с безизразен тон.

Медоу се носеше безгрижно ту към някое стълбище, ту към парапет, ту завиваше по коридора, и то при положение, че и най-

малкият удар по главата ѝ можеше да предизвика онова, което твърдеше, че вече има — загуба на паметта.

Е, поне не търсеше разни картини.

— Между другото, детективът ми изпрати имейл. Проследява всички обаждания от стаята на г-жа Фицуилям, но до този момент е елиминирал само два номера. Повечето хора не вдигат телефона. Три от номерата винаги препращат към гласова поща. Детективът твърди, че идентифицирането на притежателите на телефонните постове е най-неблагодарната работа. Понякога хората не вдигали телефона, ако им звънят от неизвестен номер. А въпросите, които му се налагало да задава, обикновено стряскали хората. — Сам погледна към Девлин, без да крие напирашното любопитство в очите си.

Сам не бе придружавал Девлин по време на пътешествието му до Майорка. Не можеше да твърди със сигурност, че Медоу не му е съпруга. Но той знаеше най-добре от всеки друг как бе реагирал Девлин, когато я бе видял за пръв път и в какви проучвания се бе впуснал, за да разбере какъв е произходът ѝ. Сам не вярваше, че те двамата са женени.

Но личният живот на Девлин не му влизаше в работата, точно както и липсата на такъв при Сам не влизаше в работата на Девлин.

Сам нямаше роднини, които да му досаждат, нямаше дом, в който да бърза да се върне, дори куче, което да опикава килима му. Той имаше усет към бизнеса, но не и желание да стартира свой собствен, и понякога Девлин се питаше дали не трябва да следи по-изкъсо Сам, защото някак не звучеше реално един толкова талантлив човек да няма поне едно провинение.

И въпреки всичко, Девлин бе назначил Сам, воден от безупречните му препоръки и докато не дойдеше денят, в който Сам не решише да търси щастието си другаде, Девлин възнамеряваше да се възползва от уменията му, да му плаща цяло състояние и да му се доверява — или поне дотолкова, доколкото се доверяваше на всички останали.

— До къде са обажданията? — попита Девлин.

— Повечето са градски, но някои от тях са до Атланта. Калифорния. Уисконсин. Тексас. Вашингтон. Флорида. И Ню Йорк.

Девлин не сваляше поглед от нея.

— Умно момиче е.

— Да, сър — каза Сам, без ни най-малка промяна в интонацията. Девлин извади богато украсения сребърен ключ от чекмеджето на бюрото и го пхна в джоба си.

Медоу се запъти към задната врата. Отиваше навън.

— Ще се поразходя на чист въздух. — Той почти изтича от кабинета.

Надяваше се да я хване, преди да е излязла от къщата; вместо това обаче пристигна до задната врата точно когато тя я затваряше след себе си. Последва я на верандата.

След прехода му през мрачните коридори лунната светлина почти го заслепи. Тя превърна имението в черно-бял офорт. Сенките под дърветата сякаш се разсипваха по ливадата като тъмни монети и когато погледна нагоре, видя как пълният диск на луната се носи през черно море, обсипано със звезди.

Медоу тичаше по ливадата, а косата ѝ бе единственият цвят в този черно-бял свят. Само дето не тичаше. По-скоро... подскачаше като ученичка, разперила ръце, сякаш искаше да прегърне нощта.

По дяволите. Лекарствата бяха помрачили разсъдъка ѝ.

Но той знаеше, че това са глупости. Лекарствата нямаха нищо общо. Тя просто бе... побъркана.

Включи уоки-токите си.

— С г-жа Фицуилям ще сме в градината. Никой да не ни безпокои. Кажете и на втория охранителен екип да не идва насам.

— Да, сър. — Отново бе жената, говореше му някъде от двора. Не че имаше значение къде се намира — тя или който и да било друг — нали с Медоу щяха да са зад каменните стени на градината. Там щяха да са насаме.

Той изключи уоки-токите.

Медоу изчезна нейде зад възвишението и се отправи към плажа.

Той хукна след нея. Когато се изкачи на хълма, видя покритата ѝ с халат фигура по криволичещата пътека, водеща към дюните на плажа.

— Медоу — провикна се. Бризът отнесе гласа му, затова извика по-високо: — Медоу!

Тя се обърна. Той помисли, че ще му се намръщи, както бе направила, когато я прекъсна, докато гледаше сапунката, или че ще се загърне по-плътно с халата с онова моминско кокетство, което

демонстрираше всеки път, когато той покажеше и най-слабия сексуален намек.

Но грешеше. Тя се засмя и изтича към него.

— И ти ли дойде да играеш?

— Да играя! — Не беше чувал този израз от трети клас.

— Не е ли красиво? — Тя махна с ръка към ливадата, дюнците, небето. — Не е ли прекрасно да живееш тук? Не те ли опияняват шума на вълните, уханието на океана и ароматът на боровете? — Изглеждаше замаяна.

— Да не би пак да си си ударила главата? — попита той притеснен.

Тя се разсмя, без да се тревожи, че някой може да я чуе.

— От пълнолунието е. Хайде! — Тя го хвана за ръката. — Да танцуваме!

Придърпа го, вдигнала ръката му във въздуха, като потропваше с крака из пясъка в някакъв странен вариант на гръцки танц.

— Не е ли забавно? — провикна се тя.

Почувства се глупаво, като страничен наблюдател на пиански гуляй. Освен това, охранителите следяха за саботьори откъм плажа и нямаше намерение да им позволи да го видят как подскача наоколо като моряк в отпуска. Спря на място и подобно на котва я задържа със себе си.

Тя също спря — нямаше избор — и го погледна раздражено.

— Имам изненада за теб — каза той.

— Не мога да повярвам. — Но го дари с онази нейна очарователна усмивка. — Каква?

— Ела. — Тръгнаха по криволичещата пътека към вътрешността на имението.

— Какво е това? — Тя посочи напред към обраслите с бръшлян стени.

— Там отиваме. — Стигнаха до високата и масивна дървена порта. Той извади ключа от джоба си и й го показа.

Усети я как трепна. Чу как поема рязко дъх.

Значи го беше познала. Сигурно беше същият като онзи, който бе използвала, за да проникне в къщата.

Той пхна ключа в ключалката и го завъртя. Завладя го странно чувство, сякаш бе притаил дъх. Не знаеше причината за него. После

осъзна, че с нетърпение очаква да види реакцията ѝ, когато ѝ покажеше... Отвори вратата и отстъпи настрана.

Възхитеното ѝ изражение бе точно това, на което се бе надявал.

— Виж. Това наистина е Тайната градина! — Тя влезе със скоклива крачка, а халатът ѝ се развя зад нея.

Ентусиазмът ѝ кипна като шампанско, опияни го и той я последва бързо, като извика:

— Хей, забави малко!

— Не ставай глупав! — Тя се скри зад ъгъла и му отвърна през рамо: — Как да забавя, когато луната е пълна и се намирам в Тайната градина? — И се засмя с онзи плътен смях, който накара тестостерона му да се разбушува. И после:

— Ох!

Заобиколи ъгъла и едва не се блъсна в нея.

Тя стоеше неподвижна като камък пред обширната ливада в сърцето на градината. В единия ѝ ъгъл растяха пинии и рододендрони. Огромен дъб простираше клони над мраморна пейка. Един изкуствен водопад се изливаше по естествените речни камъни, пръскайки искри, и преминаваше в басейн с лек плисък, пригласящ на любовните песни на жабите.

А в средата на обширната поляна имаше пергола^[1], по чиито колони се виеше древна глициния, обсипана с цветове.

Точно така го бе запланувал. Беше видял в градината една изумителна придобивка. Лично той одобри разчистването ѝ, растителността и инсталацията на водопада. Преобразуването на градината от непроходима джунгла в романтично скривалище имаше сериозна финансова причина — все пак приходите от „Тайната градина“ щяха да скочат, ако влюбените започнеха да наемат хотела за сватбите си.

Но не за финансите мислеше той, докато се любоваше на възхищението върху лицето ѝ.

— Това е... толкова красиво. — Сълзи задавиха гласа ѝ.

Под лунните лъчи градината грееше в светлини и сенки, излъчваше великолепиe и тайнственост.

Медоу също грееше. Луната осветяваше лицето ѝ и в същото време самата тя излъчваше чиста радост.

— Благодаря ти, че ме доведе тук. Благодаря ти, че ми показваш тази красота. Не ме е грижа какво говорят другите за теб. Ти си чудесен!

Тя го остави без думи и с танцова стъпка се отдалечи.

Завъртя се в кръг, все по-бързо и по-бързо, като се смееше. И след това направи нещо, което накара дъха му да спре.

Съблече халата си.

Лунната светлина премина през тънката бяла материя на нощницата ѝ. Докато тя се въртеше, той виждаше очертанията на краката ѝ, бедрата, талията, гърдите ѝ.

Беше божествена, като бяла свещ с пламък на върха.

А после... тя изхлузи нощницата си през глава и я захвърли.

Беше виждал немалко голи жени. Бе посещавал средиземноморски плажове, където горницето на банския бе забравен атрибут. Но никога досега не бе виждал нещо толкова дръзко и в същото време невинно секси като Медоу, възхваляваща луната. Тя беше забравила за присъствието му; полюляваше се, подвластна на някакъв собствен вътрешен ритъм, който оживяваше босите ѝ крака, силните ѝ стегнати бедра, малките ѝ високи гърди.

Ако вярваше във вещици, щеше да повярва, че е такава. Тя го караше да иска да танцува в лунната нощ. Караше го да иска да крещи, да пее, да се люби.

Караше го да се чувства жив. Кое то беше напълно откачено, като се има предвид, че така или иначе беше жив.

Но... докато я наблюдаваше, съзнаваше, че се самозалъгва. Не се бе чувствал жив от години. Може би дори никога.

Изражението ѝ беше ликуващо, сякаш нощта бе неин любовник, а тя бе единствената жена, която може да го задоволи.

Не. Девлин искаше да е неин любовник.

Той захвърли обувките си.

Глупав ход, но не чак фатално глупав, защото все пак не събу панталона си. Докато панталонът му беше на мястото си, нямаше опасност да направят нещо чак толкова прибързано, което би било лудост.

Той пристъпи към нея, сляп за всичко останало.

Като се завъртя около него, тя се усмихна лъчезарно.

— Нека ти покажа за какво е създадена лунната светлина. — Той плъзна ръка по голия ѝ гръб.

И за пръв път от възпитанието му на южняшки джентълмен имаше истинска полза. Търпеливо я запозна с основните стъпки във валса; а после, когато тя придоби увереност, започна да я върти във все по-широки и по-широки кръгове, ускорявайки крачка, водейки я със себе си.

Тя се почувства дребна в ръцете му, а при всяко завъртане тялото ѝ се докосваше до неговото и го възбуждаше. Ароматът ѝ нахлуваше в ноздрите му и възпламеняваше синапсите в мозъка му, докато накрая си помисли замаяно, че ако попадне сред тълпа от жени, безпогрешно би я разpoznал. Бризът пееше в ушите му, дърветата и цветята, езерото, и перголата се въртяха вихрено, а тя му се усмихваше сякаш не друго, а той самият я бе омагьосал.

Беше гола в прегръдките му.

По-късно не можеше да си спомни да е планирал онова, което бе направил. Беше мъж, който крои и обмисля предварително всеки един момент от живота, бизнеса и откъсването си, но една нежна мелодия и едно весело лице го бяха отвлекли на място, където само те двамата съществуваха.

Кръговете ставаха все по-широки и по-бавни.

Усмивката ѝ изчезна. Погледът ѝ се съсредоточи върху него — единствено върху него. Двамата провлачваха последните стъпки с притиснати едно към друго тела.

Спряха, без да откъсват очи един от друг.

Тя се пусна.

Хвана го за ръка.

И го отведе към перголата.

[1] Декоративен градински навес. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ

Вътре в перголата уханието на глициния изпълваше въздуха, а лунната светлина се разсипваше на множество малки късчета върху мраморната пейка, каменните плочи и лицето на Медоу.

Тя очевидно срещаше трудности при разкопчаването на дънките му.

Той не ѝ помогна. По дяволите, защо да го прави — така би се лишил от удоволствието от случайния допир до слабините и в някои случаи — добре де, не само случаен — допир до члена му.

А и как ли да не го докосне? Та той бе гигантски.

Прииска му се да се изсмее на собственото си, захранвано от тестостерона, разюздано въображение. Всичко идваше от там, че го усещаше гигантски под бельото си. Усещаше го могъщ. Той самият се чувстваше могъщ.

Тя свали дънките му. После боксерките. Прокара пръсти от тестисите до върха на члена му.

Никога ничий допир не му бе носил такава наслада и той простена като истински девственик.

— Сега танцува ли ти се? — прошепна тя; дрезгавият ѝ глас трептеше от сподавян смях.

— Ах, ти, малка палавнице. — Той взе халата ѝ от пейката и го постла върху мрамора. С едно сръчно движение завъртя Медоу и я просна по гръб.

За първи път тя видя лицето му без маската на измамник. Лунната светлина ѝ разкри душата му такава, каквато е била преди обстоятелствата около съдбата му да изтръгнат от него удоволствието от живота. Тази нощ той не бе страдащ от мания за величие магнат, нито пък неразгадаема мистерия. Тази нощ той бе просто мъж.

Не, беше мъжага, управляван от тестисите си и доброволно подчиняващ се на командите им.

А каква бе тя? Жена, която бе загърбила предупрежденията на майка си за фаталната комбинация от лунна светлина и мъже.

Сега тя бе също толкова безпомощна като него.

Вдигна ръце да го прегърне.

Тъмните му очи и белите му зъби отразиха лунната светлина, когато се усмихна. Сложи ръце на раменете ѝ и я натисна назад.

После тези ръце заиграха... по извивките на гърдите ѝ, милвайки ги, опознавайки формата им, чувствеността им.

Очите ѝ се притвориха блажено, когато той прокара пръсти от долната им страна, по малките кръгове на зърната ѝ. Знаеше какво прави и я докосваше така, че да потопи мислите ѝ в море от бавна и топла възбуда.

Тя не знаеше какво да прави с краката си. Да ги сложи на земята? Но тогава пейката щеше да се окаже между тях. Щеше да се разкрие напълно пред него, а ѝ се струваше прекалено рано за това. Но когато прегъна коляно и опря една от петите си върху пейката, той прошепна:

— Скъпа моя — и целуна вътрешността на бедрото ѝ.

Щяха да се любят, сред тази тайна градина, в тази съвършена нощ... и може би точно такива са били плановете ѝ още от самото начало. Неизпитаните досега емоции ѝ се струваха нови и странни, различни от всичко, което бе усещала досега. Чувстваше се като авантюристка, попаднала на място, за което само бе сънувала.

Когато той плъзна ръка по бедрото ѝ и я зарови в добре поддържания триъгълник от медни къдрици, тя рязко изви гръбнака си в дъга в пристъп на нетърпение.

— Девлин — прошепна.

— Какво? Харесва ли ти? — Пръстът му проникна плавно и надълбоко в нея. — А това?

Очите ѝ се отвориха широко и когато го погледна, видя красивото му лице, удивено от страстта, която беше в състояние да разпали в нея. Целият беше силни мускули и здрави кости, мъж, заякнал в битката за успех, чест и самоутвърждаване.

Отново пхна пръст в подпухналата ѝ влажност — тялото ѝ разкриваше страстта ѝ с мъчителни подробности.

Ризата му беше ненужна. Време беше да изчезне.

— Съблечи я. — Това съвсем не беше молба.

Той се усмихна. Измъкна пръста си от вътрешността ѝ и се изправи. Ръцете му се вдигнаха към копчетата. Разкопча ги едно по

едно и мудността, с която го правеше, би я заблудила, че е безразличен към страстта ѝ.

Но когато свали ризата си, тя видя изваяните му корави гърди и корем... и гордо еректиралия пенис, стърчащ от слабините му.

Той стоеше между краката ѝ, с коляно, опряно на пейката, мъжествен, доминиращ — но отчаяно нуждаещ се от нея. Нямаше представа дали той подозира колко важно бе някой да го цивилизова... не, не да го цивилизова.

Да го очовечи.

Ризата все още висеше от раменете му, когато се надвеси да целуне гърдите ѝ, да вкуси зърното ѝ. Вълна от възбуда накара кожата ѝ да настръхне и се разля към слабините ѝ. Бедрата ѝ се повдигнаха към него.

Той отново се засмя — със смеха на командир, на завоевател.

Не можеше да му позволи това.

Надигна се на лакът. Облиза един от пръстите си и обходи с влажния му връх главичката на пениса му.

Той простена — спонтанен, пулсиращ звук, който я накара да се разсмее самодоволно.

Облиза пръста си отново, но преди да успее да го докосне, той хвана китката ѝ и я стисна. Не болезнено, но по някакъв начин тя разбра... пълнолунието, уханията, страстта бяха прекършили непреклонната му воля.

Гледаха се един друг, без да мигат.

Тогава той вдигна коленете ѝ и ги разтвори широко. Седна на пейката и я придърпа към себе си, докато слабините им не се докоснаха.

Натискът на ерекцията му изтръгна сладостен вопъл от нея. Желаше го... изпитваше нужда... Опита се да заеме позиция, в която да я обладае.

Той не ѝ позволи. Не ѝ позволи никакъв контрол. Прокара бавно пениса си по клитора ѝ и накара цялото ѝ тяло да се стегне в очакване. Намери входа към сърцевината ѝ и постепенно влезе вътре.

Повдигна бедрата ѝ към себе си, а всеки следващ сантиметър я запълваше отвъд поносимото, но това не я интересуваше. Не към поносимост се стремеше, а към задоволяване. Копнежът ѝ я правеше свръхчувствителна.

Неговият аромат се примесваше с уханието на нощните цветя, на тревата, на въздуха. Над него виждаше глицинията, надвиснала от гредите като сочни чепки грозде, а отвъд нея — тъмносино небе и пълна луна... толкова голяма луна. Чуваше хрипливото му дишане, докато навлизаше дълбоко в нея и после неохотно излизаше, и ѝ се искаше да го сграбчи, да го накара да остане вътре.

Но той я бе възседнал като някакъв гръцки бог, гледаше я отгоре и не отместваше поглед. Държеше бедрата ѝ и направляваше движенията им, а на нея ѝ се искаше да крещи от безсилие.

Все пак не стори нищо друго, освен да се гърчи и стене... защото всичко, което правеше с нея, ѝ носеше толкова наслада. Безкрайна наслада.

Нарастващата ѝ безпомощност я накара да стисне покритите с халата краища на пейката и да смачка плата в ръце. Всеки път, когато я повдигаше, той се привеждаше така, че слабините му се допираха до клитора ѝ и напрежението... напрежението растеше.

Кожата ѝ стана толкова чувствителна, че дори хладният бриз беше като милувка. Дишането ѝ причиняваше болка, Девлин ѝ причиняваше болка, влизайки в нея, болеше и когато излизаше от нея.

— Моля те, моля те, моля те, моля те...

Не я интересуваше какво ще си помисли; дали не възприемаше молбите ѝ като знак за триумф и надмощие. Знаеше единствено, че той трябва да направи нещо, за да удовлетвори този безумен порив, който я тласкаше към лудостта... иначе наистина щеше да загуби ума си и паметта си.

— Моля те. — Тя целуна крайчеца на пръстите си и ги допря до устните му.

Той отвърна на целувката. После резките му черти се напрегнаха; устните му се разтвориха и той напълни дробовете си с въздух. Повдигна се — и нея със себе си — и я яхна в подлудяващ ритъм.

Гръбнакът ѝ се изпъна като струна. Тя уви крака около бедрата му, приемайки го, приветствайки го, поемайки го, както той нея — и накрая я връхлетя кулминацията.

Мили боже!

Девлин бе удължил удоволствието твърде дълго и оргазмът ѝ бе толкова интензивен, почти болезнен. Тя извика. Ръцете ѝ стиснаха ръба на пейката над главата ѝ. Чу го да произнася една дума:

— Медоу!

Звукът на дълбокия му, топъл, южняшки глас, който шепнеше името ѝ изостри усещанията ѝ и апогееят, който и преди бе твърде мощен, запрати в небитието целия свят... с изключение на Девлин. През цялото време присъствието на Девлин бе осезаемо.

Както и нейното за него. Дори когато тестисите му се свиха към тялото му и трепетът пробяга по гръбнака му, той не можеше да отлепи поглед от нея — от движенията на малките ѝ гърди, докато тя стискаше пейката зад главата си, от изпънатия ѝ корем, от изражението ѝ на агония, примесена с възторг. Тя бе най-красивото нещо, което някога бе виждал. Искеше да прекара всеки миг от живота си в нея, да целува устните ѝ, гърдите ѝ, корема ѝ. Искеше да ѝ доставя наслада, докато тя не повярва в историята, която бе съчинил за любовта им, докато не изтрие от съзнанието си всеки друг живот, освен този с него.

Искеше му се този момент да продължи вечно... и не можеше да възпре бликналата сперма, която струеше от него. Бе я обладал по древния, първичен начин, диктуван от луната поколения наред...

И едва когато свърши, когато се отпусна върху нея задъхан и усети диханието ѝ под себе си, осъзна — не бе използвал никаква защита.

За пръв път в живота си не бе използвал презерватив.

ДВАДЕСЕТ И ЕДНО

Облечена с ненабиващата се на очи черно-бяла униформа на охранител, Джудит стоеше под огромния дъб и гледаше как Медоу и Девлин подскочат весело към къщата.

Бяха правили секс. Страхотен секс.

Блазе им. Какво друго можеше да си помисли. Единственият случай, в който Джудит бе правила страхотен секс, беше когато бе останала сама и се бе въоръжила с неизчерпаем запас от батерии. Мъжете като че ли не проявяваха интерес към жена с широка брадичка, тънки устни, крака като дънери и талия, която не се различаваше от корема. Не беше честно, но пък тя бе свикнала да „не е честно“.

Единственото „честно“ в нейната графа бе да се сдобие със спонсор като г-н Хопкинс, който ѝ помогна да си подсигури работа на подходящото място в подходящия момент и с подходящата позиция — охранител в къщата, където беше скрита картината на Изабел. Тук можеше да държи под око Четири и Медоу, докато претърсваха Уолдемър Хауз, а когато намереха търсеното... тя първа щеше да разбере.

Но и за секунда не си въобразяваше, че в крайна сметка картината ще се окаже нейно притежание. Бе сключила сделка с дявола, а тя разбираше по-добре от всеки друг природата на злото — баща ѝ я бе научил — и уважаваше силата му.

Освен това, накрая щеше да получи онова, което искаше. Г-н Хопкинс ѝ бе обещал, че именно на нея ще бъде приписана заслугата за откриването на картината.

* * *

— Защо се промъкваме крадешком в къщата? — попита Медоу с висок театрален шепот.

— Защото всички охранители са нащрек и... — Девлин млъкна. Наистина, защо се промъкваша като крадци в къщата?

Не можеше да прекара Медоу през ливадата и по коридорите към спалнята им, без да привлекат вниманието на всички от охраната — дори на тези, които не бяха на смяна. И знаеше отлично какъв извод щяха да си направят от изчезването им — впрочем, съвсем правилен. Особено при положение, че бе обявил Медоу за своя съпруга. И защото тя все още танцуваше, макар и облечена в нощницата и халата си — но този път по негова молба.

И се усмихваше. Беше толкова щастлива.

По дяволите. По дяволите. По дяволите.

Девлин не можеше да повярва, че си е позволил подобна престъпна небрежност.

Не можеше да повярва, че ѝ бе позволил да хване ръката му и да я размахва, докато вървят. Би трябвало да ѝ обясни каква неприятност са си навлекли. Вместо това я остави да бръщолеви блажено.

— Майка ми винаги ми е казвала, че човечеството не е чак толкова далеч от примитивното, колкото ни се иска да вярваме — изчурулика Медоу. — Че когато си позволим, реагираме точно като предците си на лунната светлина и на пролетта. И си мисля, че тази вечер доказахме правотата на думите ѝ.

Прииска му се да я притисне в ъгъла, да я попита как така, при положение, че има амнезия, си спомня какво ѝ е казвала майка ѝ, но Медоу се засмя толкова палаво, че не му даде сърце.

Бе я накарал да засияе. Бе я задоволил. Поради една или друга абсурдна причина, тази нощ тя му се бе доверила. С безгрижното си и позитивно отношение към връзката им го беше накарала да се почувства като Скрудж^[1] — брониран срещу хубавите неща в живота, подозрителен... стар.

И похотлив. Бе го направила похотлив.

Колко неловко бе да подтичва като лос след разгонена женска.

Тя бе толкова малка и стегната. В един ужасяващ, но и възбуждащ момент се бе запитал дали не е девствена.

Не. По-скоро рядко срещала мъжка ласка, и то доста отдавна. А той, решен да извлече наслада от нея — но по неговите правила и в удобно за него време — бе вложил сърцето и душата си в превземането ѝ.

Без предпазни средства.

Сега като нищо можеше да е бременна.

— Внимавай къде стъпваш. — Той ѝ помогна да се качи на широката веранда на Уолдемър Хауз и отвори вратата.

Лунната светлина струеше през прозорците и образуваше светли квадрати по килима. Във внезапен пристъп на суеверие той се опита да не стъпва върху осветените места. Ами ако майка ѝ беше права? Ако наистина лунната светлина го бе довела до лудост? Друго обяснение не виждаше.

Медоу не прояви подобна предпазливост. Тя подскочаше, заредена от секса с него.

Страхотен, великолепен, прекрасен, разтърсващ, чудотворен, възбуждащ секс.

— Внимавай — прошепна той. — Гледай да не се блъснеш в нещо.

— Няма!

Ако се канеше да препуска наоколо под лунната светлина всяка нощ, май нямаше да е добра идея осветлението да се изключва. А може би щеше да му се наложи да я държи в леглото през нощта по някакъв начин.

Поклати глава. Трябваше да изгони от главата си мислите за секс, в противен случай щеше да помете вазата от масата, да вдигне Медоу там и...

Никакво чувство за благоприличие ли не му бе останало? Нима наистина бе като баща си? Бе работил толкова здраво, за да развие в себе си морални принципи, каквито бяха липсвали у родителите му. А току-що бе престъпил всяко правило, което си бе поставил по отношение на жените и живота като цяло. Нищо чудно да ѝ е направил бебе, а си спомняше прекалено ясно колко нещастно детство бе имал като единственото незаконно копеле в рода Фицуилям.

Коего върна мисълта му към Бродли Бенджамин — какво бе станало с плана му да я използва като средство за отмъщение срещу Бродли?

Естествено, радваше се на сърдечния му пристъп.

Но сега Девлин се бе наслаждавал пламенно на тялото ѝ цял час, до точката на умопомрачение. Бе спал с лъжкиня и то от омразния Бенджаминов клан.

А още по-лошото беше, че искаше да го повтори.

Медоу избърза пред него. Чу стъпките ѝ по стълбите и като някой старчок със скърцащи кокали, преследващ двегодишно дете, тръгна след нея с думите:

— Внимавай да не се препънеш!

Тя зави по коридора след стълбището.

— Няма! — Гласът ѝ прозвуча дяволито.

Мамка му. Какво си беше наумила този път? Когато стигна до върха на стълбището, нея вече я нямаше.

— Насам — провикна се тя.

Мамка му. Той се затича по коридора към стаята им. Вратата беше затворена. Под нея се виждаше тънка линия светлина. Отвори я, убеден, че всекидневната ще е свършено празна. Както и беше. С изключение на халата ѝ, отпуснат в безформена купчина върху ориенталския килим.

В спалнята се виждаше захвърлената ѝ на пода нощница.

Задържаха ли се някога дрехи по тази жена?

Но не раздразнение накара кръвта му да закипи, а събудената му отново ерекция.

Тя отново беше гола.

Той затвори вратата след себе си. Заклучи я. Влезе в спалнята — и през отворената врата на банята чу пуснатия душ.

Затвори очи и остана така за момент. Вода... която се стича надолу по тялото ѝ. Медночервената ѝ коса... с кестеняв нюанс от мокротата. Ръцете ѝ... как се спускат по гърдите, по раменете ѝ, стомаха, между краката, оставяйки сапунена следа от мехурчета.

Неусетно се озова на вратата и впери поглед в стъклената душ-кабина.

Гледката бе още по-пленителна от представите му. Тя стоеше с отпусната назад глава и ръцете ѝ бързо отмиваха шампоана от косата ѝ. Гъстата бяла пяна се плъзгаше по раменете и надолу по гърдите ѝ, една малка част от нея се откъсна от останалата и се спря върху зърното ѝ. Кожата ѝ беше млечнобяла и голотата ѝ изпъкваше на фона на виненочервените плочки. От толкова красота очите му се насълзиха, вероятно защото всичката му кръв бе напуснала главата му и бе нахлула в члена му.

Тя отвори очи, сякаш бе усетила върху себе си горещия му поглед. Попита го, смеейки се:

— Къде се губиш толкова време?

[1] Персонаж от произведението на Чарлз Дикенс „Коледна приказка“ — името му е станало нарицателно за студен егоист и скъперник. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ДВЕ

— А се страхувах, че ще е прекалено бързо — каза Девлин иронично.

Усмивката на Медоу изчезна. Просто ей така, само с няколко думи, той я бе преобразил от жизнерадостна водна нимфа в жена, която изпитва неистов глад... за него.

Тя открихна вратата и го покани вътре с жест.

— Хайде да те изпробваме.

Той погледна към шкафа до мивката. Там държеше презервативи. Имаше и до леглото. За всеки случай трябваше да сложи няколко и в чекмеджето на бюрото във всекидневната... После внезапно осъзна, че дрехите му са на земята. Прекрачи в стъклената кабина.

Душът като многоглава хидра пръскаше вода по главите, по гърбовете им и вибрираше по задните им части.

Той си каза, че е тук, за да постъпи отговорно. Изсипа душ гел в ръцете си и го разпени.

— Трябва да поговорим. В градината се държахме безразсъдно.

— Разтри с бавни движения раменете й и от водата те станаха хлъзгаво еротични. — Не можем да позволим на страстта да ни подкосява краката и да се хвърляме върху всяка хоризонтална повърхност, която ни попадне.

— А защо не?

— Ще ни хванат. — Ръцете му се спуснаха надолу. Преплете пръсти с нейните и масажира всеки един от тях, след това погали дланта й.

Тя се облегна на стената.

— Кой ще ни хване?

— Охранител. Прислужничка. — Гледа я известно време как диша учестено и плитко, после изсипа още малко душ гел. — Гинекологът ти, който ще ти съобщи, че си бременна. — Направи гъста пяна и я използва да изкъпе гърдите й.

— Н-не е онзи момент от месеца. — Всяка дума прозвуча като стенание.

— Ако получавах монета за всяко дете, заченато в друг момент от месеца, щях да имам завидна колекция. — Нея или себе си се опитваше да убеди?

Тя разтвори крака, опря ръце на стената, стегна се, сякаш той щеше да се опита да я повали, макар че единственото, което правеше, беше да я мие.

— Зърна не ти ли звучат по-примамливо от монети?

— Моля? — Ръцете му обичаха гърдите ѝ — те бяха плътни, топли, стегнати, с нежна кожа и чувствени връхчета.

— Опитвам се да разбера дали нямаш намерение да обтриеш и друго, освен гърдите ми.

— Трябва да са добре измити. — Май започваше да се държи като обсебен цицоман, въпреки че всъщност бе по-скоро дупеман. Но просто гърдите на Медоу бяха толкова прекрасни.

Плъзна ръце по нея и разтри гърба ѝ с пяната, после се приближи още и потърка тялото си в нейното. Тя стисна раменете му и двамата започнаха да се хлъзгат един върху друг в бавен, горещ, мокър танц.

Постепенно сапунът се изми от телата им.

Той проследи с устни спускащите се надолу мехурчета. Целуна рамото, гърдите, корема, бедрото ѝ... От гърлото ѝ се изтръгна сладостен звук, когато той притисна устни към малкото окосмено триъгълниче над интимните ѝ части. Сега той бе на колене и ароматът ѝ — аромат на лавандулов сапун и на чиста жена — го караше да освирепява.

С пръсти разтвори срамните ѝ устни и я вкуси с продължително и бавно движение на езика.

Тя изскимтя и когато погледна нагоре, той видя, че е притиснала устата си с юмрук и е отпуснала глава назад.

Защото пицеше, когато свършваше. Вече го знаеше. И искаше да приглуши звука.

Мислено ѝ пожела успех. Имаше намерение да я накара да пици отново.

Обхвана с ръце дупето ѝ, за да я задържи неподвижна и отново я облиза. Вкусът ѝ се запечата в сетивата му и той знаеше, че колкото и

да се опитва, никога нямаше да забрави тази нощ. С устни намери клитора ѝ и внимателно го придърпа в устата си.

— Девлин! — Тя се дръпна като ударена от ток.

Той я засмука, използва езика си, за да я докара до ръба и само след няколко секунди гърбът ѝ се изви в дъга — и тя изкрещя. Той не позволи на усещането да отшуми, подхранваше насладата ѝ, докато накрая коленете ѝ не издържаха, тя се свлече на земята и воплите ѝ стихнаха до скимтене.

Той се отдръпна, решен да се изправи, да я грабне в ръце и да я отнесе в леглото.

Но вместо това тя го бутна на пода в душ-кабината. Последва го. Яхна го през гърдите.

Многоглавият душ пръскаше вода върху тях. Подът беше неимоверно твърд. Но един поглед към лицето ѝ му разкри жена, възнамеряваща да получи всичко, което си поиска от него.

— Почакай... — Искаше онзи презерватив.

Тя взе твърдия му член в ръцете си и започна да го разтрива нагоре-надолу.

— Господи! — Всички синапси в мозъка му експлодираха като пуканки.

Тя го пое в устата си.

Мускулите му се предадоха. Той падна назад върху пода.

Тя беше безмилостна.

Девлин потрепери. Беше толкова близо до кулминацията, че бе готов да ѝ обещае каквото и да е, да ѝ разкрие всяка тайна с цената на още едно-единствено движение.

Но тя имаше други намерения.

— Не си познал.

Седна в скута му и нагласи вагината си срещу члена му. После се впусна в същото онова гърчене, дишане и безмилостно плякосване, които винаги си бе мечтал да преживее.

Но никога досега не бе срещал жена, споделяща мечтите му — до този момент.

Никога не бе срещал жена, на която спокойно можеше да повери контрола — до този момент.

Докато не бе срещнал Медоу.

Тя го пое в себе си сантиметър по сантиметър, издигайки се и падайки, приемайки го вътре в нея и неустоимият, горещ допир пречупи волята му.

— Моля те, Медоу, моля те. — Не му пукаше, че звучи като момче, че е загубил самоконтрола и разсъдъка си, стига тя да му доставяше удоволствието, което го убиваше и възкресяваше едновременно.

Тя хвана здраво с ръце раменете му и продължи да го язди с изражение на необузdana жажда. Устните ѝ стояха отворени и водата се стичаше в устата и очите ѝ.

Душът валеше върху тях; давеше го и завираше подгизналата ѝ коса в очите ѝ. Страстта ѝ изгаряше кожата му, сърцето му. Нужда, безумие, болка... или пък наслада? Беше се загубил в лабиринта на времето. Намери с краката си опора върху пода и започна да тласка с всички сили, посрещайки я, стремейки се да достигне центъра ѝ, сякаш това някак би я направило негова.

И успя.

Или по-скоро тя успя. Метна се върху него като подивяло момиче, обсебено от нуждите си, и в този нажежен миг на разтапяне страстите им се сляха в едно. Финалът за него бе стихия; повдигна я цялата с тласъка на тялото си, а вътре в нея усещаше как спазмите на оргазма ѝ изсмукват живителната му енергия.

И накрая наистина остана безжизнен. Празен. Отпусна се.

Тя се свлече върху него като клюмнало цвете и той изпита пронизващо задоволство от това, че и тя бе преситена, също толкова изтощена като него самия.

Обви ръце около нея. Просто я държеше. Отвори уста и позволи на водата да се стече вътре, опитвайки да се презареди за следващия тур — всеки негов инстинкт му казваше, че такъв ще има.

Съвсем скоро — или поне веднага, щом бе сигурен, че собствената му преситеност няма да го разтопи и слее с водата на път към канала. Веднага, щом успеше да се вдигне от пода и някак да си възвърне статута на мъжа, който беше преди... едва няколко часа.

Усети как дълга въздишка накара гърдите ѝ да се повдигнат и да спаднат. Малко по малко тя се надигна и седна. Погледна надолу към него и на лицето ѝ се изписа колеблива усмивка, много различна от

обичайното ѝ дяволито изражение. Стана от него и се отпусна на пода с вдигнати колене и безсилно отпуснати върху тях ръце.

— Беше прекрасно — прошепна.

— Да. — Знаеше, че трябва да каже нещо смислено. Нещо, което да отрази колко шеметна е била отминалата нощ. Но не знаеше какво.

Още от момента, в който се бяха срещнали, се лъжеха един друг, играеха си игрички в преследването на неизвестни цели. Той не знаеше как да ѝ каже истината — и дори каква е самата истина. Тази нощ по някакъв загадъчен начин истината, която бе познавал, се бе променила.

Вече не знаеше какво иска.

Знаеше само, че пак бяха правили секс — и пак без предпазни мерки.

— По дяволите! — Девлин скочи на крака.

Медоу погледна любопитно нагоре.

— Какво?

— Пак го направихме!

— Забелязах. — Гласът ѝ бе лек, отпаднал, задоволен. — Искаш ли да подадеш оплакване?

— Направихме го без презерватив.

— Нямам никакви болести. Кълна ти се.

Умът му, който преди бе толкова остър, се отклони от темата и пое в друга насока.

— Не си правила секс от доста време.

— Можеше да се постараяш това последното да излезе като въпрос.

После идеята за фарса, в който двамата участваха, проблесна в съзнанието му и той се изрепчи:

— Как можеш да се закълнеш, след като не помниш миналото си?

— Да не би ти да имаш някаква болест?

Добра контраатака. Той оцени съобразителността ѝ и отговори:

— Не. Но пък съм потентен и този път не мога да се оправдая с пълнолунието. Какво оправдание мога да си намеря под душа? Че е от сапуна ли?

Тя наведе глава и прехапа устната си, за да попречи на усмивката, която заплашваше да цъфне.

Без успех. Тази очарователно провокативна усмивка му припомни как беше плъзгал длани по тялото ѝ, по хлъзгавата ѝ, покрита с пяна кожа... Изкушението го връхлетя като удар между очите. Не изкушението да я обладае отново, въпреки че и то не бе далеч. Всъщност искаше да ѝ признае, че е наясно с лъжите ѝ за амнезията, да я попита за истинското ѝ име, да я помоли за... за какво!

Отвори вратата с ритник и излезе от душ-кабината.

Без малко да каже: Ти не си ми съпруга.

Проклятие. Не!

Не той трябваше да направи първата крачка. Нека тя каже истината. Нека Медоу се разкрие пред него и тогава щеше да разбере дали си струва и той да стори същото.

* * *

Медоу се събуди бавно и без да отваря очи си пое дълбоко въздух.

Девлин миришеше толкова хубаво. Имаше онзи характерен мъжки аромат, състоящ се от сила и упоритост, и малко момичешки лавандулов сапун — а може би Медоу подушваше себе си с неговия аромат върху нея?

Тъй като бе спала дълбоко последната нощ, изтощена от среднощните приключения, но през цялото време бе усещала прегръдката на Девлин, която я топлеше дори сега — тя се бе сгушила плътно до него с гръб към гърдите му и дупе в скута му.

Девлин.

Не можеше да повярва, че е възможно да съществува подобен мъж. Предизвикателство. Любовник. Враг.

Бе го пожелала и си го бе позволила, и това беше най-глупавото нещо, което бе правила през целия си живот. Въпреки всичко ѝ се искаше да се търкулне по гръб и да размаха опашка като кутре, като се сетеше за суровата, необузdana страст помежду им.

Пусна ръка зад себе си и я прокара по хълбока му. Той бе висок и всяка част от него бе дълга и мускулиста. Снощи я бе яздил мощно и тя му бе върнала услугата.

Сутринта изпитваше болка между краката. Досега бе имала сексуален контакт само с един мъж и може би е бил лигльо. Не знаеше със сигурност. Знаеше само, че ръстът и яката физика на Девлин намираха своето отражение и в пениса му. Миналата нощ не ѝ се бе разминала безнаказано. Нямахше да е лесно за тялото ѝ да го поеме отново.

Но увереността, че би ѝ причинил дискомфорт, не намаляваше желанието ѝ.

Ако се налагаше да избира между това да забрави миналата нощ и да си спести неизбежната болка, или да я изживее наново, определено би я изживяла наново.

Той дишаше бавно и спокойно и тя внимателно се извърна в прегръдките му.

Очите му бяха затворени, лицето — отпуснато. Изглеждаше като мъж, обзет от умора в резултат на твърде малко сън... и неочаквано удоволствие.

Тя вярваше, че всичко се случва с причина и знаеше, че такава има и за неговата поява в живота ѝ. И нямахше начин тази причина да е друга, освен добра. Все пак той бе Девлин.

Нищо, че събуждаше у нея безпокойство. Паника. Неприсъщи за предишната Медоу. Нещо в него я привличаше и тя му отвърщаше с такава страст...

Погали гърдите му, после натисна едното му рамо и го обърна по гръб. Прокара ръка надолу по стегнатата кожа на корема му, достигна слабините и обхвана ерекцията му.

Температурата му се покачи с пет градуса.

Тя се усмихна. Може би спеше? А може би — не. Но при всички случаи събуждаше у него дива алчност.

Плашеше го грубият и безсрамен секс — безразсъден секс, по неговите думи. Искаше онази гума като преграда помежду им по време на най-интимните им моменти. Тя неохотно призна здравия разум зад предпазливостта му, но в същото време желаше да усеща плътта му с нейната, спермата му в утробата си.

Вероятно щеше да е доста по-стресирана, ако смяташе, че съществува някаква опасност от негативни последици, но бе сигурна, че такава няма. Миналата нощ щеше да им се размине.

А още по-важното беше, че в този период от месеца нямаше опасност.

Тя се надвеси над него и нежно целуна устните му. После рамото му. Едното зърно. Корема.

Сега определено беше буден.

Бедрото му... тя се пъкна под чаршафа. Под него слънчевата светлина бе притъпена, въздухът топъл и наситен от уханията им. Възбуди интереса му с малки целувки надолу по бедрото. Направи завой към другия му крак и към другото бедро. Умишлено позволи на краищата на косата си да минат по слабините му и се изсмя, когато цялото му тяло се напрегна.

Той притисна с ръка главата ѝ, задържайки я на място.

В този миг от долния край на леглото долетя тих женски глас с южняшки акцент:

— Миличък, какви са тези слухове за женитбата ти?

В спалнята им имаше жена?! Някаква жена бе нарушила светостта на личното им пространство? Някаква непозната питаше за брака им, сякаш имаше такова право?

И той имаше наглостта да демонстрира на Медоу, че трябва да остане покрита?

Тя впи зъби в бедрото му.

Той се дръпна. Пръстите му оказаха по-силен натиск върху врата на Медоу. С висок натъртващ глас той произнесе:

— Радвам се да те видя, майко.

ДВАДЕСЕТ И ТРИ

Звънът на телефона накара Четири да подскочи в леглото си. Той се взря в този инструмент за мъчения и после в часовника.

Девет сутринта — отново.

Пак ли беше той?

Разбира се, че беше той. Г-н Хопкинс. Кой друг?

На Четири не му се искаше да вдига телефона. Чувстваше се зле от уискито... и от страх. Но звъненето продължаваше и продължаваше, сякаш мъжът беше убеден, че Четири е в стаята си. Точно от това се страхуваше Четири.

Той натисна бутона и предпазливо произнесе:

— Ало?

— Четири. Много съм разочарован от теб. — Този познат, любезен, демоничен глас предизвика у Четири желание да повърне. — Напиваш се, вместо да претърсваш.

— Не е вярно.

— Четири, лъжата никак няма да ти спести неприятностите. Не и този път.

— Не лъжа! — Успокой топката, момче. Не се репчи на г-н Хопкинс; ще вземеш да го вбесиш. — Пия по малко и после се преструвам на пиян. Можете ли да измислите по-добра стратегия за претърсване от това да се клатушкам насам-натам из къщата всяка нощ, сякаш съм се загубил?

Кратката тишина, която последва, накара Четири да се изпоти. После г-н Хопкинс каза:

— Четири, впечатлен съм от изобретателността ти. Поздравления, че си намерил полезно приложение на един от многото си недостатъци.

Дори комплиментите му бяха грижливо конструирани, така че да унижат Четири. Включително най-любезните от тях.

— И въпреки всичко ти напълно се провали, и то при положение, че ти направих услугата да купя акции от компанията ти — продължи

г-н Хопкинс. — Спомняш ли си въпросната компания? Същата онази, от която имаше дързостта да крадеш?

Четири седна на ръба на леглото и подпря пулсиращата си глава с ръце.

— Спомням си.

— А спомняш ли си също така, че не заведох дело срещу теб, когато кражбата бе установена?

И Девлин не го беше направил.

Четири сам си беше виновен. Знаеше си го. Беше отрепка, както сега, така и преди. Но когато бе фалшифицирал счетоводните книги в корпорацията на баща си, не бе допускал, че е възможно Девлин да се вбеси до такава степен. Е, да, Четири лично го бе убедил да купи акции, но какво бяха няколко милиона долара за човек като Девлин?

Но когато го изтърси на Девлин, Девлин така го изгледа, че Четири отстъпи няколко крачки назад. Дори сега изтръпваше при мисълта за свирепия, потъмнял поглед на Девлин. Той бе приел малката злоупотреба на Четири като лично предателство, а никой не предаваше Девлин, без да си понесе последствията.

И така Брадли Бенджамин Трети бе поставен пред избор — да продаде Уолдемър Хауз на копелето на парвенютата Фицуилиам, или да допусне синът му да попадне в затвора. Беше му се разминало леко, но сега Девлин притежаваше нов хотел, а ненавистта на собствения му баща към едничкия му син се бе задълбочила.

— Четири, предпочитам когато говоря с теб, да знам, че ме чуваш. — Като булдог г-н Хопкинс бе впил зъби в плътта на Четири и нямаше намерение да го пусне.

— Спомням си всичко — призна Четири.

След продажбата на Уолдемър Хауз Четири си бе въобразил, че проблемите спираха дотук.

Но явно бе сбъркал. Защото някакъв тип, за когото не бе и чувал, също бе купил доста акции, а г-н Хопкинс явно не се славеше с милостива и благородна душа.

Устата на Четири пресъхна и в съзнанието му се върна споменът за склада, където г-н Хопкинс и хората му го бяха отвели. Първоначално не повярва на заплахите им. Неща от рода на чупенето на пръсти и рязането на уши се случваха само във филмите, не на синовете на знатни южняшки семейства. Но онези зверове бяха

сторили и двете, и през цялото време, докато той бе крещял, г-н Хопкинс говореше, говореше, говореше.

И много скоро на Четири му се беше изяснило, че са го изиграли. Оказа се, че г-н Хопкинс е знаел, че от тези акции смисъл няма. Беше ги купил, за да направи Четири свой длъжник, да го изпрати в бившата му къща и да го принуди да намери картина, която Четири никога не бе виждал там.

— Колко от къщата ти остана да претърсиш? — попита г-н Хопкинс.

— Проверих всички стаи на първите два етажа и мазето. Претърсих всички гардероби и шкафове. Влязох във всички килери. Дотук — нищо. — Четири се поколеба, но какво имаше да губи, ако кажеше истината? — Знаете ли, картината, която описахте — тя дори не е в стила на Изабел.

— Ако обичаш. Четири. Не се меси в работата ми. — Гласът на г-н Хопкинс стана рязък.

За момент на Четири му се стори, че дочу нещо — някакъв глас или акцент — нещо, което му прозвуча познато.

Но следващите думи на г-н Хопкинс изтръгнаха мярналата се мисъл от съзнанието му.

— Спомняш ли си, когато в склада един от хората ми опря нож в твоя... какъв беше анатомичният термин? А, да. Скротум.

Четири преглътна.

— Една моя дума и ножът пак може да се озове там. И ще се сбогуваш набързо с него.

Четири дишаше тежко и се опитваше да потисне порива си да повърне.

— Операцията е доста неприятна. Има много кръв. Пострадалият не спира да крещи. И ако се възстанови, за което гаранция няма, би предпочел да е умрял. Моля те, имай това предвид, докато търсиш картината, която ти описах. — От другата страна на телефона последва едва доловимо изщракване, когато г-н Хопкинс прекъсна връзката.

Четири тръгна към банята. Подпря се върху тоалетната и повръща, докато сълзи замъглиха очите му.

Проклетата картина не беше тук. Как да намери нещо, което не е тук?

И колко време му оставаше, преди г-н Хопкинс да поеме нещата в свои ръце и да изпрати горилите си да очистят всички?

Колко време?

— Как мислиш, дали разбра, че съм под завивките? — Медоу се пъхна в дънките си.

— На твое място бих облякъл лятна рокля. — Девлин закопча ципа на бежовите си ленени панталони.

— Лятна рокля ли? В която да се запозная с майка ти? — Я чакай малко. Той се опитваше да отвлече вниманието ѝ. — Значи наистина мислиш, че ме е видяла под завивките?

— И така да е, майка ми за нищо на света не би го показала. — Късите ръкави на отворената му на врата тениска се впираха в бицепсите му по зрелищен начин, а тъмносиньото караше очите му да светят, когато гледаше голото ѝ от кръста нагоре тяло. — А що се отнася до дрехи, майка ми наистина е моден спец.

— Но тя трябва да се запознае с мен такава, каквата съм. — Медоу грабна една розова тениска и я нахлузи през главата си.

Той отиде до нея и съблече тениската.

— Моментът не е такъв. — Този мъж беше направо ненаситен. Това ѝ харесваше.

Подаде ѝ сутиен.

— При контактите с майка ми съм се уверил, че колкото по-малко знае, толкова по-добре. Тя е като валяк и веднъж почне ли да се търкаля, няма измъкване от нея. Ще те премаже, ако не ѝ се махнеш от пътя.

Медоу погледна към сутиена, вдигна рамене и го облече.

— Според думите ти е ужасна.

— Не е ужасна. Просто е силна жена. Винаги постига онова, което си е наумила. Ще видиш за какво говоря. — Той нахлузи тениската върху главата ѝ и ѝ подаде сандалите.

— Звучи злоещо. — Тя пъхна крака в обувките.

— Злоещо. Добър избор на думи. — Хвана я за ръката и я поведе надолу по стълбището към елегантната стая, където бе скрила ключа си под възглавниците на дивана. Хвърли един поглед към него и се запита дали скритото още е там.

Стаята, в която по план трябваше да е окачена картината над камината, но не беше.

Тя изгледа пренебрежително надутия възрастен джентълмен, който висеше на нейно място.

Стаята, където за пръв път бе видяла Девлин Фицуилям.

Е, добре. Все пак мястото не беше чак толкова противно.

Тя изправи рамене, когато една изискана, елегантна дама се надигна иззад елегантното бюро в ъгъла.

Майката на Девлин беше с абсолютно перфектното тегло за височината си; русата ѝ коса бе грижливо боядисана и с акцентиращи цвета кичури; бе облечена в костюм от лека розова вълна; а кожата ѝ имаше блясък и гладкостта на порцелан. И въпреки всичко това, човек не можеше да пропусне излъчването ѝ на дама от Юга; от нея струеше онази властност, която Медоу бе забелязала у сина ѝ.

Когато пристъпи напред да го прегърне, тя излъчваше сдържана привързаност.

Той я потупа по бузата.

— Майко, каква приятна изненада. Какво те води към „Тайната градина“?

— Можеш да си представиш моята изненада, когато срещнах Скръби Галахър в Атланта и той ми каза, че се е запознал с новата ми снаха. — Сините ѝ очи бяха студени, докато оглеждаше Медоу от nelaкираните нокти на краката до неподходящата ѝ блуза. Погледът ѝ към косата на Медоу беше критичен, а и Медоу осъзна, че тази жена със сигурност знае, че е била под завивките — и ни най-малко не го одобрява.

Не одобряваше подобно неблагоприятно и несдържано поведение. Не одобряваше облеклото и запуснатия външен вид на Медоу. Без всякакво съмнение не одобряваше женитбата на сина си с една хулиганка и беше бясна, че е оставена в неведение по въпроса.

И очевидно за всичко винеше Медоу.

Затова Медоу реагира по най-добрия начин, за който се сети. Разтвори широко ръце и каза:

— Грейс, скъпа! — и се насочи към нея.

Медоу стъписа Грейс с прегръдка, която омачка сакото ѝ и разроши грижливо направената ѝ прическа. С крайчеца на окото си забеляза слисаното и ужасено изражение на Девлин.

— Майко, това е Медоу. Медоу, запознай се с майка ми, Грейс Фицуилям.

— Толкова се радвам, че се срещнахме, Грейс, за да мога да ви благодаря, че сте създали и отгледали прекрасния ми съпруг. — Медоу сияеше. — Бях сигурна, че двете ще се разбираме!

Грейс примига и се отскубна от нея с известна сила.

— Да. Хм. Да. Чудесно. Много се радвам... Но да не ми кажете...

— Дълга история е, майко. — Преди Медоу да успее да я прегърне отново, Девлин я дръпна към себе си — и колкото и да се гърчеше, той не я пусна.

— Предполагам, че твоите родители знаят, нали Медоу? — Грейс изтупа невидима пращинка от костюма си.

— Не... съвсем. — Медоу пристъпи нервно от крак на крак, като се надяваше Грейс да не продължи с въпроси в тази насока. Въз основа единствено на чифт дънки и тениска, жената очевидно вече я смяташе за неподходяща. Ако — когато — чуеше историята за амнезията ѝ, вероятно щеше да я приеме за откачалка.

— Ако се опитвате да запазите този съюз в тайна — каза Грейс, — съществуват и по-добри начини да го сторите, вместо да обикаляте с парадна походка Амелия шорс и да докарвате сърдечна криза на Брадли Бенджамин.

— Тя не му е докарала сърдечната криза — възрази Девлин студено. — Бил болен от ангина и, доколкото чувам, отново е в отлично здраве.

— Въпреки че, ако изобщо имаше сърце, несъмнено щеше да получи такава криза — обади се Медоу.

— Брадли Бенджамин е един от най-видните ни граждани — отвърна Грейс.

Медоу не можеше да повярва, че Грейс го защитава.

— Заяждаше се с Девлин.

— Но е по-възрастен и в недобро здравословно състояние, затова му прощаваме недостатъците. — Грейс звучеше спокойно, поучително и толкова човеколюбиво.

Както звучеше и Девлин, когато е ядосан.

Очарователно.

Грейс отново зае мястото си зад бюрото, затършува между струпаните там листове, откри търсения и го подаде на Девлин.

— Това е списъкът с гости. Ще ми трябва и списъка на Медоу, преди да поръчам поканите.

Девлин погледна към листа и вдигна рамене.

— Покани когото желаете, майко.

Медоу имаше чувството, че е пропуснала част от разговора.

— Какъв списък? За какво?

Девлин продължи, без да зачете последните реплики на Медоу.

— Можем да комбинираме това парти с официалното откриване на „Тайната градина“.

— Какво парти? — попита Медоу.

Грейс ѝ подаде списъка.

— Не би било достатъчно лично.

— Напротив. Организирането на две парти едно след друго ще разводни и двете — каза той.

— Хм. Да, и това е така. — Погледът на Грейс поомекна. — А и бюджетът за две парти би бил по-голям.

— Какво парти? — Медоу си позволи значително по-висок глас този път.

— За бога, Медоу. — Грейс примига, сякаш шокирана от тона ѝ. — Парти, на което официално ще обявим и отпразнуваме брака ви с Девлин, разбира се!

Лоша идея. Едно беше да флиртува с него. Да го примамва да се наслади на живота. Да си поиграе малко с него.

Но парти? На което Медоу щеше да бъде представена не само на Четири, а на всички приятели и бизнес партньори на Девлин? Можеше ли да е по-глупаво? Струваше ѝ се, че всеки път, когато направи стъпка към откриването на картината, тинята става все по-гъста и по-дълбока.

— Смятам, че сме готови да се покажем пред хората, скъпа. — Девлин я погледна в очите.

Тя забеляза присмеха, стовари крака си върху неговия и натисна силно върху предната част на обувката му.

— Мисля, че имам нужда от време да свикна с новия си дом, преди да се състои официалната церемония.

Той изтърпя болката стоически.

— Остави мисленето на мен. Не е нужно да тревожиш красивата си главица, с каквото и да е.

Тя му се усмихна, демонстрирайки всичките си зъби.

— Няма как да не се тревожа, скъпи, като знам колко важно е за теб официалното откриване.

— За нас. За бъдещето ни. — Как само се забавляваше да я дразни! Дали ще се пречупи и ще каже истината, вместо да се подложи на изпитанието на партито, ознаменуващо съвместния им живот?

Разбира се, майка му нямаше представа за скрития смисъл на диалога им.

— Тъй като вие двамата не постигате съгласие по въпроса, ще направим нещата по моя начин. — Тя отиде до масата, отвори кутиите и извади ролка опаковъчна хартия. — Купих някои неща за украса. Просто дреболии, Девлин; знам колко ненавиждаш вкуса ми.

— Не е вярно, майко. Но съм наел достатъчно хора за тази цел.

— И те са направили нещо толкова старомодно. — Грейс махна с ръка към изискано обзаведената стая, издържана в ретро стил.

— Старомодно или не, не мога да си позволя да осъществя своята идея за украса. Изисква много средства, а и всичко трябва да е готово навреме, не когато ти се отвори прозорец в графика. — Явно бяха водили този разговор и преди, и му бе писнало от него.

— Знам. Не те обвинявам. — Точно преди напълно да загуби самоконтрол, Грейс изостави темата и извади от кутиите един порцеланов съд. — Намерих това за изложбената ти витрина.

— О! — Медоу изтича до кутията, сякаш не можеше да устои на привличането. — Прекрасна е. Китайски клоазон от деветнайсети век, нали?

Грейс я изгледа така, сякаш току-що са й пораснали рога.

— Да, купа на столче.

— Разкошна е! Какво друго носите? — Медоу внимателно отвори една от кутиите и откри касерола с капак. — Английска, разбира се. Портмейрион, Ботанически градини, ако не греша?

— Точно така — кимна Грейс.

— Чудесен модел за парти. Скъп, но не и безценен. — Медоу го остави на бюрото.

Майка му изсумтя възмутено и Девлин едва се сдържа да не се ухили.

— Е, разбира се, много е добра. — Медоу като че ли не осъзнаваше колко дълбоко засяга майка му, която ненавиждаше доброто. — Човек не би искал да прекара цялото си сватбено тържество, притеснявайки се, че някой ще потроши ценните му антики, нали?

Девлин се облегна с хълбок на дивана и се настани удобно за шоуто.

— На майка ми ѝ харесва да прекарва времето си, разкъсвана между ужас и триумф.

Грейс погледна злобно сина си.

— Просто не смятам, че Портмейрион е обикновен.

— Не казах „обикновен“ — възрази Медоу. — Казах, че е добър. Току-що бе осъдила купата Портмейрион на гибел.

Тя бръкна по-дълбоко в кутията и извади друга, по-малка кутия.

— Внимателно! — каза остро Грейс.

Но Медоу разопакова високата ваза с благоговеещи ръце.

— Щойбен. Обожавам произведенията им. Каква иридесценция само! — Тя поднесе вазата към слънчевата светлина и се залюбува на лилавите, сините и златисти отблясъци. Прокарвайки пръсти по ръба ѝ, каза: — Доста е запазена — няма пукнатини, само няколко миниатюрни драскотини.

Диалогът между майка му и любовницата му се стори доста забавен. Но по-интересното беше, че познанията на Медоу и отношението ѝ към купата накараха Девлин да си спомни нощта, в която бе пристигнала, и с какъв потрес бе отказала да повърне в скъпоценната хоунсдейлска ваза.

Майка му мразеше съперничеството — естествено, ако конкурентът я превъзхождаше. С елегантен жест тя разопакова разкошна стъклена купа с широк ръб, с червени, розови и оранжеви завъртулки и назъбени виолетови мотиви.

— Обзалагам се, че няма да познаете каква е тази. — Преди Медоу да съумее да назове твореца, Грейс прибързано добави: — На Ривър Зарвас е.

— Ривър Зарвас. Наистина? — Медоу прикова поглед в Грейс.

Колкото и чудно да беше, Грейс се смути.

— Официално се води, че е на Натали Зарвас. Но търговецът, който ми я продаде, не го вярваше, нито пък аз. Натали е дъщеря на

Ривър, така че има основание да ѝ изгражда репутация, но въпросното момиче е едва на двайсет. Няма как да е създала толкова зряло произведение на тази възраст.

— Разбира се, че не. — Медоу пое купата в ръцете си.

— Прилича на сноп лъчи — каза Грейс.

— Наистина — усмихна се Медоу.

Още от деня, в който Медоу се бе озовала на пода в библиотеката му, Девлин я наблюдаваше внимателно. Все още не можеше да отгатне мислите ѝ, но се приближаваше до целта си... а несъмнено в главата ѝ блуждаеха интересни мисли.

— Значи този Ривър гради художествена династия.

— Ръководи художническа колония в планините на Вашингтон — отвърна Грейс. — Доста голяма, с невероятна репутация и очевидно с доста... бохемски възгледи.

По лицето на Медоу премина усмивка.

— Бохемски? — Подозренията му рязко преминаха в увереност.

— Според мен майка ти се опитва да каже, че са банда стари хипари — информира го Медоу.

— Ами, да. Такива са слуховете. — Грейс направи гримаса. — Къщата им в планините край Вашингтон била магнит за художници, стъклари и дори природозащитници.

— Опази боже! — Девлин усети фалшиво възмущение в гласа на Медоу.

— Според арт дилъра всеки бил добре дошъл там и почти не минавала нощ, без да приемат гости за „нощувка“ — Грейс направи кавички с пръсти — на пода в ателието им.

— Това наистина е бохемско — подхвърли Медоу.

Девлин почти чуваше вътрешния ѝ смях.

— Говорим за художници. — Грейс вдигна елегантно едното си рамо. — Какво очакваш?

— Именно. — Медоу ѝ върна купата. — Това е интересна находка.

— Дами, простете ми, но ще ви оставя да се занимавате с дизайна. Имам да посвърша това-онова. — Като им обърна гръб, той дочу как Грейс подлага Медоу на строг разпит за семейството ѝ, училището, което е посещавала и какво работи. Обърна се и видя

изражението на Медоу — като сърна, замръзнала пред фаровете на камион — и установи, че това го забавлява повече, отколкото бе редно.

Когато стигна до кабинета си, остана изненадан от липсата на Сам. Горкият, бе работил без почивка дни наред. Може би най-накрая се е сринал.

Девлин отиде до бюрото си. Дори не седна, а направо набра на клавиатурата името Натали Зарвас и след като Google го укори, че е допуснал правописна грешка, го насочи към личната ѝ страница — и не щеш ли, пред него изскочи снимка на Медоу с вързана коса и потно лице, наведена над някаква стъклария.

Натали Медоу Зарвас.

Бе разкрил самоличността ѝ. Сега оставаха само два въпроса. Какво точно правеше тук — и колко още можеше да я задържи?

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Медоу излезе от библиотеката с невъзмутима, умерена крачка, но веднага щом се скри от поглед, ускори ход и изтича по стълбите.

Искаше ѝ се да убие Девлин, задето я бе оставил насаме с онази жена.

Високомерна, самовлюбена, деспотична — всяка от тези думи подходеше на Грейс Фицуилям. Да не говорим, че бе разпитвала Медоу за семейството ѝ, за детството, за дарбите ѝ и за какво ли още не. Грейс проявяваше абсолютна свирепост при защитата на сина си. Всъщност, това бе единственото нещо, което допаднаше на Медоу, или поне би ѝ допаднало, ако цялата тази агресия не бе насочена към нея самата.

Медоу зави по коридора към спалнята им и се сблъска със Сам.

Той се олюля, но бе достатъчно силен и мускулист, за да запази равновесие.

— Г-жо Фицуилям, проблем ли има? — Както винаги, не проявяваше искрен интерес; въпросът бе продиктуван единствено от любезност.

— Да. Искам да кажа, не. — Махна с ръка към стълбището. — Току-що оставих Грейс Фицуилям в библиотеката.

— А, да. — Сам кимна с разбиране.

— Винаги ли е такава? Защото тя е единственият човек, когото познавам, способен да накара Девлин да отстъпи. — Медоу се усмихна, за да покаже, че не иска да каже нищо лошо.

Както обикновено, Сам не ѝ се усмихна в отговор.

— Лесно е да се види откъде г-н Фицуилям е наследил силата на характера си.

— Прекрасна гледна точка! Ще се опитам да я запомня. — Тя погледна през рамо. — Девлин в кабинета си ли е?

— Така мисля. След като напусна библиотеката, веднага отиде там.

— Откъде знаете?

— Следя мониторите.

— Мислех си, че мониторите се намират в кабинета му.

— Има монитори на всеки етаж — стига човек да знае къде да ги търси. Всяко кътче от хотела е под постоянно наблюдение. — Последното прозвуча като предупреждение.

— С изключение на стаите.

— С изключение на стаите — съгласи се той. — До кабинета на г-н Фицуилям ли отивате? — попита Сам.

— Не, мисля да се поразходя из хотела още малко. — С ирония, на която се наслади, тя добави: — Истинско бижу е, не смятате ли?

— Да, красив е. — Сам я проследи как се отдалечава, после се провикна: — Г-жо Фицуилям, внимавайте къде ходите. Хотелът не е толкова безопасен, колкото ни се иска.

Тя се обърна и се втренчи в него.

Равнодушните му черни и безстрастни очи ѝ отвърнаха със същото.

Обхвана я притеснение.

— Да не би... да ме заплашвате?

— Предупреждавам ви. — Обърна се и си тръгна.

Тя се огледа наоколо. Какво правеше той по този коридор? Тук беше апартаментът на Девлин. Нейният апартамент. Общият им апартамент.

И вратата зееше отворена. Бе влизал вътре и бе търсил нещо... но какво?

Сам беше странен човек. Изглежда нямаше много приятели. Не обичаше да говори за себе си. Говореше ѝ заплашително. Може би наистина беше сериен убиец. Може би трябваше да сподели мнението си с Девлин.

Но какво да му каже? Познаваш секретаря си, нали?

Онзи, на когото се доверяваш. Държи се враждебно с мен и начинът, по който ме гледа, ме кара да си мисля, че не ме харесва.

Тя влезе в спалнята. И тук всичко си беше на мястото. Панталоните, ризите и дънките на Девлин висяха в гардероба заедно с нейните рокли. Бельото му беше в чекмеджето до нейните бикини. Той бе поръчал достатъчно дрехи — облекло, подходящо за всякакви случаи — така че да я задържи тук поне месец.

Може би трябваше да престане да се тревожи за Сам и да се концентрира върху Девлин. Дрехи за цял месец? Защо му е да я задържа тук толкова време? И каква беше цялата тази история за брака им? Е, да, мъжете лъжеха за щяло и за нещяло, но никога не стигаха чак до „и заживели щастливо“. Да подозира, че тя лъже за амнезията си и да се опитва да изтръгне истината от нея беше едно, но той го разправяше наляво и надясно. Не се ли безпокоеше какво ще стане, когато всичко това свърши, и трябва да обяснява какво са правили?

Дори тя самата не знаеше какво точно правят.

Въпросът отново прекоси съзнанието ѝ.

Каква игра играеше Девлин? Може би трябваше да се опита да е малко по-предпазлива...

Раздразнено разкърши рамене с надеждата да се освободи от напрежението. Не се страхуваше от Девлин. Бяха се любили толкова необуздано, толкова сладко, и нито веднъж не бе усетила нещо различно от удоволствие.

Трябваше да намери онази картина, за да може да му каже истината... И все пак, какво очакваше от него? Да ѝ я даде? Не беше луд. Картината струваше цяло състояние и по закон принадлежеше на него. Когато започна претърсването се ръководеше от убеждението, че по право, макар и не по закон, тя е на баба ѝ, а и баба ѝ бе подчертала, че е нейно наследство. Само че едно беше да я вземе от Бродли Бенджамин. И съвсем друго — от Девлин Фицуилям.

Медоу притисна ръка към главата си. Онова, което беше започнало като разбираемо действие, бе станало обърквано, и независимо колко ѝ беше приятно в обятията на Девлин, независимо с каква нежност си спомняше добротата му към Мия и сина ѝ, също така го беше чула как говори за Уолдемър Хауз и как във всяка негова дума прозира собственическото му чувство. Бе чула гнева му.

Дочуха се стъпки. В банята.

Кой се криеше там?

С поглед, прикован върху вратата, тя заотстъпва.

В този момент отвътре излезе една прислужница с увехнал букет в ръка.

Медоу се свлече по стената. Всички тези игрички започваха да ѝ се отразяват. Въобразяваше си заплахи там, където такива нямаше.

— Г-жо Фицуилям! — Прислужницата се спусна към нея. Сигурно беше към шейсетте, ниска, пълничка, с къдрава посивяла коса и симпатично кръгло лице. Приличаше на нечия любима баба.

Но Медоу не можеше да си спомни името ѝ. Или каквото и да било за нея. По принцип беше доста добра в това, но в съзнанието ѝ покрай тази жена като че ли се бе образувало бяло петно.

Да признае ли пропуска си, или да се престори, че я познава?

Докато разсъждаваше над дилемата, прислужницата произнесе с тих глас:

— Мисля, че намерих картината ви.

Медоу задържа дъха си.

— Наистина ли? Къде?

— В една от стаите. Елате. Ще ви покажа. — Тя се понесе бързо, късите ѝ крачета се движеха с такава скорост, че Медоу едва успяваше да я настигне. За възрастна жена беше в доста добра форма.

Изравниха се точно когато прислужницата рязко зави наляво. Използва картата си да отключи вратата, завъртя дръжката и светна лампата.

— Картината е тук.

Медоу надникна във вътрешността на тесен килер. Можеше да се видят количка за спално бельо, кофа, метла и дълъг рафт, отрупан със снежнобели чаршафи.

— Нали казахте, че е в някаква стая?

— Взех я и я скрих. Облегната е на стената в дъното.

— Така ли? — Медоу влезе вътре и побутна количката. — Не виждам нищо тук, което може да е...

Обърна се и видя как в този момент вратата се затваря.

— Хей! — Когато ключалката изщрака, Медоу се хвърли към вратата.

Тя не помръдна.

Потърси опипом дръжката.

Такава нямаше.

Медоу стоеше и се взираше в таблото с процеп за карта за отключване.

— Хей! — Тя блъсна вратата. — Хей, пусни ме да изляза!

Изолираната метална врата си остана затворена и заглуши виковете ѝ.

Не разбираше. Защо ѝ е на някаква прислужничка да я затваря в килера?

Разрови в джоба си. Естествено, собствената ѝ карта-ключ не беше там. Беше навлякла дрехите си толкова бързо, че дори не си беше измила зъбите.

По дяволите.

Креця и блъска по вратата още няколко минути, после отстъпи назад и си пое дълбоко въздух.

Не страдаше от клаустрофобия, така че килерът не я притесняваше. Далеч не килерът беше онова, което я притеснява.

А самата злонамереност, че е заключена вътре. Какво беше сторила на онази жена?

Тя се огледа. Помещението всъщност беше доста голямо. Просто изглеждаше малко претъпкано заради количката за пране и рафта на стената; върна се в дъното и се разрови, но, както очакваше, не намери никаква картина.

Еха, голяма изненада.

Седна на пода и заби поглед във вратата.

Защо прислужницата беше направила това? И изобщо беше ли прислужница?

Би трябвало. Все пак знаеше за картината, а Медоу бе споделила за нея само пред прислужничките... може би някоя от тях се е разприказвала. А може би някой друг също знаеше за картината. Или тази жена е подочула, че Медоу я издирва и си е помислила, че сигурно е ценна и е решила да я вземе за себе си.

А имаше толкова миловидно лице!

Медоу се обгърна с ръце.

Майка ѝ би казала: „Каквото почукало, такова се обадило“; би казала, че открадването на картината, продиктувано дори от най-невинни съображения, е неморално, и че толкова ценно произведение на изкуството като тази картина несъмнено ще доведе до престъпления, дори насилие.

Но Медоу бе стигнала прекалено далеч. Не можеше да се откаже сега. А и баба ѝ Изабел бе казала, че е пазила картината за непредвидени случаи.

Това определено беше непредвиден случай.

Макар майка ѝ да звучеше жизнерадостно, Медоу отлично познаваше превратностите при раковото лечение. Познаваше твърде много пациенти, които бяха напуснали раковото отделение в чували.

Проблемът беше, че се забавляваше тук, в „Тайната градина“. Независимо от истината, от стремежа към създаването на добра карма, към това, което можеше да се случи в малкото градче в близост до Вашингтон, тя започваше да се влюбва в Девлин Фицуилям.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТ

О, не. Натали Медоу Зарвас, художничка и аматьор-крадец, започваше да се влюбва в Девлин Фицуилям.

Как можеше да е толкова глупава? Та той дори не знаеше каква е истинската ѝ самоличност. Докато тя поне знаеше, че той е безочлив лъжец.

Но пък толкова го биваше в това. Всеки път, когато ѝ разказваше някоя история за авантюрата им в Майорка, тя се поддаваше още малко на магията му.

Не мислеше, че я държи тук по някаква основателна причина. Не беше чак толкова хлътнала.

И въпреки всичко, сърцето ѝ изтръпваше, когато го види. Искаше ѝ се да застане до него и да бъде онова, което той твърдеше, че е — негова съпруга. По-глупаво от това накъде?

Нямаше значение.

Нали така?

Тя постъпваше правилно.

Така беше, нали?

Сякаш в отговор, светлините угаснаха.

Отне ѝ минута, изпълнена с шок и страх, за да осъзнае, че не се случва нищо ужасно. Лампите бяха включени към таймер; това беше всичко. Изключването им не беше никакво лошо предзнаменование.

Но беше тъмно. Наистина тъмно.

Тя тръгна пипнешком към изхода, водена от тънката линия светлина под вратата. Блъсна се в количката за пране. Ритна метлата. Стигна до вратата и заопипва стената за ключа на лампата.

В този момент някой рязко отвори вратата.

— Какво правиш тук? — Тъмните очи на Девлин горяха гневно.

— Девлин! Слава богу. Една прислужница ме затвори тук. — Медоу се спусна да го прегърне, засрамена от собствената си паника, гузна заради картината и борейки се с откритието, че го обича.

Той не отвърна на прегръдката ѝ; само повтори:

— Прислужница те е затворила тук. — Не звучеше убеден.

Не я интересуваше. Затвори очи и вдиша уханието му.

Да. Беше влюбена. Ароматът му беше като амброзия. Допирът му я караше да се топи по него. И в дъното на душата си вярваше, че винаги ще е тук, за да я спаси.

— Девлин — прошепна тя. — Знаех си, че ще ме намериш.

— Толкова си... — За момент потръпна, сякаш се бореше с инстинктите си. После ръцете му я обгърнаха почти жестоко. Той я бутна отново към килера. Вратата се затръшна зад гърба му и когато тя вдигна глава да го попита какво прави, той я целуна — целуна я така, сякаш тази целувка бе необходима като въздух.

Тъмнината ги обгърна с интимност. Мирисът на чисти колосани чаршафи се примеси с интензивния аромат на сексуалността му.

Тя го обичаше. Нуждаеше се от него — веднага.

Той също имаше нужда от нея.

Хвана главата ѝ в ръце и я задържа; всяко движение на езика му бе зов към някаква първична част от същността ѝ, до която никой не бе достигал. Тя му позволи да отнеме дъха ѝ, после на свой ред взе неговия. Врълхлетя ги животинска страст и ги направи едно в тъмнината. Осъзна, че е влажна от копнеж и го усети до себе си, еректирал, твърд като мраморните колони, ограждащи „Тайната градина“.

Тя го отблъсна, дръпна ризата му и чу звук на разкъсване.

Този звук я накара за кратко да изтрезнее, но само колкото да осъзнае, че бърза прекалено много, за да я интересува дали е напълно гол. Желаете го — веднага.

Посегна към колана му.

Той разкопча ципа на дънките ѝ.

Двамата започнаха да се борят със закопчалките, разсъбличайки се един друг бързо и нетърпеливо.

Тя изрита настрана сандалите, дънките и бикините си и докосна с ръка пениса му. Беше толкова твърд, толкова горещ.

Девлин ѝ подаде найлонова опаковка.

Тя я отвори и разви презерватива надолу по дължината на пениса му.

Той пусна ръце зад нея, избута фолиото настрана, повдигна я и я сложи на рафта.

Лакираната дъска беше груба под голата ѝ кожа. Той я наклони назад, натисна раменете ѝ, докато не се опряха в стената. После прокара ръка нагоре по бедрата ѝ, разтвори ги и я разкри. Студеният въздух я накара да потръпне; огънят на тялото му ѝ обещаваще наслада. Той пристъпи между краката ѝ и притисна основата на дланта си към клитора ѝ.

Тя отвърна на натиска и започна да трепери в оргазъм.

— Не. — Той се отдръпна. — Още не.

Болезнената нужда я накара да изскимти.

Но той не направи нищо, макар тя да усещаше трусовете на страстта, които го разтърсваха. После я изследва с ръка и когато откри влажното местенце, което го очакваше, промърмори:

— Перфектно. — Намести се. Докато търсеше изтръпналата ѝ плът, тя си помисли, че главичката на пениса му е невъзможно голяма. Проникна в нея.

Тя изстена, докато го приемаше в тялото си, изпълвайки се дотолкова, че не можеше да си представи момент, в който да не е бил с нея. Впи нокти в раменете му и леката болка го тласна напред.

За един кратък миг той натисна до край. Отвън слабините му се допираха до клитора ѝ. Отвътре върхът му вълнуваше и най-дълбоката част от нея. Не можеше да го види, не виждаше нищичко, но се чувстваше обградена, отвътре и отвън, от него — от аромата му, от страстта, от милувките му, от дъха му в косите ѝ.

Когато той се оттегли бавно и мъчително, тя искаше само едно — да го върне вътре в себе си. Придърпа го по-близо с крака зад гърба му.

Вкопчиха се един в друг в безразсъден порив към удовлетворяване на палещата нужда.

Тъмнината подсилваше всяко усещане. Нищо от онова, което той правеше, не можеше да я спре. Дишането ѝ се накъса. Мракът припламваше с цветни светлини. Тя простена тихо, жадна за всичко, което той можеше да ѝ даде, стремяща се към кулминацията, но не достатъчно готова да я постигне. Нуждаеше се от... нещо...

— Свърши сега. — Тонът му недвусмислено показваше, че не я моли — нарежда ѝ. — Свърши веднага. — Тласна се в нея силно.

Тя изкрещя. Притисна се към него в агонията на екстаза.

Той ѝ се нахвърли, грабна я, тялото му се извиваше и атакуваше отново и отново. Тласъците я доведоха до поредната кулминация, и

пак, и пак, докато накрая не можеше да каже къде свършва едната и къде започва другата.

Чувстваше го напрегнат между краката си и под дланите си. Изведнъж всичките му мускули се стегнаха и той свърши толкова бурно, че пръстите ѝ се плъзнаха по потната му кожа.

Както внезапно бяха започнали, така внезапно и спряха. Тя дишаше толкова рязко, че дробовете я заболяха. Трепереше от усилието, което бе изразходила, и дори не проумяваше какво се е случило.

В единия момент той отваряше вратата. В следващия се бяха вкопчили един в друг с яростна похот. Никога досега не си бе представяла, че може да се прави такава любов — без нежност, само страст и отчаяна нужда.

После ръката му намери лицето ѝ и отметна косата от челото ѝ.

— Добре ли си?

— Да. — Чувстваше се развратна и покварена, жадна за него, влюбена в него, копнееща за немислимото... но беше добре.

— Сигурна ли си? Нали не те нараних?

— Не. Не ме нарани. — Сигурно щеше да върви като ездач на родео през останалата част от деня, но той не ѝ бе сторил нищо, което тя самата да не беше поискала от него.

Той бавно се отдръпна.

Тя прехапа устна, за да не позволи на възражението да се изплъзне от гърлото ѝ. Взаимоотношенията им бяха толкова лесни тук, в тъмнината. Толкова примитивни. Без лъжи, без измами, само две сплетени едно в друго тела, устремени към една цел, и постигащи я съвместно.

Ех, ако и любовта беше толкова проста.

Той я вдигна от рафта и я задържа, докато схванатите ѝ крака станаха способни да се движат. После нахлузи панталоните си, дръпна нагоре ципа и закопча катарамата на колана си.

— Готова ли си? — Не дочака отговора; включи осветлението.

Тя се сепна и закри очи с ръка. Когато го погледна, изражението ѝ бе засрамено, гузно.

Какво, по дяволите, правеше той? Кога бе успял да загуби цялата си цивилизованост и бе започнал да се чука без всякакви задръжки, да се държи като моряк в отпуска?

Но това не беше честно; той не оправяше всяка жена, която свареше в килер. Не разкъсваше дънките и не се нахвърляше на всяка срещната.

Само на Медоу.

— Аз... въз... не мога да си намеря бикините. — Тя стоеше гола от кръста надолу с дънки в ръка и безпомощно оглеждаше цялата бъркотия от чаршафи, които той бе избутал от полицата на пода.

Той клекна да търси белъто ѝ, разсейвайки се от дългите ѝ крака, завършващи в малкото, поддържано триъгълниче медни къдрици. Прииска му се отново да разтвори тези крака, да вкуси себе си по нея, вътре в нея, докато не я накара да изкрещи пак.

Тази жена изпълваше цялото му съзнание. Изпълваше сетивата му. Няма значение колко пъти я бе чукал вече; копнееше да го направи отново и то възможно най-скоро. Този път бе успял да се стърпи достатъчно, за да си сложи кондом, но единствено защото му се бе наложило да разчисти рафта, върху който я бе обладал. Ако тя не му го бе нахлузила толкова чевръсто, със сигурност щеше да се изпразни в нея и да рискува нежелана бременност — отново.

Той не беше като баща си. Изобщо не беше.

Е, поне до скоро.

— Ето. — Той ѝ подаде малките дантелени прашки и се опита да не гледа, докато тя ги обува.

По дяволите. Какво щеше да я прави? Какво щеше да прави с малката лъжкиня, която живееше под покрива му?

Защото точно това бе стимулирало агресията му.

Беше го излъгала. Беше го излъгала отново.

Някъде по пътя той бе изгубил първоначалната си цел — да използва внучката на Изабел като отмъщение към Брадли Бенджамин.

Вместо това правеше всичко по силите си, за да накара Медоу да му се довери. Беше ѝ дал многократно възможност да му каже истината за това коя е и какво прави тук.

А като благодарност тя се опита да му пробута поредната измишльотина, че някаква си прислужница я била затворила в килера, докато всъщност тя бе търсила картината и сама се бе затворила вътре.

Знаеше го, защото Сам бе наблюдавал всяко нейно движение на охранителния монитор. Именно той бе разкрил местоположението ѝ на Девлин. А Сам никога не лъжеше и никога не допускаше грешки.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТ

Девлин съпроводи Медоу до спалнята им, после спря до вратата.

— Сигурна ли си, че си добре?

Звучеше толкова учтиво, че на Медоу ѝ се прищя да го гръмне.

Тя бе толкова влюбена, а той толкова... сдържан.

— Добре съм. А ти?

— Как бих могъл да не бъда? — Потърка кокалчетата на пръстите по бузата си. — Но съм много зает.

— Искаш ли да ти опиша как изглеждаше прислужницата, която ме заключи в килера?

Ръката му замря.

— Разбира се. Каж ми как изглеждаше.

Тя му разказа за симпатичната бабка в униформа.

— Не ми прилича на някоя от персонала тук. — Гласът му беше подчертано невъзмутим.

— И аз не я разпознах.

— Ще видя какво мога да направя. — Не звучеше притеснен.

Но той така или иначе не бе от типа хора, които дават външен израз на тревогите си.

— Защо го е сторила според теб? — Това беше въпросът, който най-силно безпокоеше Медоу.

— Не знам. Ти как мислиш?

— Може би съм я засегнала по някакъв начин? Или пък е някаква психопатка, която прониква в хотелите и заключва хората в килерите за чаршафи? — Дори Медоу смяташе, че това звучи глупаво, но предположението „Може би е някой, който също издирва картината“ беше прекалено рисковано.

Само ако той не се държеше толкова резервирано... ако му вярваше малко повече...

— Ще видя какво мога да направя — повтори той. — А сега ще ме извиниш ли?

— Да, но... — Да не би да те е срам от случилото се в килера? Какво мога да направя, за да те задържа тук?

Обичаш ли ме?

— Какво има? Изплашена ли си?

— Не. Не, не съм изплашена. — Объркана, несигурна, разтревожена, да. Изплашена — не. — Ще си взема душ. Ще се видим по-късно, нали? — Отчаяно го искаш до теб, нали Медоу? Плътно до теб.

— Разбира се. — Едното ъгълче на устата му се изви нагоре в нещо, което можеше да мине за развеселеност. — Когато майка ми е тук, вечеряме царски.

— О, не-е-е. — Медоу се облегна на касата на вратата и го погледна умолително. — Още ли ще ме разпитва?

— Сигурен съм, че тя би го нарекла „разговор“. — Сега звучеше почти нормално.

Безпокойството ѝ се разсея. Почувства се малко повече като предишната Медоу и по-малко като жена, изправена пред огромно бедствие.

— Трябваше да я чуеш само в библиотеката, след като ти си тръгна. Това не беше разговор.

Внезапно полуусмивката му изчезна.

— Не разбира какво ме е прихванало — да се оженя така набързо и без каквото и да е предупреждение.

Напрежението се върна, по-силно и по-угнетяващо от когато и да било.

Тя изправи рамене.

— Но ние не сме женени в действителност.

Той пристъпи към нея, притисна я към стената и се надвеси толкова близо до нея, че дъхът му погали ухото ѝ, а горещината му накара кожата ѝ да изтръпне.

— Оженихме се в Майорка. Или ти си спомняш друго?

Тя го обичаше. Трябваше да намери сили да му каже истината. Той изглежда също го искаше. Значи беше дошъл моментът.

— Аз... Аз трябваше... Нещо... нещо не е както трябва, нямам чувството, че сме женени. — Истината, Медоу. Кажи му истината.

Но когато я погледна хладно, като куотърбек, планиращ поредна атака, като онзи голям, безскрупулен бизнесмен, каквато слава му се

носеше, тя си глътна езика. Дали щеше да я изрита от дома си? Може би предаваше доверието му като го лъжеше, но какъв друг избор имаше? Да предаде близките си? Да остави майка си да умре?

Той ѝ изпрати една от онези хищни усмивки, в които нямаше и капка веселие.

— Докато не кажеш нещо различно от това, оженили сме се в Майорка — точка. И възнамерявам да ти го напомням при всеки удобен случай.

Той я изнудваше и всяка разумна жена би се отдръпнала.

Но не и Медоу. Глупавото ѝ тяло жадуваше неговото, кръвта ѝ кипеше във вените. Тя извърна глава, предоставяйки му достъп до шията си, жадуваща целувките му...

Той се дръпна. С кратко и нежно движение погали бузата ѝ.

— Опитай да не се забъркваш в неприятности.

Проследи го с поглед как си тръгва, как дългите му крака поглъщат разстоянието, как хълбоците му се въртят с онази самоувереност, която разкрива на една жена, че той знае как да ѝ достави удоволствие.

Трябва да ѝ беше предал горещината си, защото бузите ѝ пламтяха. Тя влетя в апартамента им, заключи вратата и се хвърли върху малкия диван във всекидневната. Никога преди не би си и помислила, че Девлин Фицуилям е мъж, когото би могла да обича.

Той беше предприемач, отваряше хотели, които привличат туристите към дивите кътчета на света, за да ги съсипват с нечистотиите и слънцезащитните си лосиони.

Но в същото това време спасяваше стари сгради, вдъхваше им втори живот, вместо да ги разрушава.

И очевидно не проумяваше предимството на това да гледа на живота като на позитивно преживяване. В колежа със студентите ѝ я наричаха Полиана^[1], а той беше пълната ѝ противоположност.

Но когато си помислеше за споделените им преживявания, искаше ѝ се да има още и още такива. Затвори очи. Ръката ѝ се плъзна към шева на дънките и тя разтърка мястото между краката си, представяйки си, че той е тук, гледа я, помага ѝ...

Резкият звън на хотелския телефон я накара да скочи на крака с ужасени очи и гузна съвест.

Всички тези проклети охранителни камери я бяха направили параноичка. Чувстваше се като хваната в престъпление.

Но от кого? Кой ѝ звънеше тук?

Девлин. Кой друг?

Тя грабна слушалката и вложи целия си копнеж в интонацията си.

— Ало?

— Медоу? Ти ли си? — Гласът на Джудит бе остър, носов, тревожен.

— Джудит! — Медоу веднага си помисли за най-лошото. — Нещо с мама ли?

— Не, тя е добре. Добре е.

— Тогава защо ми звъниш тук? — Медоу понижи глас, страхувайки се някой да не я чуе. Кое то беше невъзможно — вратите бяха звукоизолирани. Но кой знае защо тя имаше чувството, че охраната на хотела е настроена срещу нея, а и не би се учудила, ако Сам е инсталирал подслушвателни устройства в стаите им.

— Трябваше да поема риска. Толкова се притеснявам за теб.

— Как успя да се свържеш с мен? — Медоу си представи как Джудит разпитва служителя на телефонния номератор как да я намери, а той моментално изтърчава при Девлин с информацията.

— Когато звъннах, ми отговори някаква прислужница. Каза ми номера на стаята ти и така можех да те набера директно. — Гласът на Джудит също се понижи. — Успя ли да я намериш?

Имаше предвид картината.

— Не.

— Търсиш ли както трябва? През цялото време?

— Не. Търся, когато имам възможност, но трябва и да се държа естествено. — Медоу отиде до прозореца и погледна към двора на имението. Всичко беше толкова мирно и спокойно отвън, а отвътре беше такава бъркотия.

— Фицуилям създава ли ти проблеми? — Джудит прозвуча раздражено.

— Не точно проблеми. Иска да остана тук, а не знам защо.

— Знаеш защо — каза Джудит.

На Медоу не ѝ допадна тона на Джудит.

— Не знам. Защо?

— Иска да преспи с теб.

Тя не знаеше как да отговори на това.

Колебанието ѝ явно бе достатъчно красноречиво, защото Джудит попита:

— Да не би вече да си спала с него?

— Джудит! — Медоу се надяваше възмущението ѝ да прозвучи достатъчно естествено.

— Поразрових се в интернет за него. Видях някои снимки. Носи му се славата. — Джудит каза последното, сякаш бе непростим грях, и за нея вероятно си беше. През всичките години, през които Медоу я бе познавала, тя не бе показала никакъв интерес към мъж. Или пък жена, няма значение — изкуството бе фиксидеята на Джудит.

— Наистина ли? — Медоу не можеше да бъде по-изненадана. Тя отиде до бюрото, извади лаптопа и написа името му в търсачката. — Вижда ми се прекалено пресметлив, за да има безразборни контакти.

— Някои жени обожават футболисти, а пък той е и красавец.

В този миг на монитора изникна негова снимка от по-младите му години, облечен във футболен екип, друга по-скорошна, която някой бе заснел без знанието му и на която носеше строителна каска.

— Не е красив. Дори никак. По-скоро представлява очарователна комбинация от великолепиe и строгост. — На Медоу ѝ се искаше да може да го нарисува, но тази дарба бе отредена на Изабел и Шарън, не на нея. Тя докосна хладния, гладък монитор, очертавайки с пръсти овала му. — Разбирам защо биха го преследвали жените, и то съвсем не е заради външния му вид.

— Какво искаш да кажеш? Какво друго има? — попита рязко Джудит.

— Когато говори с мен... цялото му внимание е върху мен. — Медоу притвори очи, спомняйки си. — Никой друг не съществува на света. Направо е... опияняващо.

Джудит си пое накъсано въздух.

— Докато ти флиртуваш с този мъж, картината продължава да си остава неоткрита, а бедната ти майка умира...

Във внезапен прилив на гняв Медоу скочи на крака.

— Не умира! Не смей дори да си го помисляш. Майка ми се възстановява!

— Права си. Знам. Знам. — Джудит прояви достатъчно благоразумие, за да отстъпи. — Съжалявам, просто... толкова много се тревожа.

— Добре. — С големи усилия Медоу овладя нервите си. — Но... моля те, не го казвай пак. Дори не си го помисляй. И предай на мама, че я обичам. Кажи ѝ, че ще се прибера съвсем скоро.

— С добри новини — каза жизнерадостно Джудит.

— Да. С добри новини.

— Не преставай да търсиш. Измисли план и се придържай към него. Всичко зависи от теб, Медоу! Всичко зависи от теб.

Медоу затвори телефона и седна, обезсилена от гнева, който Джудит бе предизвикала с нетактичността си.

Медоу знаеше, че Джудит винаги се бе опитвала да стане близка приятелка на Шарън, но точно заради подобни неволни грешки така и не бе успяла.

Джудит твърдеше, че вярва в онова, в което вярва и Шарън. Правеше се на щастлива, казваше правилните думи, ядеше правилните неща. Но почти никога не говореше за предишния си живот и един ден Шарън бе споделила с дъщеря си: „Страхувам се, че крие нещо от миналото си и се стреми да поддържа добър имидж пред хората. Трябва да се научи да отваря сърцето си, бедната, и ми се ще да можем да ѝ помогна в това“.

Но Джудит беше права в едно: Медоу трябваше да реши какъв ще е следващият ѝ ход. Намираще се в хотела и положението ѝ бе сигурно — сигурно, защото Девлин твърдеше, че му е съпруга и защото — Медоу не смяташе, че се самозалъгва — той бе омаян от тялото ѝ. Вероятно също толкова, колкото и тя от неговото, както и от очарователната му, интелигентна и коварна природа. За него животът беше като дъска за шах, черно-бял, серия от предварително планирани ходове, които завършваха по един от двата начина — победа или загуба.

Но за нея това не бе игра.

Снощните и днешните изживявания бяха истински и за двама им.

И как щеше да свърши всичко това?

Мъжът, когото Джудит описваше като здраво стъпил на земята, бе приел историята на Медоу за амнезията ѝ, после бе заявил, че тя е негова жена.

Каква фигура бе Медоу върху неговата дъска за шах? Черна... или бяла?

Пешка... или царица?

Победител... или победен?

[1] „Полиана“ — роман за деца от Елинор Портър, издаден през 1913 г., станал класика в детската литература. Името се е превърнало в синоним на човек с оптимистична нагласа към живота. — Б.ред. ↑

ДВАДЕСЕТ И СЕДЕМ

Същата вечер, преди да влязат в трапезарията, Медоу спря Девлин, забивайки пръсти в ръката му.

— Обещай да не ме оставяш пак сама с майка ти.

— Четири е тук. Ще те пази. — Девлин не беше в настроение да дава каквито и да е било обещания на Медоу. Не и след този следобед. Не и след като бе излъгала за прислужницата и продължаваше да лъже за глупавата си амнезия.

— Четири е много приятен човек, но не е от категорията на майка ти.

— Мислех, че всички жени го обожават. — Днес Сам бе настоял да изгонят Медоу. Девлин отказа, но ако възникнеха още подобни инциденти, щеше да бъде принуден да го направи.

— Аз обожавам само теб.

Много я биваше в ласкателствата. Но след няколко седмици той отваряше хотел. От опит знаеше, че официалното откриване изисква цялото му внимание. Нямаше време да измъква Медоу от килерите всеки път, когато тя прецакаше нещата и се заключеше вътре. Наистина нямаше време да влиза и да съблича дрехите ѝ, или да я преследва из градината на лунна светлина, нито пък да се влюбва...

Тя го завъртя и го обърна към себе си.

— Обещай ми, че няма да ме оставиш сама с нея — каза тя.

Да се влюбва? В Медоу! Това не беше възможно. Тя изобщо не беше от жените, на които се възхищаваше.

Беше лъжкиня, потенциална крадла, дивачка без всякакъв усет как да се облича или как да се държи на дистанция от прислугата. Ако се забъркаше с нея, ако наистина го направеше, рискуваше един ден да започне да спасява бездомни кучета и да яде тофу.

Това не му харесваше. Нямаше да стане. Той беше копеле и съпругата му трябваше да е като тази на Цезар — безукорна.

Всичко това бе истина. Знаеше го. Тогава защо в този момент си мислеше за прекараната с нея нощ и как бе заплепен дотолкова от

страстта и радостта на Медоу, че я бе обладал, без да вземе никакви предпазни мерки?

— Девлин! — Тя го дръпна, за да я погледне. — Обещай ми, че няма да ме оставиш сама с нея.

По дяволите. Ненавиждаше това, с една най-обикновена фраза да смъква гарда му.

— Няма да мръдна оттам.

— Добре тогава. — Тя изправи рамене. — Готова съм.

Беше облякла обикновена блуза с голи рамене в шоколадовокафяво и мека, разкроена пола на цветя. Лъскавата ѝ медна коса падаше свободно около шията, една мънистена гривна, направена от една от прислужниците за нея, обгръщаше китката ѝ, носеше отново сандали — с токчета, наистина, но все пак сандали.

Тя в никакъв случай не бе готова да се срещне с майка му, но нямаше намерение да ѝ го каже.

Шокът от Медоу щеше да се отрази добре на Грейс Фицуилям.

Предложи на Медоу ръката си и те влязоха заедно в трапезарията.

Всъщност, помещението беше преобразувано в конферентна зала за техните корпоративни гости. Дългата маса побираше двацет души и Девлин беше вкарал вътре една по-малка кръгла маса, която бе поместил в нишата. Върху две широки странични маси стоеше компютърното оборудване, което, макар да правеше стаята универсална, не я лишаваше от елегантност.

Грейс се наведе към мраморната камина и нагласи стъклената купа със спираловидни шарки, изработена от Натали Медоу Зарвас.

Четири, разбира се, стоеше до бутилката с ликьор и държеше два коктейла.

— Набираш преднина, а? — подхвърли Девлин.

Четири направи гримаса, отиде до Грейс и ѝ подаде питие.

Четири не изглеждаше добре. Беше блед, ленените му бежови панталони бяха измачкани, а мокасините му бяха протрити. На Девлин би трябвало да му е все едно — Четири го беше измамил, после бе направил грешката да си мисли, че няма значение, защото са приятели.

Така ли? Както нямаше значение, че навремето бащата на Девлин изуча Грейс, направи ѝ бебе, току се появеше няколко пъти в годината, колкото да отрупа с подаръци малкия Девлин и после да ги

зарече на произвола на съдбата и на подмятанията на другите. Както нямаше значение, че Нейтън съсипа бизнеса си, отмъкна парите, избяга от законното си семейство и незаконния си син и никога не погледна назад. Девлин достатъчно пъти беше прецакван от хора, на които би трябвало да им пука за него.

И въпреки това отдавна, от времето, когато бяха деца, Девлин бе развил навика да се грижи за по-слабия, обичлив Четири. Колкото и да се опитваше, изглеждаше невъзможно да наруши тази традиция.

Той заведе Медоу до Четири, предаде му я и прошепна в ухото му:

— Моля те, Четири. Събирай си ума и не се наливай, иначе майка ми ще изяде Медоу с парцалите за вечеря.

Четири засия, доволен както винаги, когато му се възлагаше задача, с която можеше да се справи.

— Разбира се. Ще я наглеждам. — Той се обърна към Медоу: — Да ти приготвя ли питие?

Девлин се приближи до Грейс и целуна хладната ѝ буза.

— Изглеждаш великолепно, майко.

— Благодаря, скъпи. Ти също. — Тя беше облечена с тясна, дълга до коленете черна рокля, с червен копринен шал в индийски десен, наметнат върху раменете и едри диамантени обици на ушите. Русата ѝ коса беше събрана и свита на кок на тила, и той чувстваше почти осезаемо желанието ѝ да доминира над всички в стаята. — Какво ще кажеш да седнем да вечеряме?

— Хайде. Умирам от глад! — Медоу изгледа дългата маса невярващо. — Надявам се, че няма да вечеряме тук, нали?

— Ще използваме кръглата маса — обяви Грейс.

Това изненада Девлин; би предположил, че Грейс ще предпочете дължината на лакираното дърво, за да сплаши наистина Медоу. А сядането около кръглата маса означаваше, че никой няма да заеме челно място. Запита се какво ли си е наумила Грейс с тази демократична маневра.

Веднага обаче щом прислугата сложи прибори и чаши, и поднесе на малката група първото блюдо, му стана ясно.

— Реших, че вие двамата трябва да се ожените отново, само че в малко по-... подходяща обстановка. — Тонът на Грейс даваше ясно да се разбере, че гледа на подобна импулсивна венчавка като връх на

незрялостта. — С малко повече усилие и организация можем да я направим до септември.

За изненада на Девлин Медоу разгъна салфетката и сви рамене:
— Разбира се.

Той я погледна с присвити очи. Не я интересуваше, че майка му планира сватба.

Защо?

Защото не възнамеряваше да остане тук за нея.

Защото щеше да бъде в планината Каскейд, да се затвори в ателието си по стъклодувство и да прави любимите си стъклени предмети — или, ако откраднеше ценната картина от него, в затвора.

— Отлична идея, майко, но със сигурност фирмата за организиране на традиционна южняшка сватба може да я изпълни много по-рано. Чувам, че юни е отличен месец да се ожени човек.

— Нещо много бързаш — промърмори Медоу, докато вземаше чашата си с вода.

— Никога не съм си мислил, че ще дочакам деня, в който ще се ожениш, и то неведнъж, а два пъти, отгоре на всичко скандално бързо.
— Четири си намаза филийка с масло.

— Какво имаш предвид под „скандално бързо“ — попита Медоу.

— Девлин се влияе толкова много от мнението на хората — каза Четири, — а така ще изглежда, сякаш е бил принуден да се ожени за теб — неведнъж, а цели два пъти.

— Не ми е смешно! — сръза го Девлин. Не му беше смешно, защото може би ако боговете на плодовитостта бяха против тях, Четири щеше да се окаже прав.

— Имаш предвид, че съм забременяла? — разсмя се Медоу. — Че кой в наше време се жени по такива причини?

Девлин я погледна право в очите.

— Аз.

— Но това си е рецепта за провал. Хората се женят, защото имат общи интереси и защото се обичат, а не защото случайно — Медоу направи знак за кавички с пръсти — са направили бебе.

— Не е лесно за едно дете да е незаконно — каза Грейс.

Напрежението в гласа ѝ изненада Девлин. Нямаше представа, че майка му е забелязала.

Медоу изгледа тримата, сякаш говореха на различен език.

— А дали му е лесно да има родители, които не могат да се понасят? Или се развеждат? Не мисля.

— Като знам сина си, сигурна съм, че може да се поспори. — Грейс изтипоса куртоазна усмивка. — А и вие двамата не сте щастливи хипита, които търчат из горите като отвързани тийнейджъри и правят секс където им падне и без предпазни средства.

Медоу изсумтя в салфетката си.

— Не, опази боже да трябва да се държим като тийнейджъри.

В скута си Девлин усука салфетката си и я върза на възел. И опази боже да е надул корема на Медоу.

Преди Медоу да ги е развеселила с твърдението, че лунната светлина действа като афродизиак, Девлин каза:

— Майко, може би все пак трябва да попитаме Медоу как тя иска да празнува сватбата си.

ДВАДЕСЕТ И ОСЕМ

— Като се има предвид безразличието ѝ към тънкостите на светските ритуали, сигурна съм — Грейс огледа хладно полата и блузата на Медоу, — че тя ще се радва да остави подробностите на мен.

До този момент Медоу не съзнаваше, че е попаднала в историческа драма. Но беше точно така — Пепеляшка, която се омъжва за принца, чиято роля се изпълняваше от Девлин — и сега тя трябваше да докаже, че заслужава своята.

Искаше ѝ се да може да го приема поне наполовина толкова сериозно, колкото Грейс Фицуилям.

Отвързани тийнейджъри, наистина.

Замисли се как по-добре да изрази чувствата си така, че Грейс да я разбере.

— Стига приятелите ми и семейството ми да са до мен, подробностите са без значение.

— Виждаш ли? — Грейс изгледа със злорадство сина си.

Медоу бе завладяна от дух на пакостливост.

— Само че не можем да направим церемонията, докато Еди не се върне от Европа.

— Еди чичо ли ти е? — попита Грейс.

— Не, един от най-близките ми приятели — и моя шаферка. — Медоу изпрати сияйна усмивка към Грейс.

— Това сигурно не е пълното му име? — Фалшивата усмивка на Грейс изразяваше болка и безнадеждност в същото време.

— Мисля, че идва от Едмънд. — Медоу се намръщи пресилено. — Но не му харесва, затова всички му викат Еди.

Четири премести поглед от Медоу към Грейс, след което вдигна чашата си и я пресуши.

Девлин стана от стола си и отиде до прозореца. Погледна навън към градината.

Но раменете му се тресяха. На Медоу отдавна ѝ се искаше да го види да се смее, затова продължи да дълбае.

— С Еди се познаваме от основното училище и сме си обещали, че ще си бъдем шаферки един на друг.

— Обещали сте си... — Грейс прозвуча нерешително.

— Фантазирахме си какви ще са сватбите ни. — Медоу изпита удоволствие от ужаса на Грейс. — Винаги сме били сигурни, че той ще е по-очарователна булка от мен — страшно красив е — затова го накарах да обещае да не ме засенчва, когато се женя.

Грейс започна да си вее с ръка.

— Горещи вълни? — попита я Медоу жизнерадостно.

Девлин не се сдържа и се изкиска.

Четири затисна ушите си.

— Не страдам от нещо толкова просташко като горещи вълни, а дори и да беше така, не бе редно да се споменава. — В култивирания глас на Грейс звънтеше раздражение. Като се облегна назад, тя затвори очи. — Лошо ми е.

— Само едно помага в такива случаи. — Медоу се отблъсна назад от масата, издърпа стола на Грейс, хвана я за врата и натисна главата ѝ надолу между коленете ѝ.

Грейс извика.

Девлин се обърна и се вторачи.

— Съжалявам, старче. — Четири хвърли салфетката си на масата. — Изчезвам оттук. — Той се изнесе с такава скорост, че едва не остави прогорена дيريا по килима.

— Най-доброто средство против прилошаване. — Медоу се усмихна, когато Девлин покри очите си с ръка. — Няма за какво да се тревожиш. Тя ще е добре след минута.

— Вече съм добре. — Гласът на Грейс беше глух.

— Не трябва да се изправяте толкова скоро. Не искате да ви призлее пак, нали? — попита я Медоу.

Грейс се опита да се измъкне, но Медоу я държеше здраво. Тя, разбира се, можеше да се отскубне и да се освободи, но горделивостта ѝ не би ѝ позволила да падне до физическа разправия.

Най-малкото... докато беше толкова отчаяна. След това тя блъсна Медоу назад и седна, пригладжайки косата си.

— Достатъчно. Ще се върнем към плановете за сватбата, когато двамата се държите по-разумно. — Тя се изправи.

— Не забравяйте, че трябва да обсъдим и партито! — каза Медоу.

Грейс затвори очи и притисна челото си с ръка, преструвайки се, че отново ѝ прилява. После си спомни какво беше станало, стрелна предпазлив поглед към Медоу и с цялото си достойнство тръгна към изхода, без да се интересува, че роклята ѝ отзад се е вдигнала и разкрива неподходящо копrienено розово бельо.

Девлин изчака стъпките ѝ да заглъхнат, преди да избухне в смях. Разсмя се толкова силно, че се срути в стола и се хвана отстрани.

Медоу го гледаше доволно.

Как се смее.

Готова беше да се обзаложи, че той не си спомня откога не се е смял така, от все сърце и душа.

А развеселеността го караше да изглежда... не по-мек, а по-жизнен, като човек, който разбира какво е да изживяваш живота в цялата му пълнота, без подозренията и предпазливостта, които вечно го следваха по петите. Когато се успокои, продължаваше да ѝ се усмихва.

— Наистина ли имаш приятел-травестит, който се казва Еди, и когото познаваш от началното училище?

— Разбира се. Еди е страхотен тип. Спомням си... — Тя изведнъж се сети, че би трябвало да има амнезия.

— Какво друго си спомняш? — Девлин я гледаше, както котка гледа мишка, опитваща се да се измъкне изпод лапата ѝ.

Пак я беше хванал да лъже. Пак изглеждаше резервирано. Беше я накарал отново да се чувства... неловко.

— Странно е, но някои неща си спомням, а други не. Предполагам, че никога не съм ти споменавала преди за Еди, нали? — Тя затаи дъх и зачака да види дали и този път ще ѝ позволи да ѝ се размине.

— Не. Никога досега не си споменавала за Еди.

Изпусна дъха си. По някаква причина той продължаваше да я иска тук. Беше си осигурила още един ден.

— Имам чувството, че стресирам майка ти.

— Сякаш те интересува. — Той отново се засмя.

— Интересува ме достатъчно, за да се питам дали тя е толкова... толкова...

— Критична? Високомерна? Загрижена за мнението на околните? — С ръце на кръста, той огледа Медоу от главата до петите и тя осъзна, че Грейс може и да ѝ намираше недостатъци, но Девлин оценяваше всеки милиметър от нея. — Не е свикнала с момичета, които не благоговоят пред нея.

— Да благоговоят? — Медоу се приближи, без да бърза с гъвкава походка, като въртеше хълбоци сладострастно. — Защо?

— Защото тя е безупречна във всичко. Не гледаш ли телевизия? — Той я придърпа към себе си.

— Не много. — Наистина не си спомняше за какво говореха — а и не я интересуваеше особено. Единственото, което знаеше беше, че е в прегръдката му и топлината, която се развиваше между тях, можеше да освети Сиатъл през декември. Тя разкопча ризата му и плъзна ръката си вътре, наслаждавайки се на косъмчетата по меката му кожа. Повдигна се на пръсти, целуна го от едната страна по бузата, после от другата.

Той продължаваше да стои с полузатворени очи, давайки ѝ свободен достъп до тялото си.

Бързо премина върху устните му и...

— Скъпи мои, имам идея за партито... О, боже, вие пак ли? — На прага стоеше Грейс, театрално прикрила очите си с ръце.

Медоу въздъхна раздражено.

Девлин закопча ризата си.

— Трябва да чукаш, преди да влезеш.

— Още е рано. Това е все пак трапезария. Вратата е отворена. Келнерите могат да влязат всеки момент! — Грейс погледна през раздалечените си пръсти и когато се увери, че са се отдръпнали един от друг, влезе. — Изслушайте ме за една секунда, и после можете да се върнете отново — тя махна красноречиво с тънката си елегантна ръка — към заниманията си.

— Май не го е правила от доста време, а? — процеди Медоу.

Девлин трепна, потискайки смеха си.

Грейс изгледа Медоу, после Девлин.

Сините ѝ замислени очи останаха върху него и Медоу се запита какво ли ѝ минава в момента през ума.

Девлин също изглеждаше озадачен.

— Майко?

— Добре, ето и идеята ми. Да видим дали ще ти хареса, Медоу.
— Грейс разтвори ръце. — Смятам партито да се състои навън. Ще превърнем имението в карнавал. Ще организираме игри — не електронни, разбира се, а истински игри, като кегли, например и въъ...

Тя погледна за помощ Медоу.

— Пукане на балони със стрелички — притече се услужливо Медоу.

— Именно. — Грейс кимна доволно. — Бях сигурна, че ще знаеш какъв тип игри се играят на тези места.

— А тя е добра в обидите. — Медоу отново изсъска със стиснати устни.

— Най-добрата — съгласи се той.

— Чувам ви — тропна с крак Грейс.

— Знаем, майко, но щеше да е най-добре, ако не слушаш — каза той. — Ако направим партито отвън, може да завали.

— Няма да завали — каза Грейс. — Стихиите не биха имали дързостта да объркат плановете ми.

— О! — Медоу беше впечатлена. — Можете да водите курс по позитивно мислене.

— Майко, а кой ще играе шутовете?

Грейс махна с ръка.

— Това ще са гостите, скъпи.

Медоу примига. Кой да предположи? Грейс не беше пускала и намек за усмивка, а сега демонстрираше остро чувство за хумор.

— Ще имаме захарен памук и от онези захаросани червени ябълки, а келнерите ще са облечени като карнавални викачи.

Девлин я погледна с любопитство.

— Майко, това изобщо не звучи като твой тип парти.

— Скъпи, партито трябва да подхожда на хората, в чиято чест е организирано, а в този случай... — Грейс направи красноречив жест към Медоу.

Медоу си представи как оцветява в черно някои от предните й зъби и рисува червени лунички по носа й.

Грейс продължи:

— Келнерите ще обикалят с подноси. Те ще имат жетони за плащане на игрите, шампанското и ордьоврите.

— Шампанско и ордьоври. Това вече е друго — каза Девлин.

— В чест на Медоу украсата ще е естествена — цветя, цветя, и пак цветя! А по средата — Грейс вдигна театрално ръце нагоре — виенско колело!

В този миг Медоу забрави за обидите и за това че на два пъти бе връхлетяла в неподходящия момент.

— Виенско колело ще е супер яко!

— Именно! — Устните на Грейс се изкривиха, сякаш беше отхапала лимон. — Яко! Точно това е думата, която търсех...

Девлин започна:

— Това не е думата, която аз...

— Говорим за истинско виенско колело в естествени размери? — попита Медоу.

— Разбира се! Няма да се скъпим, я!

Девлин се опита отново:

— Виенско колело не е...

— Със светлини и музика! А какво ще кажете за увеселително влакче? — Медоу подскочи върху дивана.

— Не. Това вече ще е прекалено. — Когато Медоу се опита да възрази, Грейс размаха пръст срещу нея: — Ще поканим всички влиятелни хора от Юга, както и журналисти. Ще е истинско събитие и не искаме да бъде възприето като вулгарно.

Медоу се оживи.

— Можем да поканим Мъртвия Боб. Той изнася представления на Ренесансовите фестивали. А, да, и Фантастичните жонгльори Оксенбери.

— Много добре! Няколко зрелища биха добавили атмосфера.

Девлин едва сдържаше гнева си.

— Майко, оценявам усилията ти, но...

— Слушай, Медоу. — Очите на Грейс блестяха. — Виенското колело може да бъде визуалният център на партито, и двамата с Девлин да обявите брака си от върха му.

— Това си е лудница! — каза Медоу.

— Лудница! — сепна се Грейс.

— Имам предвид — адски готино! — поясни Медоу.

— Ааа. Адски готино. — Веждите ѝ отново се свъсиха. — Още една дума, която търсех.

— Дами! — Резкият тон на Девлин най-сетне привлече вниманието им. — Няма да има захарен памук. Няма да има карнавални биячи. И не си мечтайте — виенско колело също няма да има. — Той възпря протестите им с решителен жест. — Това е последната ми дума.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТ

Девлин не можеше да повярва, че в двора му се върти виенско колело, нито пък че изхвърля дъжд от цветни венчелистчета всеки път, когато стигнеше върха, изпълвайки въздуха с ароматна вихрушка. Не можеше да повярва на карнавалните викачи и игри, както и на старинната парна латерна, боядисана в синьо, червено и жълто, и украсена щедро с варак, която изпълваше следобеда с музика. Нито на това, че Мъртвия Боб изпълнява номерата си на сцената в градината.

Но най-невероятното беше, че хората, възрастните хора, неговите изтъкнати гости, ядяха и играеха, и се возеха на виенското колело, надавайки крясъци като деца.

Това тържествено откриване може и да беше идея на майка му — но беше по вина на Медоу. Ако не беше Медоу, на Грейс никога нямаше да ѝ хрумне подобен фарс.

Разбира се... двете бяха прави. Вече бе видял трите операторски екипа, които отразяваха събитието, и разпозна поне петима журналисти, които си водеха записки и се смееха. Това беше голям успех, но мътните да го вземат, ако признаеше това пред Грейс и Медоу.

С ръце на хълбоците, той застана на покритата веранда на Уолдемър Хауз и огледа наоколо.

Келнерите кръжаха сред тълпата. Грегъри Медисън, федерален съдия, седеше на една от масите с червени раирани покривки и похапваше захарен памук от медна купа. Господин Волчок, собственик на победилия в миналогодишното дерби кон, хвърляше бейзболни топки по клоуните играчки, докато госпожа Волчок стискаше плюшеното мече, което ѝ беше спечелил. Джесика Стилман-Уилямс, шефката на Грейс, собственичка на двеста кабелни станции в Съединените щати и безпощадна кучка, чакаше на опашка за виенското колело, наложила шапка-балон с формата на животно.

Четири се беше облегал на дънера на огромния дъб с питие и цигара в ръка, и разговаряше с онова момиче, каквото и да беше името

му. Онова симпатичното от болницата.

Девојката беше облечена в блуза с толкова дълбоко деколте, че съществуваше реална опасност гърдите ѝ да изпаднат всеки момент, и тя очевидно ги използваше като примамка.

Получаваше се. Четири не беше вдигнал очи нито веднъж към лицето ѝ.

Когато допуши цигарата си, той я смачка с ток, после погледна фаса. С неприкрито раздражение се наведе и го вдигна, след което го запрати в кошчето за боклук. Медоу го беше отказала от навика му да ръси навсякъде фасовете си и да ги оставя. Когато приключеше напълно с него, той щеше да е излекуван напълно от цигарите.

Ако тя останеше тук.

Като зов на сирена, звукът от смеха ѝ привлече погледа му към нея. Видя я веднага, разбира се. Носеше сламена шапка с широка периферия, украсена с огромно синьо цвете — майка му каза, че било толкова вулгарно, че спокойно можела да му остави етикета с цената — синя тениска с дълги ръкави, шорти, които разкриваха гладки крака и голямо количество слънцезащитен лосион. Плътното покритие е тайната на хубавата кожа, беше казала тя, смеейки се.

По дяволите, щеше да го възбужда дори да се беше покрила с монашеско расо.

Наоколо имаше и по-хубави жени — две рок звезди, които бяха пробили с телата си, а не с гласове, три великолепни манекенки и най-малко седем съпруги-трофеи, но всички зяпаха Медоу. Имаше нещо в нея; когато се появеше, сякаш светът ставаше по-светъл, по-добър, по-радостен и мъжете, всички мъже, я искаха да разпалва огъня им.

Развратните кучи синове. Тя беше неговият огън.

Последните две седмици бяха възхитителни и ужасни в същото време. Възхитителни, защото двамата бяха заедно всеки ден и всяка нощ, и защото тя го гледеше така, сякаш той беше луната и звездите.

Ужасни, защото му се налагаше да работи с безумно темпо, а докато го правеше, тя методично претърсваше имението и всяка от стаите. Беше се опитала да го представи като нехайно скитане, посещения при прислужничките, проверка на декорациите, но зоркото око на Сам следеше плана на сградата. Тя никога не се върна в една и съща стая, а веднъж Девлин я бе хванал да се взира намръщено в картата си.

Изпитваше съжаление към нея, дотолкова, че му се искаше да ѝ каже онова, което я интересува — но тя продължаваше да пази мълчание, преструвайки се, че има амнезия.

А той не искаше да се прави на глупак пред една жена. Не искаше да се окаже зарязан, станал за смях и предаден като Брадли Бенджамин.

И нямаше да е той човекът, който ще си изпее тайните — вече наистина му беше писнало от това, че тя го караше да иска да го направи.

От лявата му страна на верандата се беше разположило Обществото на дъртаците от Амелия шорс, и наблюдаваха ставащото с различни реакции.

Скръби Галахър седеше, подпрял крака на перилата, посрббваше студен чай и гледаше жените. Не би могло да изглежда по-доволен.

Пен Семпъл се поклащаше прекалено бързо, което подсказваше, че е раздразнен от цялата тази врява.

Бегъм, една от световните топ-манекенки, се разхождаше бавно, и Уилфред Кистард си намести тупето, разкопча горното копче на ризата си с хавайски десен, и тръгна след нея. Дано извади късмет, стария пръч.

Х. Едуин Осгууд носеше каубойската си папийонка с тюркоаз — негова запазена марка — и очила с дебели стъкла, и цялото това безгрижие сякаш караше раменете му да увисват още повече. Може би карнавалът го караше да се чувства стар.

Брадли Бенджамин седеше сковано на един стол с права облегалка до Осгууд. Носеше лек вълнен костюм и бяла риза, вратовръзка и сламена шапка. Единственото, което му липсваше, беше млад роб, който да му вее с палмово листо, за да изглежда напълно като богат плантатор от Юга от деветнайсети век. Цялата му поза, изражението му, всичко у него изразяваше критика на „Тайната градина“ и партито.

Навъсеният му поглед и възможността да го подразни почти компенсираха в очите на Девлин цената на старинната латерна.

Той се приближи.

— Забавлявате ли се, господа?

— Тази демонстрация на липса на вкус — Брадли Бенджамин направи жест към партито — е истински позор за едно изискано старо

имение.

— Но всъщност едва ли сте очаквали нищо по-различно от едно най-обикновено копеле като мен. — Девлин се зарадва, че изпревари Бенджамин с репликата.

— Не засвидетелствате уважението, което дължите на господин Бенджамин заради възрастта и благородническото му потекло. — Осгууд присви уста и тънките му устни се набръчкаха.

— О, замълчете — озъби се Брадли. Не обичаше да се обсъжда възрастта му.

Сините очи на Пен Семпъл проблясваха с онази изкуствена доброжелателност, която той така добре докарваше, и която Девлин вече знаеше, че вещае неприятности.

— Ще е срам, ако нещо се случи тук, преди да сте открил хотела си.

— Като например?

— Видяхме, че е издигната клетъчна кула. — Бенджамин никога не се бе опитвал да скрие враждебността си, но днес направо беше настръхнал.

— Да, трудно е да не се забележи, нали? — Девлин се наведе до нивото на очите на Бенджамин. — Виждате ли онези хора, смесени с тълпата? Онези в черно и бяло със слушалки на ушите и микрофони? Те са от службата ми за охрана. И са нащрек.

— И преди имаше охрана. — Съсухрените клепачи на Бенджамин се спуснаха върху натежалите му от злоба очи.

— Гейбриъл Прескот, шефът на фирмата, също е тук между гостите. Няма да има инциденти — или по-точно: повече инциденти. — Девлин се изправи. — В този момент обявявам официално хотела за открит.

Бенджамин гледаше с безпомощна ярост.

Девлин обходи с очи всички.

— Повярвайте ми, господа, преди да са минали десет години, ще видите на тази ивица още три хотела. От това се страхувате, нали?

Така беше. Той почти ги виждаше как потръпват в изисканите си кожени обувки.

— Хей, господин Фицуилям! — Крисчън, сладкарят, вдигна една футболна топка. — Вижте какво спечелих!

— Страхотно! — изръкопляска му Девлин.

Крисчън хвърли топката към него. Метна я напосоки и се наложи Девлин да се хвърли, за да не попадне тя в надутата, обидена физиономия на Брадли Бенджамин.

— Съжалявам, господин Бенджамин! — махна извинително Крисчън и направи гримаса към Девлин.

Девлин сви рамене в отговор и извика:

— Отдалечи се.

Крисчън отстъпи, още и още и Девлин изпрати с шут топката право в ръцете му.

Тълпата около верандата изръкопляска — южняците обичаха футбола и наистина се радваха, че любимият им куотърбек им е съсед. Беше напълно сигурен, че това бе единствената причина все още да има електричество — шефът на местната електрическа компания беше футболен фен.

Девлин махна с ръка и изтупа ръцете си от праха.

Грейс изкачи гордо стъпалата към къщата с плътно прилепнали към тялото ръце — истинско олицетворение на засегнато честолюбие.

Девлин я настигна.

— Майко, наред ли е всичко?

Тя му показва ревера на бялото си сако.

— Франк Петерсън размахваше сандвич със сирене с червен пипер и ме удари с него. Пълен простак. Той е момчето за всичко. Не знам защо си го поканил.

— Не съм го канил.

— Тогава какво прави тук? Без покана ли е влязъл?

В този миг изникна Медоу, ближейки сладолед във фунийка.

— Кой?

— Франк Петерсън — отвърна рязко Грейс.

— Аз го поканих. — Езикът на Медоу се плъзна по сладоледа. Периферията на шапката ѝ се разклати. — Да не би да очаквате той да си стои вкъщи, докато съпругата му е тук.

Грейс почака Девлин да отговори, но той бе зает да наблюдава как Медоу улавя с език капка разтопен сладолед, преди да се стече на ръката ѝ. Накрая Грейс попита с примирена въздишка:

— Съпругата му? Че коя е тя?

— Джазмин, онази, която работи в болницата. — Медоу прозвуча търпеливо, сякаш съобщаваше информация, която всички трябваше да

знаят.

— И си я поканила, защото...? — Грейс вдигна идеално оскубаните си вежди.

— Беше мила към мен след инцидента. — Бузите на Медоу пламтяха от удоволствие, докато гледаше карнавала.

— Обзалагам се, че ти си поканила и госпожица „Имам-палави-балкони-и-знам-как-да-ги-използвам“. — Девлин направи знак към Четири и младото момиче.

— Уизи! — каза Медоу.

— Господ да те благослови. — Грейс преливаше от раздражение.

— Казва се Уизи — произнесе търпеливо Медоу — и я поканих, защото ако бях поканила само Джазмин, Уизи щеше да се засегне. Освен това, като гледам, Четири добре се забавлява.

Девлин забеляза, че езикът на Медоу е станал яркорозов от червените захарни пръчици. Усети, че се изпотява.

Уизи хвана под ръка Четири. Докато се отдалечаваха, разговорите на верандата секнаха. Чувствата варираха от леденото неодобрение от страна на Грейс до неприкритата похотливост на Пен Семпъл, на когото очите щяха да изскочат от орбитите.

— Той ще ме разведе специално да разгледам къщата — извика към тях Уизи.

— Не се съмнявам — промърмори Девлин.

Медоу се засмя и го дръпна за ръката.

— Кротко, момче. Вече си женен. Единственото, което можеш да правиш, е да тичаш, докъдето ти стига каишката, и да лаеш.

Откъм групата на старчоците Девлин чу ужасено ахване и сподавен смях.

Тя погледна нататък.

— Здравсти, господин Галахър, господин Семпъл, господин Осгууд, господин Бенджамин. Да не би да сте усилили звука на слуховите си апарати?

Скръби Галахър се разсмя.

— Радваме се да чуем, че дърпате тази каишка. Само така! Ще го дресирате!

Медоу направи победен жест с палец, после върна вниманието си върху сладоледа.

Докато гледаше внучката на Изабел, отслабналите очи на Брадли Бенджамин святкаха от раздразнение — и от нещо, което Девлин никога не бе виждал там преди.

Може би празнотата на един безсмислено изживян живот?

Боже, Девлин се надяваше да е така. Това щеше да си заслужава целия този фарс.

Това, както и удоволствието да събува гащичките на Медоу всяка нощ.

— Предполагам, че си поканила целия болничен персонал, за да не се обиди никой — процеди Грейс.

Медоу погледна надолу и разтърка пръстта с върха на обувката си. Шапката скриваше лицето ѝ, но всички знаеха отговора.

— О, за бога! — С пресилен, театрален жест Грейс сложи ръка на челото си.

— Казахте ми, че мога да поканя приятелите си! — Медоу избута с език сладоледа надолу във фунийката.

Девлин се питаше докога ще може да сдържа ерекцията си.

— Приятелите, а не хората, които ви обслужват — натърти Грейс.

Девлин обви ръка около кръста на Медоу.

— Медоу превръща всеки в свой приятел.

Медоу отметна назад периферията на шапката си и го погледна. В очите ѝ проблясваха дяволити искрици.

— Предполагам, че не трябва да ѝ казвам, че съм поканила останалата част от персонала, нали?

Грейс направи изражение за милиони. Тя изпелтечи:

— Ти... си поканила служителите? Персоналът на „Тайната градина“.

— Да, разбира се. Казах им да се отбият тук, когато свършат работа. Вижте! Прекарват си чудесно. — Медоу направи широк жест с ръка. Сладоледената фунийка излетя към парапета, пръскайки сладки розови капки.

Грейс се дръпна, опитвайки се да запази безупречния си бял панталон.

С нападателен и презрителен глас Бенджамин произнесе:

— Госпожо Фицуилям, може би ще е добре да ограничите алкохола и да държите храната си по-здраво.

— Не съм пила. Просто съм си такава! — Тя му се усмихна с онази своя усмивка, специално запазена за Брандъли Бенджамин. — Но няма проблем. Все пак съм художничка. Ние трябва да сме ексцентрици.

Сивите очи на Бенджамин бяха в състояние да замразят бърбъна в чашата му. Устните му помръднаха беззвучно, но той не ругаеше. Девлин го гледаше. Старецът каза:

— Изабел.

Медоу също го видя, защото свали шапката си и наклони глава към неговата.

Всичките подозрения на Девлин се разместиха, промениха се, затвърдиха се в убеждения. Стана му ясно, че Медоу знае — винаги е знаела — за Брандъли Бенджамин и мястото му в живота на баба й. Защото Медоу, която харесваше всички, не можеше да понася Брандъли Бенджамин.

— Художничка? — вдигна вежди Грейс. — Не знаех, че си художничка.

— Опа — каза тихо Медоу. Като се завъртя към нея, тя произнесе: — Грейс, имате нещо на ревера.

Грейс изсумтя раздражено.

— Щом дори Медоу забеляза, ще се наложи да отида да се преоблека. Но ще се върна. Не обявявайте женитбата си, докато не дойда.

— Не бихме си го и помислили. — Медоу я изгледа как се отдалечава; после, истинско олицетворение на вината, зачака.

Очакваше Девлин да я попита за изкуството й, допусна той. Само че днес той нямаше настроение да се прави на гадняр.

За това си имаха Брандъли Бенджамин.

Вместо това Девлин повдигна брадичката й и целуна ъгълчето на устата й.

— Сладолед — каза.

— Сигурно. — Скръби вложи цялата си подозрителност, цялата си завист в тази единствена дума.

На Девлин не му пукаше. Интересуваше го само Медоу да го гледа с обожание.

Нестройната музика от латерната, врявата на тълпата, миризмата на храна и лосион — всичко избледня и изчезна. Той не съзнаваше

нищо друго, освен възхитителната усмивка на Медоу, топлината ѝ, когато тя се наведе към него, уханието на лимон, с който бе изплакнала косата си.

— Господин Фицуилям, мога ли да разговарям с вас в офиса ви?

Сам изтръгна Девлин от неговия унес.

Когато Девлин го изгледа неразбиращо, Сам добави:

— Важно е.

— Разбира се. — Девлин неохотно позволи на Медоу да се изплъзне от прегръдката му.

Тя се отдалечи от Сам. Изгледа го много странно. Сякаш знаеше, че Сам я е наблюдавал, докато е била затворена в онзи килер и го обвиняваше, че казва на Девлин истината.

— Не се бави прекалено дълго. — Тя намести шапката на главата си и тръгна надолу по стъпалата.

Девлин погледна към старците. Всички я следяха с поглед и в очите на всички им блестеше онзи копнеж, пламъкът на отдавна забравени спомени.

Всички, освен Бродли Бенджамин. Той изглеждаше бесен — и стар.

Глупак. Горделивостта му ли го топлеше, когато си лягаше сам всяка вечер?

Или го тормозеше мисълта, че ако беше задържал Изабел, сега Медоу щеше да му е внучка?

ТРИДЕСЕТ

Сам посочи редицата монитори в офиса на Девлин.

— Обикновено когато господин Четири обикаля коридорите, залита пиан. Но днес...

Четири крачеше по коридора на третия етаж с Уизи, облегната на ръката му.

— Сигурно търси някое място, където да преспи с нея — допусна Девлин. Като килера за спално бельо, например.

— Не бих ви извикал, ако случаят беше такъв — каза Сам. — Вижте го.

Четири се кокореше срещу всяка картина, покрай която минаваха. По едно време спря пред един пейзаж, наведе се и погледна подписа в ъгъла. Уизи изглеждаше отегчена до смърт, и когато го дръпна за ръката, Четири я завъртя. Беше очевидно, че ѝ се кара, защото тя се фръцна и си тръгна.

— И той ли търси картина? — Девлин направо не можеше да повярва. Беше прекалено странно. И твърде подобно на поведението на Медоу, за да е случайно съвпадение. — Какво, по дяволите, си мислят, че ще изкарат от проклетото нещо?

— Сър? — Сам изгледа намръщено Девлин.

— Нищо. — Девлин отпъди въпроса.

— Сър, не мислите ли, че е благоразумно да отпратим госпожа Фицуилям и господин Четири, докато не се уверим, че тази картина не е тук.

— Но тя е тук.

Сам пристъпи напред и изстреля с изненадваща заплашителност в гласа:

— Бихте ли пояснили, сър?

Девлин помисли какво да отговори, до колко да каже.

— Картината не е това, на което всички се надяват. Не става въпрос за изгубен шедьовър. А за ранна работа, и то доста набързо

направена. Аз лично я харесвам, но си имам причини. Защо питате? — Защо от всички хора на земята Сам изглеждаше толкова загрижен?

— Когато госпожа Фицуилям започна да претърсва, си позволих да проуча на колко е оценена всяка картина в къщата. — Сам се приближи до кантонерката и измъкна една папка. — Тук няма нищо, което би провокирало такъв интерес, какъвто показват госпожа Фицуилям и господин Четири.

— Точно така. — Девлин забеляза, че Сам не отговори на въпроса, но преди да успее да попита, уоки-токито му избибипка. Той погледна екранчето и видя върху него майка си.

— Аз съм готова, и ако не побързаш, току-виж Медоу избягала и скочила — Грейс разпери ръце — в онова голямо, надутото клоунско нещо.

— Идвам след минута. — Девлин изключи бутона и каза на Сам: — Има ли и нещо друго, преди да съм тръгнал?

— Получих рапорта за госпожа Фицуилям от детектива.

— Крайно време беше. — Нищо друго не можеше да задържи Девлин. Нищо друго.

— Отне му известно време да се поразрови и да намери правилната информация. — Сам му подаде кафяв плик, пълен с листове и снимки. Студените му тъмни очи срещнаха тези на Девлин. — Госпожа Фицуилям никога не е посещавала Майорка.

— Нека това си остане между нас.

Но Сам продължаваше да стои, очевидно разпъван от това, което искаше да каже, и това, което трябваше да каже. Сигурно в един момент реши, че те са едно и също, защото най-накрая попита бавно, с нисък глас:

— Допускате ли, че може би спи с вас единствено, за да може да остане тук и да търси тази... картина?

Откога Сам беше започнал да се интересува от това? Откога бе започнал да изглежда и да звучи като началник?

— Разбира се, че ми е минавало през ума. Как да не ми е минавало. Но ако случаят е такъв, то си струва — ще го изтърпя.

— Да, сър. Искате ли да предприема нещо по отношение на господин Четири?

— Не. Оставете го да си търси. Това не вреди никому, а и може би ще го държи далеч от алкохола.

— Да, сър. — Сам се обърна и отиде в офиса си.

Девлин погледна папката и прилежно принтирания от Сам надпис отгоре.

Натали Медоу Зарвас.

Трябваше да се връща на партито. Все пак беше домакинът. Но Медоу криеше толкова много тайни, а той така и не намираще време да се поразтършува. Искаше да знае всичко за нея, за семейството ѝ, за изкуството ѝ, за миналото ѝ. Държеше отговорите в ръката си и не можеше да чака повече и миг.

Седна на бюрото си, отвори папката и започна да чете.

Когато завърши, се изправи.

Всичко се беше променило. Всичко.

Трябваше да намери Медоу. Този път трябваше да си изяснят нещата.

Вместо това обаче той излезе на верандата, майка му го приветства с чаша шампанско и извика:

— Ето го младоженецът! Хайде, Девлин, опразнихме виенското колело. Време е ти и Медоу да съобщите официално за брака си!

* * *

Денят беше дълъг и изтощителен.

Девлин и Медоу се бяха изкачили до върха на виенското колело и обявиха брака си пред радостната тълпа.

Никой не си тръгна преди десет, а и после напуснаха само част от местните. Останалите се върнаха на бара. Минаваше два, когато последните гости се отправиха, олюлявайки се, към стаите си в „Тайната градина“, създавайки на персонала допълнителна работа, който трябваше бързо да осигури още хавлиени кърпи, средства против киселини и бутилки вода.

Когато Девлин стигна до леглото, Медоу вече спеше.

Пъхна се под завивките и реши, че ще говори с нея на сутринта.

Но секундата, в която Медоу се измъкна от леглото, той се събуди. Остана да лежи, чакайки да види дали ще светне крушката в банята.

Но тя не го направи. Облече халата си и излезе от стаята.

Може да беше глупак, но беше сигурен, че не отива при друг мъж. А и не беше пълнолуние, така че явно не бе излязла да танцува гола в градината.

Правеше това заради майка си. Онова единствено изречение в рапорта на детектива беше обяснило всичко.

Медоу искаше картината, за да плати с нея лечението на майка си.

Но Девлин се възмущаваше дълбоко от факта, че не му е казала за неприятностите си. Не му е казала истината. Беше й дал толкова много шансове и изглеждаше странно, че му вярва достатъчно, за да спи с него, но недостатъчно, за да му довери тайните си.

Той стана и нахлузи джинсите и тениската си. Отиде до гардеробната и изрови маратонките си „Рийбок“.

Добре, може би някои от нещата, които беше направил, които беше казал, някои от нещата, които бе окуражавал другите да казват за него, я бяха накарали да повярва, че той е безскрупулен, неотстъпчив негодник.

Но тя не разбираше ли? Не осъзнаваше ли?

С нея той беше различен. Чувстваше се... млад. Вярваше, че всичко е възможно. Вярваше в сладки кутрета и пролетни дъждове, които карат през май цветята да цъфтят. Вярваше в чудеса.

Идеята Девлин Фицуилям да е влюбен изглеждаше абсурдна — но той наистина беше влюбен в Медоу.

Завърза връзките на маратонките си.

Хубаво. Тази вечер щеше да я научи да му вярва. Щеше да направи онова, което се бе заклел да не прави — щеше да признае истината, цялата истина. Милата, великодушна Медоу щеше да осъзнае грешките си и щеше да остане с него.

Той излезе с намерението да провери мониторите, да види накъде е тръгнала да търси и да я намери.

Но когато стигна до помещението, екраните за наблюдение бяха черни.

Той се взираше ужасено.

Медоу ли беше изключила цялата система, за да търси необезпокоявано картината си?

Защото при хотел, пълен с гости, между които и кръстникът на Амелия шорс, Брадли Бенджамин, шансовете за неразкрит саботаж, за

обир и създаване на суматоха значително се увеличаваха.

Девлин тръгна по коридора към офиса си на партера. Беше стигнал площадката на стълбището, когато видя някой да влиза в офиса му.

Извика му.

Гейбриъл му отвърна:

— Работя по въпроса! — и изчезна вътре.

Девлин хукна, вземайки по две стъпала наведнъж.

Когато наближи първия етаж, осъзна, че някой е хвърлил купчина кърпи в основата на стълбището.

Но след още няколко крачки осъзна, че това не са парцали или нечии дрехи. Червенокоса глава, която светеше с мътен блясък, крайници, свити под неестествен ъгъл и неподвижно тяло.

Медоу.

В безсъзнание.

Мили боже. Мили боже. Моля те, не, господи...

Коленичи до нея. Ръцете му трепереха, когато докосна лицето ѝ. Беше още топло. Притисна пръсти към шийната ѝ артерия. Сърцето ѝ биеше. Извика я по име:

— Медоу?

Но тя не отговори.

Беше паднала по стълбите.

Малка струйка кръв се беше стекла и попила в килима под главата ѝ.

Но той не посмя да я помръдне, защото този път... този път можеше да си е счупила врата. И наистина да се е наранила лошо.

Наведе се още по-близо.

— Медоу. За бога, не умирай. Моля те, не умирай. Обичам те.

Остана да стои там, докато линейката не дойде и не я отведе.

Но тя не помръдна. И изобщо не му отговори.

ТРИДЕСЕТ И ЕДНО

На изток небето разсветляваше, когато Девлин влезе тихо през входната врата на „Тайната градина“.

— Как е тя? — Силуетът на Грейс се очертаваше на входа към библиотеката, беше пъхнала ръце в широките ръкави на халата си, очите ѝ бяха разтревожени.

— Има дълбока рана на тила и много натъртвания по ръцете и краката. Казват, че е добре, но през цялата нощ я държах под наблюдение. Д-р Апс каза, че Медоу се е удряла многократно по главата през последния месец. — Той се опита да се засмее. — Но защо тогава аз се чувствам замаян?

— Знаех си. Това момиче не би позволило едно падане по стъпалата да я обърка. Сигурно и от самолет да падне, ще се изправи.

Искаше му се само Медоу да не е чак толкова бледа, да не е чак толкова объркана за това къде се намира сега и как се е озовала там.

— Да. Тя е несломима, нали?

— Като мен.

Беше много уморен и му отне минута, за да смели наблюдението ѝ. Грейс беше направила на Медоу най-големия комплимент. Той едва не залитна от изненада.

— Боже, майко. Ти я харесваш!

— Не я харесвам. Мисля, че лъже за половината от нещата, които казва. Облича се ужасно. Пълен шемет е. Няма елементарно благоприличие. И двамата не ми казахте нищичко за това коя е и откъде е, което ме навежда на мисълта, че родителите ѝ може да са например серийни убийци. И освен това тя е янки. — Гласът на Грейс ставаше по-рязък с всяко следващо твърдение. После лицето ѝ омекна. — Но те прави щастлив, така че това безочливо, неподходящо дете на осъдени янки... е чудесно.

— Благодаря ти, майко. Това е много... — Той понечи да каже „мило“.

Тя го изгледа.

— ... проникателно от твоя страна. — Той се засмя и разтърка главата си. Когато беше станал от леглото и тръгнал след Медоу, ѝ беше адски бесен, че не е признала пред него тайната си, а в момента беше готов да направи щедрия жест и да плати за лечението на майка ѝ.

Биваше си го.

Явно и Медоу го смяташе за чудесен, а по-интересното беше, че и майка му мисли така.

— Медоу ти каза, че е художничка — каза той. — Сигурна съм, че си чувала за нея. Тя е правила тази стъклена купа, която ти сложи на полицата на камината в дневната.

— Не, не може да бъде! Тази купа е направена от Ривър Зар... — Грейс спря по средата на изречението. Погледна го. Отиде до дневната и се взря в камината. После се обърна. — Искаш да кажеш, че Медоу е Натали Зарвас?

— Натали Медоу Зарвас.

— Вярно, каза ми, че е художничка, но си помислих... Значи така. Това обяснява всичко. Нищо чудно, че е толкова ексцентрична. Ще ми е много по-лесно да го обясня на приятелите си. — Очите на Грейс блестяха доволно.

— А ние всички знаем колко важно е това. — Подигравателният му тон скри удоволствието от одобрението ѝ.

— Приятелите ми са все важни хора.

— Важни са, защото са ти приятели.

— Както Медоу е важна, защото ти е съпруга. — По характерния ѝ неловък начин да успокоява, Грейс отиде до него и го прегърна. — Късно е. Уморен си. Преживя шок. Иди да си легнеш.

— Добре. — Знаеше отлично, че признанието му в любов към Медоу е останало нечуто — и без отговор.

Но по-лошото е, че изпитваше облекчение. Беше един гаден страхливец — не искаше да поема риска да признае любовта си, само за да преживее новото, непознато, неизпитано никога преди чувство да бъдеш отхвърлен.

Не беше от мъжете, които си въобразяват, че никога досега Медоу не е танцувала гола на лунна светлина или че откритата ѝ симпатия към него може да е просто... симпатия, каквато проявява към

всички. Той беше просто един от малкото ѝ любовници, но когато ставаше дума за обич... може би бяха цяла тълпа.

Грейс тръгна с него към стъпалата.

— Каза ли ти Медоу какво се е случило снощи?

— Каза, че не си спомня. — Той направи физиономия. Да, как ли пък не. Поредната амнезия. Но кой знае защо този път... ѝ вярваше.

След като я беше приела и настанила в стая, д-р Апс го извика настрана.

— Виждам подобни травми далеч по-често, отколкото би ми се искало. Раната на госпожа Фицуилям е причинена от удар с тълп предмет.

Той гледеше немигащо докторката, най-лошите му страхове се потвърждаваха.

— Казвате, че някой е ударил Медоу и я е блъснал надолу по стъпалата?

— Всъщност, господин Фицуилям, в подобни случаи това винаги се оказва съпругът. — Може би д-р Апс не флиртуваше със съпрузите на другите жени. Може би не флиртуваше с биячите на другите жени. Но в този момент можеше да се обзаложи, че тя изобщо не флиртува с него. Гледаше го враждебно, скръстила ръце пред гърдите си.

— Случаят не е такъв. Но ще разбере кой е бил. — Той се отдалечи, давайки си сметка, че д-р Апс вярва в невинността му толкова, колкото и в невинността на О Джей Симпсън.

Но все пак беше факт, че някой е ударил Медоу и я е блъснал надолу по стъпалата, и той щеше да разкрие кой е — и да го накара да страда.

Защото заради този нещастник Девлин трябваше да се сблъска лице в лице с ужасната истина: той обичаше Медоу и тази любов имаше властта да го накара да страда.

А той не искаше да страда.

Не искаше някой друг да има власт над него.

В разстояние само на няколко часа той бе доказал, че е малодушен страхливец.

Как беше стигнал дотук?

Но сега майка му го гледеше така, както го бе гледала винаги, когато не знаеше какво да прави с него, така че той знаеше, че уязвимостта му остава скрита. Той я потупа по гърба.

— Късно е. Имаш нужда малко да поспиш.

— Добре съм. Реших да отложам първия снимачен ден от новия сезон. Искам да видя Медоу със собствените си очи и да се уверя, че е добре. — Грейс продължаваше да стои и да чака... какво?

— Това е страшно, майко. Оценявам го, особено след като знам колко важно е шоуто за твоите фенове.

— Всичко за моя син и съпругата му. — Тя поднесе бузата си.

Той я целуна и я проследи с поглед как се изкачва нагоре.

После се насочи към офиса си.

Там завари Сам и Гейбриъл да разглеждат лентите на охранителните камери.

Девлин седна зад бюрото си. Опря ръце на хладната му повърхност и ги изгледа студено.

— Е?

Започна Гейбриъл:

— Охранителната система е била дезактивирана пет минути преди личната ми аларма да се включи.

— Защо толкова дълго? — попита Девлин.

— Защото е била изключена от някой, който си разбира от работата, и го е направил дистанционно. Единствената причина, поради която не е надхитрил алармата ми, е защото я инсталирах точно преди партито. Нова технология. И нямаше да го направя, ако тук не беше станал взлом преди три седмици. Такива инциденти ме тревожат. — Всъщност, Гейбриъл не изглеждаше разтревожен. Изглеждаше бесен.

Девлин насочи вниманието си към Сам.

— Разгледах лентите за времето, в което камерите са били изключени. Единствените хора в коридорите, или изобщо наоколо, бяха от персонала — Мия от кухнята, която завърши чистенето и се прибра вкъщи, госпожица Уизи Уудуърд, която излезе от стаята на съдия Грегъри Медисън и на площадката на стълбището... господин Брадли Бенджамин Четвърти.

Девлин скочи и попита дрезгаво:

— Четири? Направил го е Четири?

— Сър, Четири не притежава техническите умения да изключи охранителната система — каза Сам.

— Тогава кой друг може да е? Имате ли някакви подозрения? — поиска да знае той.

— Може би някой от моите охранители. — Гейбриъл произнесе предположението с равен тон. — Всички те имат добри препоръки. Някои работят при мен от години. Плащам им добре. Но охранителите винаги са първата мишена за корупция.

Девлин излезе иззад бюрото.

— Някой от тях да се е промъкнал в хотела да търси картина?

Сам поклати глава:

— Но, сър, Четири не е човек, склонен към насилие. Не мога да си представя, че би ударил госпожа Фицуилям.

— Ще разберем. — Девлин, придружен от Сам и Гейбриъл, се изкачи нагоре по стъпалата и се отправи решително към стаята на Четири. Все така решително, той пъкна оригиналния ключ в ключалката. А после със замах отвори широко вратата.

— По дяволите! — промърмори Гейбриъл.

Девлин натисна ключа за осветлението.

Четири се изстреля от леглото.

— Четири, ах ти, кучи сине, има ли нещо, което искаш да ми кажеш? — Девлин навремето беше играл футбол. Знаеше как да направи така, че да изглежда огромен и заплашителен.

И го направи.

Техниката му проработи, защото Четири се разтрепери и се сви в леглото.

— Умолявам те, Девлин, не ме убивай.

Виновен. Девлин едва се сдържаше. Този окаян нещастник беше виновен.

Той пристъпи навътре. Само една крачка. Ако беше направил още една, щеше да отиде и да извие мършавия врат на Четири.

— Изтъкни ми една причина да не го правя.

— Не съм виновен! Той ме накара да го направя. Господин Хопкинс.

— Господин... Хопкинс? — повтори Гейбриъл.

Вниманието на Четири се насочи към Гейбриъл.

— Той е онзи среброкос дявол с кадифения глас. Педерастът му с педераст, носи копринена пижама и когато коленете му се удрят,

тънкият плат трепери. — Каза ми, че щял да ме кастрира! Или дори по-лошо.

— Виждал ли си го? — попита Сам.

— Да. Не го видях добре — седеше в сянка — но ми причини това. — Четири стисна ухото си.

Гейб се обърна към Девлин.

— Спомняте ли си, казах ви за господин Хопкинс. Ако той има пръст в цялата тази работа, значи сме в голяма беда.

— Така е. В беда сме! — каза Четири.

— Бях наел няколко от неговите хора. Явно те са в основата. — Гейбриъл погледна Сам: — Можеш ли да се справиш с проблема?

Сам кимна.

Гейбриъл се върна в коридора.

Четири следеше с трескав поглед ставащото.

— Той знае всичко, което се случва тук. Наблюдава ме. Наблюдава къщата. Разбираш ли, Девлин?

— Разбирам. Работиш за него. — Девлин почака Четири да отрече.

Но той не го направи. Единственото, което направи, беше да потвърди собственото си малодушие.

— Бях принуден! Той ще ми стори нещо, ако не намеря онази картина. Ще ме убие!

Явно Четири беше блъснал Медоу по стъпалата. Беше се опитал да ѝ счупи врата, за да спаси своя. Малка коварна невестулка.

— Можеш да спреш да се тревожиш, че господин Хопкинс ще те убие.

— Човече. Моля те. Ще ми помогнеш, нали? — Четири имаше нахалството да го гледа умолително.

— Ти нарани жена ми. — От спомена за сгърчената Медоу до стълбището му се доплака. Вместо това той обеща: — И сега аз лично ще те убия. — Той тръгна към Четири.

Четири се опита да отстъпи. Падна на леглото. Запълзя назад.

Сам хвана Девлин и го задържа.

— Убил съм жена ти? Медоу? Кога? За какво говориш? Нищо не съм ѝ направил! Никога не съм наранявал когото и да било! — Русата, намазана с гел коса на Четири стърчеше нагоре като въпросителен знак.

Девлин се опита да се отскубне.

— Каква отрепка си само. Очарова я. Накара я да те хареса. И после, когато разбра, че търси същата картина, която и ти, преряза маркуча за хидравликата.

— Не съм го направил. Той го направи! Той!

— А когато си я видял на площадката, си я ударил по главата.

— Не съм я докосвал, Девлин, кълна се в бога! — Като бойскаут Четири вдигна треперещата си ръка: — По-скоро ще се изправя пред господин Хопкинс, отколкото да нараня Медоу.

— Махай се. — Девлин едва говореше от ярост. — Махай се... веднага.

Четири слушаше. Слушаше добре, защото изтича до гардероба, извади дрехите си и ги хвърли на леглото.

Но продължи да говори. Бръщолевеше толкова бързо, колкото можеше.

— Чуй ме. Не съм наранил Медоу. Ако някой я е ударил по главата, по-добре се погрижи за нея, защото ако господин Хопкинс разбере, че и тя търси онази картина, ще я очисти. Не се шегувам, Девлин. Господин Хопкинс ще ме убие, ако не успея. — Четири млъкна, докато разкопчаваше куфара си.

Той погледна към Девлин, и ако Девлин не беше толкова сигурен, щеше да се закълне, че Четири говори истината.

— Девлин, честно. Господин Хопкинс ще убие Медоу... само за това, че се е опитала.

ТРИДЕСЕТ И ДВЕ

На следващата сутрин, когато влезе в офиса си, по небето бяха надвиснали облаци и сивият ден беше в пълен унисон с настроението му. Неприятно му беше, че Гейбриъл е прекарал нощта в уволнение на някои от служителите си от охраната, опитвайки се да проследи онзи, който беше изчезнал. Неприятно му беше, че Четири го е предал. Още по-неприятно му беше, че търпимостта му към слабостите на стария му приятел бяха довели до инцидента с Медоу.

А най-лошото беше, че сега виждаше изменници навсякъде. Когато Сам вдигна очи към него от бюрото си, единственото, което Девлин си спомняше, беше неговия необичаен интерес към тази картина. Имаше нещо адски странно в отношението му към тази подробност.

— Надявам се, че госпожа Фицуилям днес е по-добре, сър. — Сам изглеждаше по същия начин, както винаги — смесица от азиатски и латиноамерикански черти, спокоен, невъзмутим, ефикасен.

Но когато Девлин се върнеше от болницата и настанеше Медоу в леглото ѝ, щеше да се поразрови малко около добрия стар Сам.

— Говорих с лекарите тази сутрин. Увериха ме, че си почива и няма други травми, освен натъртванията. Ще я взема в единайсет.

— Новините са добри, сър. — Сам стана. Изправи рамене. — Господин Фицуилям, не исках да ви будя, но имате посетител. Не искаше гостите ви да го видят, така че го поканих в трапезарията.

Девлин не беше в настроение за игрички.

— За кого става дума?

— Казва се Карик Менли.

— Карик Менли. Хубаво. Законният син на баща ми. — Нищо чудно, че Сам бе направил от това такъв голям въпрос. Той нямаше представа как ще реагира Девлин.

По дяволите, и самият Девлин не знаеше как би трябвало да реагира.

Нейтън Менли беше имал една съпруга и измежду останалите си дейности по създаване на потомство, беше успял да стане баща на един син от нея, което превръщаше Карик в миропомазания наследник на бащината му индустриална империя. Само че Нейтън беше съсипал бизнеса си, беше взел парите и избягал от всички, включително от Мелинда и Карик Менли.

През всичките години след изчезването на баща му Девлин не беше чул нищо от роднините си по бащина линия.

Ами хубаво... и той не ги беше търсил. При родител като Нейтън кой знае какво щеше да е потомството му. Девлин имаше достатъчно проблеми с приятели като Четири.

Четири. Беше го изхвърлил, после едва не изпрати да го върнат. Защото... ами ако Четири казваше истината?

Но Сам го беше разубедил.

— Сър, ако този господин Хопкинс наистина търси картината, тогава за Четири е по-добре да стои далеч от суматохата. — После се бе опитал да изкопчи още информация за картината от Девлин.

Сам определено трябваше да бъде проучен.

— Карик каза ли какво иска?

— Отказва да говори с мен, сър — каза Сам, — но си помислих, че въпреки всичко бихте искали да го видите.

— Правилно сте си помислили.

— Помислих си също така, че бихте искали информация, преди да говорите с него, така че си позволих да го проуча и ви подготвих една папка. — Сам му подаде кафява папка, пълна с информация, която бе събрал от интернет: изрезки от вестници, описващи привилегированото детство на Карик в Мейн сред американски аристократи, още новинарски истории от времето на изчезването на Нейтън, както и кратък материал за завършването на колежа от Карик с кратко резюме за деградацията. Най-новите снимки не бяха ясни; Карик явно бе развил талант да избягва фотографските обективи.

И най-накрая, от януари, новините, че правителството на Съединените американски щати е повдигнало обвинения срещу Мелинда Менли, обвинявайки я в тайно споразумение за измама на акционерите на корпорация „Менли“.

Девлин беше чул за това, разбира се. Просто не го интересуваше.

— Защо правителството е чакало толкова години? — попита той реторично.

Сам отговори уклончиво:

— Защото е правителство.

Девлин му върна папката.

— Казваш, че си го поканил в трапезарията, така ли? Добър избор. Там поне има с какво да се занимава. — С компютрите. С книгите. Или да краде антики, ако се беше метнал на баща им.

Девлин тръгна към трапезарията.

Отвори двойната врата, почти очаквайки да хване Карик да откъква среброто.

Вместо това той седеше до прозореца и четеше книга с изтъркани корици — една от неговите, ако се съди по външния ѝ вид. Той остави книгата, изправи се и подаде ръка.

— Казвам се Карик Менли. Твоят полубрат — фраза, която използвам по-често, отколкото ми се иска.

Онези последни, неясни снимки не даваха ясна представа за него. Той беше приблизително дващест и четири годишен, висок, широкоплещест. Косата му беше тъмна, като на Девлин, и кафявите му очи гледаха интелигентно.

Девлин си помисли, че двамата може би си приличат, и като стисна ръката на Карик, каза:

— Крушата не пада по-далеч от корена.

— Така мисля и аз. — Карик го огледа така внимателно, както Девлин го беше огледал. — Изглеждаш съвсем различен от последния ми полубрат, с който се запознах. — Явно Карик беше раснал сред най-изисканите стари фамилии на Източния бряг; в гласа му се долавяше аристократичен акцент и макар че дрехите, с които беше облечен, не бяха скъпи, върху него стояха някак изискано.

— И кой е той?

— Казва се Роберто Бартолини. Италианец е.

— Не повече от полуиталианец, със сигурност. — Девлин направи знак на Карик да седне.

Карик се поправи:

— Италиано-американец.

— Мисля, че съм чувал за него. Видях негова снимка във вестника. — Девлин си спомни статията в „Ю Ес Ей Тъдей“, която

беше прочел на летището предишния месец. — Не беше ли той, дето се ожени за онази известна адвокатка по криминални дела в Чикаго?

— Бях на сватбата. — Докато Девлин седеше, Карик се отпусна назад и зачака.

Демонстрираше необикновено самообладание за млад мъж, и Девлин трябваше да му признае, че се справя добре със ситуацията. Карик не знаеше дали ще бъде посрещнат с открита враждебност, насмешливост или ще бъде отпратен, така че продължи да мълчи.

— Намери ли го? — Девлин не можеше да измисли друга причина Карик да се появи току-така изневиделица.

— Баща ни ли? Не. Избягал е. С парите. Никой не знае нищо. Но може би си чул — правителството обвинява майка ми в тайно споразумение с Нейтън за съсипване на бизнеса му и изчезването на парите. Търся всякаква информация, каквато евентуално може да е споделил с теб или с майка ти.

Девлин се разгневи.

— След цялото това време имаш дързостта да дойдеш и да ми задаваш подобни въпроси?

— Господин... Фицуилям. След като баща ми си тръгна, настъпиха тежки времена за майка ми и за мен. Нейтън изчезна не само с парите на компанията, но също така и с по-голямата част от фамилното богатство на майка ми. С част от състоянието си тя успя да запази имението и да го поддържа, но иначе изгубихме всичко. — Карик вдигна ръка. — Имахме много повече отколкото голяма част от хората, определено повече от останалите ми полубратя. Въпреки това майка ми не е човек, свикнал на икономии, а времената са трудни. Откриването на братята ми — една трудна задача, защото както много други неща, баща ми се е постарал да скрие авантюрите си — остана на втори план, докато се опитвах да се справя с положението.

— Да. Разбирам. — Девлин разбираше — макар и с неохота.

— След толкова много години това обвинение ни изненада. Майка ми не е добре и... го възприема като поредния позор, който ни е сполетял по вина на баща ми. Тя отказва да се защитава и остава на мен да изчистя името ѝ. Единственото наследство, което ми е оставил баща ми, са братята ми. Чрез тях се надявам да открия какво означава наистина семейство.

Биваше си го, този брат на Девлин. Карик беше нахвърлял набързо житейската си история, формулира ясно положението си, разказът му бе кратък и лишен от сантименталност. В миналото Девлин беше чул достатъчно, за да знае, че Мелинда и Карик Менли са били изоставени по същия начин, както самият той. Единствената мисъл, която му мина тогава, беше само „добре“. Но това беше преди години, непосредствено след изчезването на баща му; тогава беше още много млад и наранен, знаейки, че не е бил нищо повече от една резка измежду многото, оставени върху рамката на леглото.

Сега Девлин имаше други интереси, които нямаха нищо общо с Нейтън Менли.

Бяха свързани с Медоу. Медоу и търсенето ѝ на картината, срещу която щеше да получи достатъчно пари, нужни, за да се излекува майка ѝ от рак. Медоу, която би направила всичко за семейството си.

Девлин се беше старал всячески да избягва полубратята си; може би трябваше да се поучи от Медоу. Може би беше време да прости.

Така че той щеше да даде на Карик информацията, която той търсеше, щеше да продължи живота си и може би някой ден щеше да организира среща на синовете на Менли в един от своите хотели.

— При последното си идване — каза Девлин, — няколко седмици, преди да избяга, Нейтън ми даде една счетоводна книга и ме помоли да я пазя, докато се върне.

Карик се приведе напред в стола си.

— Счетоводна книга? Това е повече, отколкото изобщо съм се надявал.

— Надникнах в нея — повярвай ми, искаше ми се да се окаже карта на съкровище или тайно послание, от което да разбера как да го открия.

Карик се разсмя — кратък, дрезгав смях.

— О, да. И аз съм го правил. Продължавам да мисля, че той ще... ще се върне и ще застане на прага...

Двамата братя се погледнаха, свързани от горчивите спомени, оставени от жестокия начин, по който ги бе зарязал баща им.

Между тях имаше повече общи неща, отколкото Девлин осъзнаваше, и може би животът на Карик като опозорен син е бил също толкова труден, колкото този на Девлин като копеле — Карик определено беше преживял шок, когато социалното му положение и

приходите му внезапно се бяха сринали, а на Девлин това му бе спестено. Може би това, че е бил хулиган, се бе оказало предимство, за което не бе предполагал.

— Как мислиш, възможно ли е да не е оставил следа, която да води към богатството му? — Доста вероятно предположение, според Девлин.

— Баща ми — нашият баща — е направил всичко по силите си той и богатството му да изчезнат, и то изключително успешно. Но аз трябва да опитам — каза Карик просто.

С това Карик убеди Девлин.

— Счетоводната книга е твоя — каза той.

ТРИДЕСЕТ И ТРИ

Д-р Апс завърши прегледа и сложи стетоскопа в джоба на престилката си.

— Няколко дни ще сте схваната и няма да можете да миете косата си, докато шевовете не зараснат, но като цяло падането по стълбите ви се е разминало сравнително леко.

Медоу седна в болничното си легло и се усмихна на стоящия до вратата Девлин.

— Ползата е, че успях да се измъкна от чистенето след партито.

— Оставили сме ти да минеш с индустриалната прахосмукачка — каза той сухо.

— Сериозно? — Очите ѝ блестяха.

— Не. — Той скръсти ръце пред гърдите си и застана с разтворени крака; цялата му поза излъчваше властност. Биваше го да проявява авторитет. — Но щеше да е забавно!

Или бе изгубил способността си да въздейства, или тя не ѝ влияеше.

— Ние нямаме индустриална прахосмукачка!

— Ох... — Тя изглеждаше оклюмала, но много по-добре отколкото беше снощи.

Ненавиждаше се, че иска да я целуне, да я прегърне, да я държи, докато се увери, че е здрава, щастлива и в безопасност.

— Спомнихте ли си нещо повече за това как стана падането? — Д-р Апс не го погледна, докато я питаше. Очевидно в нейните очи той продължаваше да бъде от мъжете, които бият жените си.

— Станах, за да... — Медоу го погледна, после произнесе бързо: — ... за да потърся една картина...

Тя си пое дълга глътка въздух. Най-после беше започнала да му вярва.

— Но когато стигнах до площадката на стълбището, там имаше някой. Понечих да се обърна и... — Тя поклати глава. — Това е всичко.

Наистина не си спомням много за момента. — Отпусна надолу глава и потръпна.

Девлин се приближи до леглото, седна от края и я прегърна.

Тя облегна глава на рамото му и се притисна към него.

Да. Вярва му. Най-после.

— Ако не беше изключила охранителната система, щяхме да знаем кой те е ударил — укори я той меко.

Тя вдигна глава.

— Не съм!

— Сигурна ли си?

— Щях да си го спомням.

— Добре.

— Сериозно. Не съм го направила! Изобщо вярваш ли си, че аз бих могла да...

— Вярвам ти.

— Просто така?

— Просто така. — Той не се канеше да й каже истината за Четири. Още не. Познаваше я достатъчно, за да е сигурен, че предателството на Четири ще разбие сърцето ѝ.

В този миг тя му се усмихна толкова доверчиво, че той се почувства като най-големия негодник. Защото тя беше убедена, че вярва в истинността на думите ѝ.

Той наистина ѝ вярваше. Кое не пречеше да се провери.

— Трябва да поговорим за тази картина — каза той.

— Знам. Но ти ще разбереш.

Д-р Апс прочисти гърлото си.

— Имам някои новини за състоянието ви, госпожо Фицуилям, които може да ви изненадат.

Какво, по дяволите...? Девлин стегна ръка около Медоу.

— Снощи, между другите изследвания, които направихме, пуснахме и тест за бременност.

Той замръзна.

Медоу не помръдна.

— Излезе положителен. — Слисаното им мълчание говореше достатъчно на д-р Апс и тя побърза да добави: — Но не бива да се тревожите за последствията от падането. Бебето е добре, вашето здравословно състояние е добро и бременността трябва да протече

успешно. Веднага щом се приберете у дома, обадете се в кабинета ми, за да ви препоръчам добър гинеколог. Трябва да си запишете час за преглед веднага, докторът ще прецени точно кога е терминът ви. Имате ли някакви въпроси?

Медоу поклати глава отрицателно.

Девлин продължаваше да стои неподвижно, не можеше да говори, не можеше да мисли.

— Тогава ще ви оставя да си поговорите. Само се обадете в сестринския пункт, когато сте готова за количка, за да ви смъкнат долу до входа. — Д-р Апс излезе от изпълнената с толкова сгъстена атмосфера стая, че почти се задушаваше.

— Бебе — прошепна Медоу и притисна ръка към стомаха си.

Бяха направили бебе. Бяха направили чудо.

— Обзалагам се, че е станало онази нощ, на лунната светлина. Не мислиш ли, че е онази нощ? — Девлин не отговори, но Медоу разсъждаваше гласно, мислейки за себе си и как това ѝ въздейства. — Знам, че не подозираш, но майка ми има рак.

— Какво стана с амнезията ти? Да не би да беше забравила за майка си? — Сарказмът му я изтръгна от унеса ѝ.

— Какво? — Тя примига срещу него.

Лицето му беше безизразно, очите — студени. Беше в шок, бедният.

Тя взе ръката му и се усмихна.

— Поизлъгах малко за амнезията. Не ми казвай, че не си знаел.

— Знаех. Точно затова поизлъгах малко, когато казах, че сме женени. — В гласа му прозвуча една остра нотка, която тя не можа да определи.

Но като си спомни момента, когато се бяха срещнали и бяха започнали да се надлъгват, тя се засмя.

— Когато заяви, че сме женени, не знаех какво да правя. Помислих си, че ситуацията ще е временна, че мога да намеря картината, да я изнеса от къщата и ти никога да не разбереш. После научих за охраната ти и за всичките хора, работещи в хотела, и нещата постепенно започнаха да стават все по-трудни и по-трудни.

— Възнамерявала си да откраднеш от мен.

— Всъщност не беше наистина кражба. Баба ми е оставила картината в къщата за непредвидени случаи, като болестта на майка

ми. Така че тя беше моето наследство, но аз имах лошия късмет да дойда тук година по-късно. Ти вече беше собственик на Уолдемър Хауз. Озовах се на охранявано място, паднах и си ударих главата, видях звезди... и оттогава не съм същата. — Тя сложи ръката си върху неговата. — Защото те опознах. Беше чудесно да съм с теб, никога не съм преживявала такова нещо в живота си. Така че както много други неща, онова, което приличаше на лош късмет, всъщност стана добър късмет.

— Какво въображение трябва да имаш, за да си мислиш, че това е добър късмет?

— Какво искаш да кажеш? Ти не се ли наслаждаваше на времето, в което бяхме заедно? — Наслаждаваше се. И тя го знаеше.

— Да. Но си бременна. — Тя внезапно си спомни паниката му, когато бяха забравили да използват презерватив. Спомни си, че е незаконен и подигравките, които е трябвало да понесе като дете, и то от хора като Брадли Бенджамин.

— Знам, че не сме го планирали, и че не ти харесва, защото са ти втълпили онези архаични схващания за незаконни деца и...

— Архаични схващания? Лейди, изпитал съм го на собствен гръб!

— Знам — побърза да каже тя. Чувствителен е, Медоу. Прояви деликатност. — Отнасяли са се с теб снизходително. Но искам да кажа, че бебетата винаги носят такава радост! А като си помислиш с колко много неща сме благословени в нашия живот — официалното откриване премина с голям успех, майка ми е в ремисия...

Той се размърда до нея, погледна я.

Медоу продължи да говори.

— Това ме кара да осъзная защо бебето ни идва точно сега. Ако мама се разболеет отново, появата на едно внуче ще ѝ даде нещо, за което да живее.

— Каква невероятно глупава причина да има човек бебе.

Думите, тонът му сякаш я зашлевиха през лицето. И все пак тя се опита да се държи весело.

— Прав си. Не съм си поставяла това за цел — никой от нас не е — но след като е станало, защо да не се възползваме и да не се радваме?

Той стана и се отдръпна от нея.

— Да се радваме? Че на света ще се роди дете с баща, който се появява от време на време и една вечно недоволна майка?

Явно това не беше тема, към която да се отнесеш със състрадателни думи и нежно докосване.

— Не съм недоволна, а ти нямаш причина да си баща, който се появява от време на време.

— О, нима? И къде ще живеем, така че да мога да бъда баща през цялото време... Натали Медоу Зарвас? — Очите му блестяха с мрачен триумф, когато изрече името ѝ и го остави като горещ въглен между тях.

Беше наистина ядосан. На нея? На себе си? На тяхното бебе? Каквото и да беше, тя не харесваше тази му страна. Той се изпълни с ярост и стари, тъмни спомени.

А тя... тя се бореше с чувството за предателство.

— Откога знаеш името ми?

— Научих го в деня, когато майка ми дойде с онази стъклена купа. Осъзнах, че си специалист; после не беше нужно дълго проучване, за да разбера името ти и това къде живееш — което е проблемът в случая. — Той се наведе към нея. — Живеем на двете срещуположни крайбрежия. Освен ако нямаш някакво брилянтно решение, единият от нас трябва да си иде. Аз имам бизнес, който е съсредоточен тук. Ти имаш майка, която е смъртно болна и е там. Кой от нас мислиш ще е?

— Знаеш името ми. Знаел си го от седмици. — По някаква причина това я караше да се чувства така, сякаш ѝ се е присмивал. — Излъга ме за... мен.

— На твоето място не бих хвърлял обвинения наляво и надясно, Медоу, Натали или както ти харесва да ти викат. — Той се подиграваше със собствените ѝ имена. — Има много причини да бъдеш упрекната.

— Знаеш какво работя. Знаеш за семейството ми. — Дишането ѝ стана задъхано и тя усети, че дробовете ѝ горят. Имаше проблем, голям проблем. Знаеше го, но се страхуваше да го погледне. Само че се налагаше.

— Знам възрастта ти, теглото ти, коефициентът ти на интелигентност.

— Знаел си за майка ми? — И това беше реалният проблем. Знаел е за майка ѝ и въпреки това бе позволил този фарс да продължи.

Той вдигна брадичката си. Изглежда я високомерно.

— Знаел си. Знаеше, но не ми предложи помощ. Знаеше, че търся картината, която би платила сметките ѝ за лекарства... и просто ме остави да обикалям и да гледам?

В очите ѝ Девлин леко промени облика си. Той не беше вече мъжът, който танцуваше с нея на лунна светлина, който я дразнеше на вечеря, който я гледаше как яде сладоледа с глад, който нямаше нищо общо със сладоледа, а със самата нея. Беше станал жесток, безразличен, неотстъпчив в решимостта си да спечели.

Двамата стояха на дъската за шах и тя беше пешка.

Беше се страхувала от това, но си въобразяваше, че може да го промени, да го научи, че животът е нещо повече от печалба или загуба. Беше се влюбила в него; той беше бащата на детето ѝ — но беше и чудовище.

Тя усети внезапно, че се отпуска на леглото. Пред очите ѝ плуваше червена мъгла, а стомахът ѝ се бунтуваше, но когато шумът в ушите ѝ стихна, можа да го чуе да казва:

— Разбрах за майка ти едва вчера. Щях да ти предложа помощ, но не ми се удаде възможност. А после се случи това.

Тя се извърна. Не искаше да слуша оправданията му. Не искаше да го чува да говори за бебето им като за „това“.

Може би е бил наранен от бащината си незаинтересованост и майчината си студенина. Може би раната е била толкова дълбока, че го е превърнала в емоционален инвалид. Може би... може би Медоу бе направила най-лошия си избор за мъж.

— Виж, решението е ясно. — Той се отдалечи, но не много, и тя можеше да го чуе какво говори. — Ще се измъкнем и ще се оженим, без някой да разбере, че сме заченали това дете извънбрачно.

— Извънбрачно? — Прииска ѝ се да се разсмее. После ѝ се доплака. — Не мога да повярвам, че за теб е от значение такова маловажно нещо.

— Нямаше да мислиш, че е маловажно, ако ти беше прекарала детството си в бой с малките сополанковци, които те наричат „копеле“.

— Той пусна чешмата. — Като се оженим, ще ти построя студио. Детето ще има дом с двама родители. — Гласът му се приближи. Той сложи една студена мокра кърпа на челото на Медоу и изправен над нея, произнесе: — Ще направим най-доброто от една лоша ситуация.

Тя стисна зъби да преодолее гаденето. Лицето ѝ се зачерви; по челото ѝ изби пот. Бореше се с напирещите сълзи.

— Няма да се омъжа за теб.

— Не ставай смешна.

— Бракът ми няма да е „правене на най-доброто от една лоша ситуация“.

— Може би се изразих неправилно.

— Може би. А може би го мислиш по начина, по който го каза.

— Медоу... — Той се опита да хване ръката ѝ.

Тя се дръпна.

— Няма значение. Никога няма да се омъжа за теб. И не защото си незаконен, а защото слуховете, които се носят за теб, са верни. Ти наистина си негодник.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Медоу влезе в къщата преди Девлин.

— Няма да го обсъждам повече.

— Ти изобщо не си го обсъждала. — Той я последва вътре и затръшна вратата. — Просто продължаваш да казваш „не“.

— Коя част от „не“-то не разбра?

— Не разсъждаваш логично. — Това разпали още повече гнева му. Тя трябваше да мисли логично. Как иначе щеше да я задържи тук?

— Логиката се надценява от хората — произнесе Медоу студено. — И е безполезна, когато става дума за любов. На това ме научи баба, а тя беше най-смелата жена, която познавам.

— Но не и най-умната — каза той отчаяно.

— Не. Най-умната е майка ми.

— Какво става? — На прага на библиотеката стоеше Грейс, местейки разтревожено очи от единия върху другия.

— Нищо, майко.

— Напускам сина ви — каза Медоу.

— По дяволите! — Всички в къщата ли трябваше да научат?

— Напускаш го?! — Грейс протегна ръка към Медоу. — Но защо?

— Защото като една отвързана тийнейджърка успях да забременея. — Но въпреки целия си гняв, Медоу не устоя на протегнатата ръка на Грейс.

— Бебе? Ще имате бебе? — Грейс хвана ръката на Медоу и плъзна поглед към корема ѝ, търсейки доказателство. — Ще ставам...

— Баба! — изкудкудяка Бродли Бенджамин от вътрешността на библиотеката. — Чу ли това, Осгууд? Грейс Фицуилям ще става баба и то на детето на някоя си, която се казва Медоу.

— Виж ти, виж ти — каза Осгууд.

Страхотно. На Девлин само това му трябваше. Оказа се, че дъртаците са още тук.

Грейс се върна в библиотеката, като влачеше Медоу със себе си.

— Остави я на мира, Бродли Бенджамин! Ако ще си изливаш мръсотията върху някого, излей я върху мен. Аз не съм в деликатно положение.

Девлин ги последва и завари вътре само двама от старците — Бродли се беше разположил в една ниша на фотьойл от кафява кожа, от пурата му в пепелника до него се виеха нагоре кълба дим, а Осгууд седеше на един стол за хранене с отпуснати рамене, скръстени в скута ръце, с уголемени от дебелиите стъкла на очилата кафяви очи.

Осгууд не беше от значение. Той се сливаше с декора. Винаги.

Но Бродли седеше като малко божество в личния си прекрасен рай, от ноздрите му излизаха пламъци, докато престореното му безразличие се рушеше тухла по тухла.

— Оставете го, Грейс. — Медоу не удостои Бродли с внимание. — И без това трябва да си стягам багажа.

— Не, не трябва — каза Девлин.

— Моля те, недей — намеси се Грейс.

— Не разбирате, Грейс — започна Медоу.

— Тогава ѝ обясни, може би и аз ще разбера. — Девлин повиши глас от чувство за безпомощност. — Защото точно сега нямам и най-отдалечената представа защо настояваш да ме оставиш.

Медоу го прекъсна.

— Защото няма да отглеждам детето си с човек, който не разбира разликата между правилно и погрешно. Ти разбираш единствено от печалба и загуба.

— Не можеш да го напуснеш. — Грейс я хвана за раменете и я разтърси. — Той заслужава спасение!

— Нямам нужда да бъда спасяван! — Девлин не можеше да повярва, че майка му мисли подобно нещо.

— Не съм от спасителната служба — произнесе с равен глас Медоу.

— Виж, знам, че има проблеми с... с това, че е незаконен, и всички тези глупости, но за това аз съм виновна. Аз съм му майка, а когато беше дете, бях прекалено заета с бизнеса си и не отделях време да му покажа как да... обича. — Грейс разтърка челото си развълнувано. — Не мисля, че ме бива много в това.

— Майко, нашите отношения нямат нищо общо със случая — каза Девлин.

Двете жени се спогледаха, после отместиха очи към него и вдигнаха рамене едновременно.

— Той е възрастен човек, а в някакъв момент всеки трябва да поеме отговорност за това, което върши. Като гледам, отдавна е минал този момент, така че спрете да се самообвинявате, че синът ви е голям, глупав негодник. — Медоу го изгледа.

Откъм фотьойла в нишата се разнесе кикот и Брамбли Бенджамин се изправи с широка усмивка.

— Толкова съм доволен, че останах да поогледам старата си къща. Не бих пропуснал това за нищо на света!

— Хубаво. Точно така! — Медоу махна нетърпеливо с ръка към него. — Останете тук, ще сте експонат номер едно в изложението — самотният, отчаян, сбръчкан старец, в който Девлин ще се превърне.

Усмивката на Брамбли изчезна, военната му стойка се скова и той доби обиден вид.

— Не съм самотен.

— Само отчаян. Ще стоите тук и ще се наслаждавате на неприятностите ни, след което ще се приберете вкъщи, ще вечеряте на маса, сервирана за един и ще пушите миризливите си пури, и никой няма да се оплаква, а накрая ще умрете сам, без някой да разбере, докато останалите костюмирани старци не забележат, че от три дни не сте се вясвали на обяд. И, разбира се, на погребението ви ще присъстват всички важни хора, но кой ще плаче, Брамбли? — Гласът на Медоу трепереше. — Дали ще има някой, който да жалее?

— Медоу... — Девлин я докосна по ръката. По-късно тя щеше да се срамува от нещата, които е казала.

Но не и сега.

Тя се дръпна рязко.

— Девлин е прав. Някой ще забележи, че ви няма, преди от смъртта ви да са минали три дни, защото нещастното ви приятелче Х. Едуин Осгууд ви се е лепнал като кърлеж, защото черпи чувството си за значимост от вас.

— Я виж ти! — изфъфли обидено Осгууд.

— А сега ще се обадя на майка ми — Медоу отвори мобилния си телефон — и ще ѝ кажа, че днес се прибирам вкъщи. Защото тя ме обича — гласът ѝ натежа от сълзи — точно такава, каквата съм.

Тя набра номера и излезе от стаята.

Настъпи неловка тишина.

Девлин гледаше към тримата присъстващи.

Те гледаха него.

И в този миг разбра, че Медоу е права.

Той беше като майка си — непреклонен, неспособен да показва чувствата си и ненаучен да обича. Виждаше всичко през призмата на печалбата или загубата, но с Медоу този подход не проработи. Защото нямаше значение дали той е доминиращият в отношенията им — ако загубеше Медоу, губеше всичко.

Понечи да тръгне след нея.

— Нима ще се влачиш след това момиче? — Брадли Бенджамин прозвуча по мъжкарски, но в гласа му се долавяха обидени нотки.

Девлин спря и го погледна. Експонат номер едно.

Медоу беше права. Ако не престанеше да се тормози, щеше да се превърне в копие на баща си и да затъне в мрачни мисли за оскърбленията в детството си, вечно да се тревожи, че някой по някакъв начин ще се възползва от него точно сега, щеше да стане като Брадли Бенджамин — човек без истински приятели, човек без семейство... без любимата си.

Ей богу, Девлин нямаше да повтори грешките на Брадли.

— Дали ще се влача след това момиче? По корем. — Той се обърна и тръгна след Медоу.

— Истински триумф на любовта — изфъфли Осгууд.

— Млъквай, Хоп! — срязва го Брадли.

Девлин спря по средата на крачката си. Обърна се и погледна двамата мъже.

— Хоп?

— Хоп. Това е старият му прякор. Хопкинс. Х. Едуин Осгууд. — Брадли прозвуча нетърпеливо, сякаш това бе нещо, известно на всички.

И може би в този миг Девлин внезапно проумя, но до миналата нощ, когато чу историята на Четири за убиеца в сянка, истинското име на Осгууд не бе означавало нищо.

Разбира се, можеше и да е случайно съвпадение — макар Девлин да не вярваше в съвпадения. Той се фокусира върху Осгууд. Върху очилата му, боядисаната му коса, тексаската папийонка. Възможно ли беше? Възможно ли е всичко това да е дегизировка?

Осгууд се изправи. Пред очите на Девлин смешният, женствен подлизурко, който се мазнеше на Брадли, изчезна, и на негово място остана старец с остри кафяви очи, които го наблюдаваха студено.

Като борци на тепиха, Осгууд и Девлин заеха позиции.

— Вие никога не сте имали проблеми с парите — произнесе бавно Девлин, сякаш обмисляше думите си. — Имате възможност да научавате всичко, което става тук. Живеете сам в имението си... колекционирате ли предмети на изкуството, господин Хопкинс?

Грейс се приближи до Брадли.

— Имате ли представа за какво говори той?

Брадли местеше поглед от единия към другия. Очите му останаха за дълго върху Осгууд.

— Не. Обвиняваш ли го в нещо, Девлин?

Девлин и Осгууд не му обърнаха внимание.

Осгууд наклони глава.

— Интересувам се от най-различни неща, господин Фицуилям. — Той вече не фъфлеше. Всъщност, гласът му звучеше по съвсем различен начин.

— Нямам никакво съмнение. — Този дъртак беше претърсвал хотела за картината на Изабел. Този приятел на Брадли Бенджамин беше заплашвал да убие единствения син на Брадли, Четири. Този мъж, когото всъщност никой не познаваше, беше заповядал някой да удари Медоу и да я блъсне надолу по стъпалата. Девлин направи една широка крачка към Осгууд, сграбчи онази префърцунена папийонка и го вдигна във въздуха. — Би трябвало да те убия.

— Девлин! Той е възрастен човек! — Грейс се люшкеше между ужас и объркване. — Той е един от нас.

— Не, освен ако не си убийца, майко. А той съвсем не е толкова безпомощен, на колкото се прави. — Девлин свали очилата от лицето му и погледна през тях. Бяха със съвсем слаб диоптър. Хвърли ти. — Ами косата? — попита той. — С боя за обувки ли е намазана?

— Не бих направил нещо чак толкова нескопосано. — Осгууд погледна Девлин в очите, не изглеждаше уплашен, излъчваше само леко презрение. — Какво, ще ми извиеш врата ли? Защото ми е адски неудобно да стоя на пръсти.

Девлин дръпна ръката си.

— Не. Няма да те убия. — Той отиде до алармата на охранителната система и я натисна.

Осгууд разтърка шията си. Притисна ръка към устата си, остана така известно време, после прочисти гърлото си.

— Страхливец.

На вратата се появиха двама охранители.

— Предайте господин Хопкинс на полицията. — Девлин се поколеба, спомни си съмненията на Гейбриъл за някои от служителите му, спомни си също рапортите за голямото влияние на Хопкинс и сенчестото му минало. — Вдигна домашния телефон и набра Гейбриъл. Описа му с няколко думи ситуацията. Когато затвори, обяви на всички: — Гейбриъл ще се обади на полицията и на ФБР.

— Мислиш ли, че това е достатъчно, за да ме спре? — Господин Хопкинс му се подиграваше, но старчето изглеждаше малко бледо и потно.

Добре. Той беше притеснен.

— Осгууд. Какво ти става, по дяволите? — попита с недоумение Брадли. — Държиш се много странно.

Осгууд го погледна.

— Така ли?

— Звучиш особено. — Брадли огледа лицето му. Направи стъпка напред. — Мили боже. Кой си ти?

— По-правилният въпрос би бил: „Какво си ти?“. — Девлин погледна към стълбището. Искаше да изтича след Медоу. Искаше да я настигне, да ѝ обясни, че те няма да са копия на Брадли и Изабел. Те щяха да са самите себе си, Девлин и Медоу, завинаги влюбени.

Но не можеше да остави Осгууд, докато тук не дойдеше някой, на когото напълно може да се довери.

— Господин Осгууд, добре ли сте? — попита Грейс разтревожено.

Осгууд разхлаби папийонката си.

— Май... не. — Цялото му лице лъщеше от пот и когато съблече сакото си, под мишниците му тъмнееха мокри петна.

Грейс се втурна към него.

Девлин я хвана за ръката.

— Не. Не го доближавай. Опасен е.

— Може ли да седна? — попита Осгууд.

Един от охранителите тръгна напред, но преди да е стигнал до него, Осгууд заопипва зад себе си, после се свлече на пода.

— Сърдечна криза. — Брадли разтърка гърдите си.

— Не вярвам — поклати глава Девлин. Старецът се преструваше.

— Не, Девлин. Погледни го! — каза Грейс.

Осгууд посиня, докато се опитваше да си поеме въздух.

Не се преструваше. Но съвпадението беше твърде подозрително.

— Добре ли сте, господин Бенджамин? — попита Девлин. — Майко, помогни на господин Бенджамин да седне.

Грейс хвана Брадли за ръката и го придружи обратно до кожения фотьойл, после потупа ръката му, докато той не я измъкна.

— Ще извикам линейка. — Единият охранител тръгна към телефона.

Другият свали сакото си:

— Имам сертификат за оказване на спешна помощ.

Гейбриъл влезе, огледа сцената и се обърна към Девлин:

— Какво се е случило?

— Мисля, че глътна нещо. — Приблужи ръка до устата си, после се прокашля. — Девлин гледаше как Осгууд се гърчи.

Гейбриъл кимна, опрял ръце на хълбоците си.

— Логично предположение. Интересното е, че предпочита да умре, отколкото да го арестуват.

— Линейката идва насам. — Съобщението на охранителя беше кратко. — Всички да останат по местата си, докато не го откарат.

— А ти следи как действа хотелския план за спешни случаи — каза Гейбриъл на Девлин. — В случай, че има схема за спасяването му.

— Точно така. — Девлин чу в далечината воя на сирените.

Парамедиците се изсипаха в хотела, заеха се с господин Хопкинс, стабилизираха го и го сложиха на носилка.

Девлин и Гейбриъл ги последваха извън библиотеката.

Сам стоеше край отворената входна врата.

— Ще отида с тях.

Девлин вдигна вежди. Интересно. Очевидно днес беше ден за разкрития от всякакъв характер.

— Защо секретарят ми трябва да пътува с такъв опасен човек?

— Аз съм федерален агент Сам Малъри. Залавянето на господин Хопкинс е причината да съм тук. — Сам излезе на верандата, без да

изпуска носилката от поглед.

На ключови места в градината бяха разположени охранителни постове в готовност. Гейбриъл отиде да говори с шефа на отдела.

Девлин нямаше намерение да пуска Сам, докато не научи нещо повече.

— Федерален агент? Защо му е на един федерален агент да работи при мен като секретар?

Сам извади малък пистолет от скрития в сакото му кобур, и огледа района.

— Знаехме за господин Хопкинс от години — той контролира престъпността в Атланта и по-голямата част от щата Джорджия. Не можехме да установим обаче кой е той; при разговорите с хората от Атланта получихме повече информация за гласа му, за това как според тях изглежда, но нищо конкретно. Той беше един дух. Много ефикасен, високо корумпиран дух. После влиянието му започна да се изтегля на север, към Южна Каролина, и това ми даде следа. — Сам не поглеждаше към Девлин; продължаваше да наблюдава парамедиците, охранителите и най-вече господин Хопкинс. — Чух, че колекционирал предмети на изкуството. Той беше един от онези вездесъщи „частни колекционери“, за които чуваш веднага, след като музеят загуби някой Пикасо. Това ме отведе до един упорит слух: че в Уолдемър Хауз се крие неизвестен шедьовър; после съвсем естествено започнах кариера като ваш секретар.

— Като за федерален агент ти беше дяволски добър секретар. — Девлин си помисли, че при това положение не е нужно да разследва Сам.

— Трябваше. По този начин си изкарвах прехраната, докато учех. Очарователно.

— Подозираше ли Осгууд?

— Подозирах всички.

— Освен мен. — Девлин се наслаждаваше на иронията.

Парамедиците вкарваха носилката с Осгууд в линейката.

— И то само защото знаех какво правите през цялото време. — Сам се спусна по стълбите и изчака да пристегнат ремъците на Осгууд и носилката. — А госпожа Фицуилям — или по-скоро Натали Зарвас — беше прекалено млада, за да е господин Хопкинс. Осъзнах обаче, че

тя търси картината и това я излага на опасност. Точно затова накарах един от моите агенти да я заключи в килера.

— Какво? — Какво! Що за игри беше играл Сам?

— Исках тя да се махне. И ѝ намекнах да го направи. Помислих си, че ако тръгне да ви разправя откачената история за това как някаква странна прислужница я е заключила в килера, а аз ви кажа, че тя се е заключила сама вътре — за което се бях подsigурил със запис — Сам направи физиономия като човек с възможности — вие ще я изхвърлите. Но вие не ми поискахте записа. Беше прекалено късно да се намесвам между двама ви. Вече бяхте влюбени.

Реакцията му беше импулсивна.

— Не съм влюбен. Поне не тогава.

Сам се качи в линейката и седна на седалката до простряното тяло на Осгууд.

— От първия момент, в който погледнахте в очите ѝ.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТ

Линейката непрекъснато улучваше дупките по пътя. Осгууд се чувстваше като парцал, но точно както се очакваше, ефектът от лекарството беше започнал да отслабва. В този момент колата се раздруса. Той се взря в тавана с широко отворени и разфокусирани очи. Федералният агент седеше до носилката с изваден пистолет, изражението му беше неподвижно и напрегнато.

Хитрец.

Осгууд чакаше... чакаше.

Гумите удариха паважа. Друсането намаля.

Линейката наби спирачка.

Преди Сам да успее да се изправи, задните врати се отвориха рязко. Отвън стояха двама мъже с насочени автомати.

Ех, добре беше да имаш план за непредвидени случаи, както и контакти с местния полицай, който да задейства този план.

Осгууд се освободи от ремъците. Надигна се на лакти.

Сам погледна напред. Помощник-шофьорът беше насочил пистолет към шофьора.

Парамедикът от другата страна на Осгууд се прицели в Сам и подаде бутилка вода на Осгууд, както и противоотрова.

Сам бавно седна на седалката, пусна оръжието си и вдигна ръце.

— Много мъдро, господин Малъри. — Осгууд глътна хапчето. Той позволи на парамедика да му подаде ръка, за да излезе. Изтупа сакото си, кимна на Сам и тръгна към очакващата го черна кола. Точно преди хората му да затворят вратата зад него, той чу звук от стрелба.

Надяваше се, че някой от тях е ликвидирал шофьора или Сам.

Но всъщност му беше все тая.

Когато Девлин се върна в къщата, видя Медоу.

Сълзите ѝ бяха пресъхнали. Тя държеше телефона така, сякаш е ръчна граната. Беше бледа, но напълно спокойна. Хвърли поглед към Девлин, поглед, който отчете присъствието му и го забрави на мига. Тя влезе в библиотеката.

Девлин я последва.

Грейс стоеше до прозореца и гледаше навън.

Брадли Бенджамин продължаваше да седи във фотьойла и да се взира в пространството. Току-що се бе показал като пълен глупак, предаван години наред... от своя стар приятел.

Медоу се поклащаше напред-назад, но погледът ѝ беше закован върху Брадли Бенджамин.

— Говорих с баща ми. Майка ми пак е в Онкологичния институт „Хътчисън“ в Сиатъл.

Девлин я прихвана през кръста, поддържайки я.

Тя не забеляза. Цялото ѝ внимание беше върху Брадли.

— Нуждае се от трансплантация на костен мозък. Мен вече ме изследваха. Не съм подходяща. Но вие може да сте.

Брадли Бенджамин стана. Огледа се.

— Аз? Защо да съм подходящ?

— Защото сте ѝ баща. — Тонът ѝ беше равен, напълно сериозен.

— Не съм ѝ баща. — Избелелите му очи искряха. — В случай, че не сте чували историята...

— Чух истинската история. — Медоу се потупа по гърдите. — Знам истината. Когато бях на осем и баба ми се разболя, ми разказа всичко.

— Напълно в стила на Изабел. Да занимава едно осемгодишно хлапе с авантюрите си, като че ли са нещо, с което да се гордее. — Гласът на Брадли потрепери от презрение.

— Не ми е разказвала за авантюрите си. Разказа ми за вас. — Очевидно думите на Изабел не бяха особено ласкателни. — Каза ми, че ви е обичала, но сте направили животът ѝ непоносим с правилата и поведението си.

— Поведението ѝ беше неуместно — каза Брадли, сякаш това беше престъпление.

— Било е естествено. Когато е родила мама, вие с безкрайните си изисквания сте влошили нещата още повече — очаквало се е тя да се откаже от изкуството си и да стане идеалната съпруга и майка според вашите критерии. — Презрението на Медоу беше толкова силно, колкото това на Брадли. — И когато сте отишли при нея и сте я обвинили в изневяра, тя не можела да повярва, че сте в състояние да си помислите подобно нещо.

— Авантюрите ѝ нямаха чет. — Челюстите на Брадли бяха стиснати и устните му едва мърдаха.

— След като сте се развел с нея! — Медоу си пое въздух и с цялата убеденост, на която беше способна, каза: — Била ви е вярна. Вие сте моят дядо. Моят биологичен дядо. Майка ми е ваша дъщеря.

— Уау — прошепна Девлин. Никога не си бе представял подобно нещо.

Медоу се завъртя. Погледна го в очите.

— Истина е.

— Не съм се съмнявал и за минута, любов моя. — Как би могъл? Доказателството стоеше пред очите му.

Медоу представляваше комбинация от баба си и дядо си, майка си и баща си, но носеше и нещо свое, нещо неповторимо.

Брадли трепереше като лист под вятъра.

— Това са пълни глупости. Изабел ми каза, че е спала с онзи художник.

— Не. — Медоу се приближи до дивана. Наведе се и измъкна иззад възглавниците сребърен ключ, онзи, който бе пъкнала там, и с който се отваряше вратата към Тайната градина. Вдигна го и го показа на Брадли в разтворената си длан. — Разчистили сте градината заради нея. Обичали сте я. Имали сте дете от нея. Мислела е, че ѝ вярвате. А после сте я обвинили, че спи с Бьорн Кели. Съгласила се е, защото не е искала да живее с мъж, който толкова малко я познава и цени.

Брадли стоеше с изправен гръб, с отпуснати отстрани ръце.

Девлин виждаше мислите, които се бореха в съзнанието му, скептичността, претеглянето на вероятността... Девлин беше готов да се обзаложи, че старецът отказва да повярва на Медоу, защото ако го направеше, щеше да излезе, че целият му горчив живот е бил пропилян напразно.

Очевидно Медоу мислеше същото, защото стисна ключа в юмрук.

— Вижте, става дума за съвсем прост тест. Вземат ви малко ДНК и разбирате дали говоря истината. После отивате в Сиатъл, дарявате костен мозък и спасявате живота на дъщеря си.

Брадли продължаваше да мълчи.

— Не сте длъжен. Но говорим за моята майка, така че нека ви кажа какво съм готова да направя, за да се съгласите. Ще раздухам

стария скандал между баба ми и вас, и това как сте изхвърлили нея и детето ѝ без пукната пара. Ще ви съдя, ще взема жалките останки от състоянието ви и ще съсипя живота ви. — Медоу звучеше студено. Звучеше безмилостно. Медоу звучеше като... Брадли.

— Мили боже — прошепна Грейс. Тя местеше очи между Брадли и Медоу. — Мили боже.

— Алтернативата е елементарна операция за вземане от вашия костен мозък — каза Медоу. — Ще спасите един живот. Живота на дъщеря си.

Най-после Брадли реагира. Той залитна назад и се строполи върху фотьойла.

— Получи сърдечна криза. — *Две за една нощ!* Девлин се втурна към него.

Медоу го последва.

— Не може да умре точно сега!

Но възрастният човек отпусна глава в ръцете си и се разтресе от ридания.

Девлин спря. Дръпна се.

Старият кучи син плачеше.

Медоу се закова на място. Пъхна сребърния ключ в джоба на джинсите си. После колебливо пристъпи от крак на крак и коленичи пред Брадли. Докосна ръката му.

— Добре ли сте?

Той си пое няколко накъсани глътки въздух и вдигна глава. Приличните му на хартия страни бяха мокри, той гледаше сълзите в ръцете си, сякаш не знаеше откъде са се взели. После погледна Медоу и очите му се напълниха отново.

— Внучката ми? — Докосна бузата ѝ. — Ти си ми внучка?

— Да.

— Значи не ме е предала. Когато ми каза, че е спала с него, аз направо... направо исках да убия и двамата.

Медоу хвана ръката му и я стисна.

— Знам.

— Защото я обичах. Обичах я толкова много.

— Тя го знаеше. Каза ми, че го е знаела.

— Наистина ли? Защото не искам дори да си представя, че е умряла, мислейки, че не я обичам.

Медоу кимна.

— Трябва да тръгвам. Трябва да си купя билет за самолета.

Брадли започна да опипва джобовете си.

— Добре. Портфейлът ми е тук. Добре. — Той понечи да тръгне, но рязко спря и се върна до Медоу. Наведе се и я целуна по челото.

— Благодаря ти. Благодаря ти.

Девлин изпрати към майка си красноречив поглед.

— Ще ви покажа телефона. — Грейс хвана Брадли под ръка и двамата заедно излязоха от стаята.

Още щом се скриха от поглед, Девлин каза:

— Медоу, трябва да поговорим.

Каквото и състрадание да изпитваше Медоу към Брадли Бенджамин, то явно не включваше Девлин. Тя се насочи към вратата.

— Вече си казахме всичко.

— Не, не сме. Моля те, Медоу. Не искам да си тръгваш.

Тя не забави крачка.

Той тръгна след нея.

— Искам да останеш, да се омъжиш за мен.

Тя се насочи към стълбището.

— Ти си като нея, а аз като него, но ние не сме баба ти и дядо ти.

Тя стъпи на първото стъпало.

Той се хвана за колоната на перилата и погледна нагоре към нея.

— Медоу, обичам те.

Обърна се към него, бузите ѝ пламтяха, сините ѝ очи бяха присвити и пълни с ярост.

— Би казал всичко, само и само да спечелиш, нали?

Каквито и реакции да си беше представял, подобна никога не му беше хрумвала.

— Мислиш, че лъжа? Не съм казвал това на никоя друга жена.

— Само и само да спечелиш — повтори тя.

— Не го казвам, за да спечеля. Казвам го... защото е истина. Обичам те. — Как да го произнесе така, че тя да му повярва?

С Медоу нещата се получаваха само по един-единствен начин.

Той хукна нагоре по стълбите. Дръпна я. Опита се да я прегърне, да я целуне.

Тя се държеше вдървено. Избягваше устните му. С глас, пълен с раздражение, каза:

— Виж. Вчера празнувах като твоя съпруга. Снощи бях ударена така, че изгубих съзнание. Днес се оказва, че съм бременна, че майка ми е излязла от ремисия, казвам на дядо ми истината — и разбиват сърцето ми. Нека прекратим всичко това веднага, става ли?

— Не. — Тя се изплъзваше, дори докато я държеше. — Не мога да ти позволя да ме оставиш.

Тя го изгледа отгоре и произнесе бавно и отчетливо:

— А сега ме чуй. Няма да се омъжа за теб.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТ

Девлин я пусна.

— Преди да си тръгнеш не искаш ли да разбереш как те познах? Толкова ѝ се искаше да се махне. Но не можеше. Хитрецът беше казал точно каквото трябва, за да я задържи тук.

— Винаги ли си знаел коя съм?

— От първия миг, в който отвори очи.

Сърцето ѝ издумка в гърдите. Очите. Беше я познал по очите.

— Каж ми тогава.

— Трябва да ти покажа. — Той тръгна към нея и продължи към вратата.

Тя отстъпи. Не искаше изобщо да се докосват. Но колкото и да си го повтаряше, знаеше, че това е гласът на разсъдъка и здравия ѝ разум. Тялото ѝ мислеше друго.

Не я погледна, нито даде да се разбере, че вижда предпазливостта ѝ, макар тя да не се съмняваше, че е забелязал. Той забелязваше всичко, което можеше да му помогне да спечели — на всяка цена. За Девлин победата беше на всяка цена.

Но той мина покрай нея и продължи нататък по коридора, без да се обръща назад да види дали го следва.

Отначало тя не помръдна. Може да беше глупаво, но подозираше някакъв номер.

— Открих доказателството в таванската стая — извика той назад.

Това я накара да тръгне, въпреки че спазваше безопасна дистанция.

— Каква таванска стая?

— Допускаш ли, че огромна къща като тази няма да има поне една таванска стая? — Той натисна горното копче за асансьора. Вратите се отвориха изведнъж.

Тя спря на няколко крачки оттам.

— По стъпалата ли предпочиташ да вървиш? — попита той и трябва да му се признае, че не се подиграваше.

Тя си помисли, преди да отговори. Не искаше да влиза в малкото, тясно пространство с него. Не искаше да изпитва притеснението да стоят рамо до рамо, без да говорят, преструвайки се на непознати, докато той изсмуква целия кислород. Или по-лошото, да ѝ говори за нещо незначително, докато тя си спомня случаите, толкова многобройни през последните седмици, когато се възползваше от момента, че са насаме в асансьора, за да я целува неудържимо.

— И с асансьора става. — Тя пристъпи вътре.

Става. Хладна дума показваща безразличие — престорено безразличие, но той схвана посланието. Не му хареса — юмруците му се свиха — но продължи да говори с нисък и овладян глас.

— Когато тази къща била нова, прислугата живеела в малки стаички под стрехите, а едно голямо таванско помещение се използвало като склад. Още е така.

Тя беше видяла капандурите, стърчащи от покрива, но...

— Тук няма никакъв вход.

Той я погледна.

— Проверявала си.

— Разбира се, че проверих. Дори питах слугите. Казаха, че няма; те би трябвало да знаят.

— Не и този път.

Вратите на асансьора се отвориха на третия етаж и той я поведе по коридора към сляпата външна стена, облицована с тъмно дърво. Наведе се надолу, бръкна в нещо, наподобяващо отдушник, и напипа едно лостче.

Натисна го от едната страна и един почти двуметров участък от стената се отвори, разкривайки мъждиво осветен, задушен проход и стръмни, тесни стъпала отляво. Той натисна ключа за осветлението и направи знак с ръка.

— Първо ти.

Стъпалата бяха покрити с износен килим и завършваха в открито пространство — коридор отгоре, или може би таванската стая, за която беше споменал. Проходът миришеше на старо, на застоял въздух. Мястото не ѝ хареса. Излъчваше... нещастие.

— Искаш ли аз да вляза първи?

Не даваше пет пари, че гласът му звучи сардонично, сякаш смята, че нерешителността ѝ няма нищо общо с потискащата

атмосфера на това място, а по-скоро със самия него.

— Моля.

— Само че внимавай. Няма парапет. — Той тръгна напред, привеждайки глава, за да не се блъсне в ниския таван.

Тя го последва. Стените от двете страни на стълбището бяха на не повече от шейсет сантиметра една от друга и тя опря ръце в тях, за да пази равновесие.

Едно стъпало изскърца.

— Ще наредя да го сменят — каза Девлин. — Стъпвай внимателно.

Тя се подчини. Изкачването трая сякаш безкрайно, и тя въздъхна с облекчение, когато стигнаха.

Но усещането за тъга се засили, когато погледна надолу по коридора, от двете страни на който се редяха врати.

— Стаите на прислугата. — Девлин тръгна към голямото помещение в дъното.

— Какво има в тези стаи?

— Ръждясали табли за легла. Разбити шкафове. Кашони, пълни с боклуци. Когато се сдобих с къщата, поисках да направят оценка на всичко. Някои от по-запазените неща бяха изчистени и ги използваме в хотела. Но повечето предмети тук са безполезни. — Като влезе навътре в стаята, той тръгна да отваря един след друг прозорците. — Когато хотелът потръгне както трябва, ще се отърва от тях.

Тя го последва. Таванът се спускаше от центъра надолу към високите метър стени, прекъсвани от тавански прозорци. Светлината на слънцето проникваше през тях и в лъчите танцуваха пращинки. Боровият под не беше лакиран, но в добро състояние. В стаята се виждаха разхвърляни опърпани кашони, пукнати вази и килнати на една страна трикраки гардероби.

Той застана с ръце на хълбоците и поклати глава.

— По-лошо е, отколкото си го спомням.

— Каква разруха. — Тя вдигна една глинена купа, която се разпадна на две нащърбени половини.

Пролетта в Южна Каролина беше проникнала с топлината си и тук. Спареният въздух излезе през отворените прозорци, но не стана по-хладно. Прииска ѝ се да се надвеси през прозореца и да диша с

отворена уста като куче в кола. Вместо това обаче разкопча горното копче на блузата си.

— И къде е това, от което си разбрал коя съм?

— Гледай къде стъпваш. — Той тръгна на зигзаг между изпочупените мебели, проправяйки си път към отсрещната стена.

— Гледам — каза тя, забила поглед в точката между двете му плешки. След като бе научил, че е бременна, беше започнал да се държи с нея така, сякаш е от стъкло. — Просто чакам бебе, нищо повече.

Той се обърна назад.

Тя блъсна коляното си в ъгъла на стар пътнически сандък. Изруга. Тихо. Щеше да ѝ остане синина.

Стената грееше в червени, сини и жълти маслени бои. Един пращен дървен триножник и голямо рамкирано платно бяха обърнати с гръб и подпрени на стената.

Медоу усети как кожата ѝ изстива, след това пламва.

Петдесет и пет години в стаята се бяха трупали вехтории, но тя бе открила източника на тъгата.

Това беше студиото на баба ѝ. Тук Изабел беше нарисувала последната си картина. Тук беше решила да се махне от Бродли Бенджамин. Тук беше разбито сърцето ѝ.

Дали облеганото на стената платно не беше изгубената картина? Беше ли я намерила най-после?

Девлин коленичи на пода пред триножника.

— Ела да видиш.

Тя не издържаше повече. Толкова отчаяно искаше това да е онази картина, но дори и да беше тя, дори Девлин да ѝ позволише да я вземе, за да плати лечението на майка си, това не променяше нещата.

Единственото, което би могло да спаси майка ѝ беше съвместимост с донора на костен мозък. С бащата на Шарън.

А шансовете за съвместимост никога не бяха големи. Никога.

И всичко, направено от Медоу до тук, беше напразно. Не бе постигнала никоя от целите си, но за сметка на това сърцето ѝ беше разбито.

Притисна с ръка корема си. Имаше си поне бебето.

Освен това платното не можеше да е картината, която тя търсеше, иначе Девлин не би я познал по очите.

Тя отпъди надвисналото чувство за поражение.

Може би не таванската стая излъчваше тъга, а тя самата.

И все пак бе взела правилното решение за себе си и за детето си. Не беше посмяла да рискува да роди и отгледа дете със също толкова раздразнителен и взискателен баща като Бродли Бенджамин. Искаше ѝ се само Шарън да е жива, за да ѝ шепне утешително по време на раждането, да вдигне новороденото към небето и да го поднесе към слънцето, а после да направи гипсова отливка на ръчичките му и да я окачи до тази на Медоу в ателието си.

Девлин погледна Медоу, без да се усмихва и произнесе успокоително:

— Костният мозък ще е съвместим. Бродли Бенджамин трябва да направи едно добро нещо през живота си, и това е то.

Интуицията, с която Девлин четеше мислите ѝ, я накара да се разтревожи, сякаш вече го бе допуснала прекалено близко в съзнанието си, за да може да го изтласка лесно оттам.

— Какво е това? — Тя клекна до него.

Той обърна платното — и пред очите ѝ се разкри лице, доминирано от големи сини очи, пълни с тъга. Видя загорялата от слънцето кожа, издадената брадичка, тъмната коса, толкова черна, че проблясваше в сини оттенъци. Техниката не беше усъвършенствана и Медоу никога не я беше виждала толкова млада, но веднага я позна.

— Баба. — Усмихна се. — Това е баба ми.

ТРИДЕСЕТ И СЕДЕМ

Медоу изследва портрета отвсякъде.

— Автопортрет. Щях да позная стила ѝ навсякъде.

— Знам. Погледни. Подписала го е „Изабел Бенджамин — самата тя“. — Девлин посочи драскулките в ъгъла.

— Изглежда толкова сериозна! — Медоу докосна с върха на пръстите си мазката, която очертаваше бузата на баба ѝ. Беше суха и почти ронлива. — Трябва да я е нарисувала непосредствено преди да напусне Брадли.

— Така мисля.

— Но аз не приличам на нея. — Тя разтърка пръстите си и се намръщи. По кожата ѝ беше останала розова боя.

— Очите ти са точно като нейните.

— Така ли мислиш? — Все пак усети задоволство, че прилича на жената, която беше обичала толкова силно, че според него очите ѝ са толкова изразителни и красиви като тези на баба ѝ.

— Не можеш да ме обориш. Точно по тях разбрах коя си.

Не искаше да го оборва. Вече беше сама с него на едно усамотено място — и въпреки че се познаваха от съвсем скоро, беше наясно какви мисли се въртят из главата му. Щеше да се опита да я убеди да остане с него. А тя познаваше скритата в това опасност — тялото ѝ беше най-големият предател на здравия ѝ разум.

Затова игнорира забележката и зададе следващия логичен въпрос.

— Къде намери картината?

— Точно тук. — Той посочи към стената. — След като си е тръгнала, Бенджамин трябва да я е скрил тук, за да не се налага да гледа лицето на жената, която обича.

— Да. Така му се пада — каза тя. — Бедният стар глупак.

— Ами аз? Аз какво ще гледам? Нямам нищо твое. — Той съумя да направи физиономия, която беше едновременно намръщена и тъжна — впечатляващо постижение.

— Имаш снимки от партито на годеча ни. Имаш дрехите, които ми купи, и които висят в гардероба ти. И от мен да мине — ще ти направя за спомен една ваза от стъкло. — Когато осъзна, че рамото ѝ се допира до неговото, тя съсипа подигравателния ефект от думите си като се отдръпна от него.

— Стъклената ваза ще съдържа ли усмивката ти? Начина, по който влизаш сутрин, пълна с ентузиазъм за деня? Начина, по който танцуваш на лунна светлина, гола и възхитителна? Ще съдържа ли любовта, с която ме обсипа, без дори да ти хрумне, че може да съм недостоен?

— Точно сега наистина мисля, че си недостоен. — Погледът ѝ остана върху голямата картина, сложена в широка рамка от черен емайл и позлата. — Виж, няма да ти позволя да ме съблазниш отново.

— Никога не съм те съблазнявал. Нито веднъж. Всеки път ти ме вземаше, отвеждаше ме на далечно пътешествие, в щастлива безпаметност и тържество. Така че не. Не се опитвам да те съблазнявам. — Гласът му стана по-дълбок и гладък, неустоим като нажежено стъкло и също толкова опасен. — Искам ти да ме съблазниш.

Това беше истина. Винаги бе позволявала на радостта, която изпитваше да е с него, да я доведе до интимност. Глупава, необмислена интимност. Ядосана и отчаяна, тя го погледна.

Грешка.

Изсеченото му лице, напомнящо това на Лиъм Нийсън, не се беше променило; то бе все така удивително, все така мъжествено, както винаги. Но очите му, широко отворените му тъмни очи я умоляваха смирено.

Само че тя си беше научила урока. Не им вярваше. И това я вбесяваше, защото искаше да му вярва.

— Какво искаш? Печалба! Преди да изляза от живота ти, трябва да спечелиш още веднъж, така ли?

— Да. Тръгваш си и отнасяш всичката слънчева светлина със себе си, вземаш душата ми, вземаш сърцето ми. Ще прекосиш страната и ще те виждам веднъж месечно, когато летим до някоя аерогара, за да си предадем бебето един на друг, и най-доброто, на което мога да се надявам, е дъщеря ни да прилича на теб. Искам да останеш тук с мен. Искам да те направя щастлива и ти да ме направиш щастлив. Гледам на

това като на печалба. — Той седна на пода, кръстоса крака и я погледна. — Така че, да. Всичко опира до печалбата.

Умен беше. Бе успял да заеме скромна, умолителна поза — сякаш тя щеше да повярва, че някога би могъл да е скромен и умоляващ.

— Щеше да ме впечатлиш повече, ако беше споменал сърцето и душата си, преди да разбереш, че съм бременна.

— Дори не бях осъзнал. Усетих, че имам сърце едва след като ми каза, че ме оставяш. Не се ли запита защо, след като знаех коя си в действителност, не отидох при семейството ти да поискам обяснение? Защо, след като научих, че майка ти има рак, не те поставих на тясно? Не те попитах какво си мислиш, че ще откриеш? Не исках да те разобличавам. Ако го бях сторил, нямаше да имам причина да те задържа тук. — Той взе ръката ѝ... — Медоу, обичам те.

Тя се дръпна.

— Искал си да ме използваш, за да отмъстиш на дядо ми.

— Скъпа, направих го първия път, когато той те видя. Онази сърдечна криза, която получи, беше идеалното отмъщение. Не фатална, слава богу, само болезнена.

— Съвсем типично. И напълно в стил „Девлин“. Не убивай враговете си; нарани ги, за да можеш да гледаш страданието им.

Бедата беше... че толкова отчаяно искаше да му вярва. Искаше да живее с него, да е до него, докато роди бебето, да го гледа как се разхожда с детето им наоколо с малка строителна каска, докато се занимава със строителните си проекти. Искаше да танцува с него на лунна светлина, да се буди до него, да се любят, докато и двамата се изтощят.

Но той бе доказал, че тя изобщо не го познава.

Не познаваше и майка му. Беше се надявала, че Грейс ще се възползва от шанса да се отърве от ексцентричната си снаха. Вместо това тя бе разтревожена и молбата ѝ се бе забила в съзнанието на Медоу. Моля те, дай му шанс. Той не е лош — все още. Ти го правиш щастлив. Можеш да го спасиш.

Не ѝ трябваше мъж, когото трябва да спасява. Искаше мъж, който да застане до нея, солиден, такъв, на когото може да се разчита, мъж, който да бъде баща на децата ѝ, който ще подкрепя нейното изкуство... мъж, който я обича.

Девлин можеше да бъде този мъж.

Или измамник, който лъже непрекъснато за всичко.

Нямаше средно положение.

Но дълбоко в сърцето си тя не мислеше, че той е измамник.

— Бебето... — започна тя.

— Обичам деца. Никога не ме е бивало много да се оправям с тях, но както и да се развият нещата между нас, обещавам, че ще бъда добър баща на детето ни. — Той взе ръката ѝ отново.

Типично. Никога не се предава.

Той продължи:

— Но бебето няма нищо общо с това. Пак щях да те обичам толкова много, че да правя любов с теб без всякаква мисъл за кондом, защото когато сме заедно всички прегради, които съм си изградил през годините изчезват, и аз съм толкова открит и уязвим, колкото всеки влюбен глупак. — Той се потупа по гърдите. — Сега можеш да ме отхвърлиш и знам, че сърцето ми ще кърви.

Тя не можеше да повярва. Усмихна се на начина, по който го формулира.

— Значи ако те отхвърля сега, сърцето ти ще си кърви, но ти няма да се опиташ да ме разубедиш. — Гледаше го как се мъчи да намери най-добрия, най-тактичния начин да ѝ обясни, че не се е отказал.

Тя погледна часовника си.

Той отвори уста.

Прекъсна го, преди да е успял да изрече и една дума.

— Няма смисъл. Познавам те прекалено добре.

— Ще се откажа, когато видя, че си сигурна.

Освен това адски много го биваше да я предизвиква, като жонглира с истината.

— Дватамата с теб нямаме нищо общо — изстреля тя. — Живеем на двата срещуположни края на страната. Произходът ни не би могъл да е по-различен. Ти си в един безмилостен бизнес с безкрайни съдебни дела и разбити надежди. Ти четеш списания за строителство, а аз чета...

— „Тайната градина“.

— Да! Аз съм човек на изкуството до мозъка на костите си.

— И въпреки всичко се обичаме.

— И акулата може да обича мъхнатата пчела, но къде ще си построят къща? — попита тя язвително.

— Бих построил къщата си навсякъде, където ти искаш, стига да живееш с мен в нея. — С глас, който мамеше и зовеше, той каза: — Можем да живеем дори в Майорка.

— Наистина ли? Винаги съм искала да отида там. — Концентрирай се, Медоу. — Не знам дали можем да намерим компромисен вариант.

— Не е нужно да намираме компромисен вариант. Ако искаш да живееш в комуна, готов съм да живея там с теб. Е, не мога да обещавам, че няма да се опитам да облагородя мястото... — Той я погледна. — Въпросът е толкова практичен. Съвсем не в стила на Медоу-която-танцува-на-лунна-светлина.

— Спомням си баба ми много добре. — Медоу погледна картината и отново я докосна. Под пръстите си усети боята пресъхнала, безкръвна. — Тя е сътворила живота си. Рисувала е. Отгледала е Шарън. Пътувала е. Имала е любовници. Била е щастлива. Но отдолу... нещо е липсвало. Никога не е обичала друг мъж след Бродли. Искала го е, а не са могли да живеят заедно. Били са прекалено различни.

— Обстоятелствата са сходни, но не еднакви, защото аз не съм Бродли Бенджамин, а ти не си баба си. Виж, Медоу, единственото, което мога да ти кажа със сигурност, е, че ти си най-хубавото нещо, което ми се е случвало, и че ще те обичам винаги. Но ако това ще те накара да се чувстваш по-добре — той извади една книга с меки корици от джоба на панталона си и я сложи на пода между тях — общите неща между нас са мост, който можем да изградим.

ТРИДЕСЕТ И ОСЕМ

„Тайната градина“.

Медоу взе книгата.

Някой я беше чел. Беше поомачкана, а ъгълчето на едната корица прегънато.

— Докато беше в болницата, отидох до магазинчето за сувенири и я открих там. Бяха получили един екземпляр същия ден. Не, не съм от хората, които вярват в съдбовни знаци — Девлин имаше талант да омаловажава, — но не можах да игнорирам този. Така че я купих.

— И?

— Прочетох я в чакалнята. — Невярващият ѝ поглед го накара да добави прибързано: — Не цялата, разбира се. Но я завърших днес призори, преди да си легна.

— Не се ли страхуваш, че другите може да я смятат за прекалено сантиментална? — Тя прозвуча раздражено дори в собствените си уши.

— Да съм се интересувал някога какво мислят другите?

— Хубаво. — Тя нямаше търпение. Не можеше да чака повече. — И какво мислиш?

— Спомняш ли си чудото накрая, когато мъртвата съпруга на Арчи го вика да се върне в градината? — Девлин се наведе към нея. Очите му блестяха. — Направо ме побиха тръпки.

Тя си каза, че би трябвало да е обръгнала на чара му, но не се съдържа и попита ентусиазирано:

— Нали беше страхотно?

— Доказателство, че любовта никога не умира, само понякога изгубва пътя.

Би трябвало да се досети, че всяка дума, която той произнася, е да подчертае правотата му.

Но той явно приключи с говоренето, защото се пресегна и взе ръката ѝ в скута си.

Тя извърна глава, за да избегне целувката му.

Той я ухапа за ухото.

Тя ахна и вдигна главата си, за да го смърри.

Но целувката, която ѝ даде, я накара да забрави как да се кара, как да говори, как да диша. А може би я накара да забрави защо изобщо е нужно да прави друго, освен да му отвърне с целувка.

Когато той вдигна глава, тя лежеше в скута му със затворени очи, с усмивка на лицето. Но искаше да му покаже, че не се е разтопила от целувката му. Или най-малкото... не само от целувката му.

— Ще се омъжа за теб заради Мия — информира го тя.

— Заради кого?

Тя отвори очи.

— Кухнята на Джордан. Мия. Специалистката по сосовете.

Той продължаваше да изглежда объркан.

Макар да беше готова да се обзаложи, че си спомня. Помнеше всеки свой служител.

— Ако не беше извършил поне едно благородно дело в живота си, щях да знам, че си безнадежден случай, но ти помогна на онази жена.

— Помогнал съм ѝ?

— Назначи я, когато тя отчаяно се нуждаеше от работа.

Той спря да се преструва, че не знае за какво става дума и със спокоен глас изтъкна една прагматична причина:

— Трябваше ми някой местен в кухнята. Дадох ѝ мястото, защото отговаряше на изискванията.

— Даде ѝ мястото и хубава заплата. Това е повече, отколкото някой друг в този град би поискал да направи.

— Работи добре, иначе досега да съм я изхвърлил през вратата, независимо дали е разведена или не, дали има семейство или не. — Блясъкът в шоколадовите му очи беше студен, сякаш тя го обвиняваше в семейственост.

— Даде ѝ шанс, а после още един. Повечето работодатели биха я уволнили, когато имаше проблеми със сина си, а ти ѝ помогна. — Медоу го погали по бузата. — Тя те боготвори.

— Мили боже. — Устата му, неговата прекрасна уста се изви надолу в израз на отчаяние. — Ще ми дойде в повече. Мога да се справя само с една жена, която ме боготвори.

— И коя ли ще е тя? — Медоу невинно му намигна.

Той я целуна отново.

— О, да. Спомням си. — Тя седна и отметна косата от очите си.

— Така че ще се оженим веднага. — Той не беше човек, който почива на лаврите си. — В Майорка. На плажа, където за първи път си дадохме клетви, под бриза, който разхлаждаше горещите ни лица и...

Тя го прекъсна, преди да я е изкушил.

— Добър опит. Но ще се оженим във Вашингтон, в къщата на родителите ми. На баба ми щеше да ѝ хареса. — Тя погледна към портрета на Изабел и видя в ъгълчето на платното, че боята се рони. Наведе се да погледне по-отблизо и се намръщи. — Баба сигурно не е знаела какво прави. Това не е подходящият вид боя. Погледни. — Тя докосна люспата и един петсантиметров участък от боята се превърна в прах.

Медоу съдържа дъх невярващо.

— О, не! — Боята около него започна да се бели, разпадайки се. Платното отдолу заблестя в златиста светлина.

Тя го гледаше, завладяна от една абсурдна мисъл. Вълнението стегна гърлото ѝ. Възможно ли беше...? Наистина ли баба ѝ е била толкова изобретателна? Почука с пръст оголеното място. Падна още боя.

— Какво правиш? — Той я хвана за китката. — Внимавай. Това е картината, която търсеше!

— Мисля, че си прав. Мисля, че е точно така. — От този ъгъл, от другия, от челото на баба ѝ, отвсякъде боята се лющеше. Медоу се наведе по-близо, носът ѝ почти докосна платното. — Отдолу има друга картина с маслени бои!

— Друга картина? Защо ѝ е било да рисува върху маслена картина друга, с акварел? В това няма смисъл.

— Има, ако се е опитвала да скрие нещо много ценно... на съвсем видно място. — Медоу внимателно освободи китката си от хватката му. Докато изстъргваше люспите, пред очите им постепенно се разкриваше обикновена семейна сцена — майка-холандка, която държи дете, бащата чете на синовете си, в огнището гори огън и от чайника се вдига пара.

— Ами... автопортретът на Изабел? — Той звучеше ужасено.

— Рисувала е и други автопортрети, и те уверявам, че са подобри. Не е губила време за този. Не е бил предназначен да остане. —

Медоу вдигна ръката си. — Дай ми кърпичката си.

Той я извади от джоба си и ѝ я подаде.

Тя изгърка с нея картината и накрая целият под се покри с разноцветни люспи боя.

Сцената се разкри в целия си блясък. Мазките изглеждаха толкова свежи и възхитителни, като в деня, в който са били нанесени от ръката на майстор.

— Рембранд — прошепна тя благоговейно.

— Рембранд? Не е възможно... — Той млъкна. Впери поглед. Също като нея преди малко се наведе близко, почти залепи нос в картината.

Тя се усмихна, докато гледаше изумлението по лицето му.

— Това наистина е Рембранд!

— Изгубената картина на Рембранд. От години се носят слухове за нея. Баба ми я намерила закачена тук, в една от спалните за гости в Уолдемър Хауз. Опитала се да каже на Брадли, но той ѝ се присмял. Тогава се опитала да убеди Бьорн, но и той не ѝ хванал вяра. По онова време тя вече започвала да става известна в света на изкуството, но все пак били петдесетте години на миналия век. Никой не повярвал, че една жена може да намери изгубения Рембранд.

— Със сигурност е можела да убеди някого!

— По времето, когато е намерила картината, била в последните месеци на бременността.

— Жените не се самоизтъкват, когато очакват дете. — Той разбираше.

Беше сигурна, че ще разбере, все пак беше син на Юга.

— След раждането на майка ми Изабел се чувствала още по-нещастна. Свекърва ѝ я карала да си стои вкъщи. Брадли не ѝ давал повече да рисува. Те наели някаква ужасна бавачка, която почти не ѝ позволявала да се доближи до бебето. — Внезапно разтревожена, Медоу избърса длани в джинсите си.

— На майка ми няма и да ѝ хрумне да се меси в отглеждането на нашето бебе. Ще се радваме, ако благоволи да му заговори, преди да е навършило осемнайсет. — Той прегърна Медоу. — А аз ще ти позволявам да го държиш, когато аз не го правя.

Медоу се засмя и се отпусна. Облегна глава върху него и отново загледа картината. Беше красива. Беше чудо. За пръв път след

обаждането на майка си тя повярва, че е възможно да бъде излекувана, че костният мозък на Бродли Бенджамин ще се окаже съвместим, че Шарън Зарвас отново ще е здрава и пълна с живот.

Връщайки се към историята, тя каза:

— Баба ми е знаела, че ще напусне Бродли. Гордостта не ѝ е позволила да вземе нищо от него, но същевременно не е искала картината да бъде захвърлена някъде. Гледала е на нея като на наследство за дъщеря си. Когато пораснах достатъчно, тя ми разказа за нея. Бях развълнувана. Искях да отида и да я взема веднага. Но когато казах на майка ми, тя ми забрани. Не искаше да има нищо общо с баща си, освен това смяташе, че вземането на картината от къщата му би било равносилно на кражба.

— Ааа... Ето защо значи не си казала на майка си къде отиваш.

— Точно така.

— Питам се обаче как ли ще премине срещата ѝ с Бродли Бенджамин.

Отговорът беше лесен.

— Провидението ме доведе тук в този момент, за да го намеря и да го изпратя при нея.

— Случайно съвпадение. Всъщност, провидението те е довело тук сега, за да бъдеш моя. — Той я целуна по косата и когато тя вдигна очи към него, устните му опариха нейните. — Колко, мислиш, ще струва картината?

— Най-малко двайсет и пет милиона — произнесе непознат женски глас.

Те вдигнаха очи нагоре, объркани.

Зад един висок шкаф, близо до вратата, стоеше Джудит.

— Джудит! — Медоу понечи да се изправи. — Притеснявах се за теб. Не съм те чувала от... — Неотдавнашен спомен, потиснат, но сега изплувал отново, се раздвижи в съзнанието ѝ и я накара да изстине от ужас.

Девлин сложи ръка на бедрото ѝ.

— Медоу. Коя е тази жена?

Тя не го погледна. Не откъсваше очи от Джудит.

— Тази жена беше стара семейна приятелка. Жената, която трябваше да е при майка ми. — Тя закова очи в тези на Джудит. — Това е жената, която ме блъсна по стълбите.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТ

Когато Девлин погледна непозната на прага, видя в нея заплаха, която трябва да бъде премахната. Видя също ширналия се под тях под, безпорядъка от разхвърляни старинни сандъци, изкорубени шкафове и безброй счупени съдове, вази — свидетелства от отдавна отминали дни — както и студените, неподвижни, преценяващи очи на Джудит.

Не се изненада изобщо, когато тя извади пистолет изпод черното си сако.

Погледът му обходи за миг голямото помещение и се спря върху близката ракла; само че тя не представляваше надеждно укритие.

С подигравателен тон, имитиращ огорчението на Медоу, Джудит каза:

— Освен това съм жената, която иска да ѝ донесеш картината. — Тя насочи черното око на пистолета към Медоу. — Веднага!

Девлин си спомни лицето на Джудит. Беше я виждал преди. Но къде?

— Майка ми сама ли е била през цялото време, докато ме нямаше?

Както винаги, Медоу го изненада. Тази жена със студени, немигащи очи на змия държеше оръжие срещу тях, а Медоу я разпитваше за майка си.

Джудит сви рамене раздражено.

Девлин се учуди на реакцията ѝ. Тя изпитваше вина.

— Баща ти беше с нея. — Дрезгавият ѝ нюйоркски акцент му припомни.

— Работите като охрана тук — каза той. Беше виждал неясното ѝ лице на малкия екран на уоки-токито си. Огледа я. Беше ниска и яка, облечена в униформа, каквато всички жени от охраната носеха — тъмна права пола, обикновена бяла блуза, тъмно сако и обувки с ниски токчета. Щеше да прилича на домакиня от петдесетте, ако домакините от онова време носеха Глок 26, направен от свръхлек пластмасов полимер с метален пълнител, зареден с шестнайсет патрона.

Тя искаше тази картина и щеше да убие него и Медоу, и да избяга, без дори да се обърне назад.

Погледът ѝ се спря върху него.

— Имах най-добрите препоръки — от господин Хопкинс.

— Току-що го взеха в болницата със сърдечна криза. — А Девлин беше обвинил Четири напълно несправедливо.

— Е, в такъв случай за мен остават и признанието, и картината. — Джудит се усмихна като изопачен вариант на Мона Лиза.

Той отново огледа мебелите. Прозорците на капандурите. Нощната масичка със счупен мраморен плот. Високия старинен гардероб, който се беше килнал на единия си счупен крак. Гардеробът имаше потенциал да се използва като оръжие.

— Тихо, Девлин! — каза Медоу. Тя се обърна отново към Джудит. — Баща ми може да обработва глина, да надува стъкло, но не може да пълни чекова книжка, и ти го знаеш много добре! — Тя отметна с гневен жест косата от челото си. — Как можа да ги оставиш сами?

— Когато излезеше с картината, трябваше да съм тук, за да я измъкна от ръцете ти. — Гласът на Джудит беше тих, лишен от емоции. Зениците ѝ се разшириха и погълнаха цвета от очите ѝ, придавайки им змийско изражение.

— Искала си да откраднеш картината от мен? Картината, която би спасила живота на майка ми? Но защо? Защо? — Медоу почти заекваше. — Ти имаш пари. Защо?

— Това е Рембранд, все пак! — изсъска Джудит. — Знаеш ли колко е престижно човек да открие изгубена картина на Рембранд? За бога, може и да нямам дарбата да правя грънци и стъкларии като баща ти, или да рисувам като майка ти и баба ти, но ще остана в историята като жената, която е открила шедьовър на Рембранд. — Тя погледна картината и очите ѝ блеснаха алчно. — Господин Фицуилям, донесете ми картината — оръжието се фокусира върху Медоу — иначе ще я застрелям.

Тя явно го беше наблюдавала или беше чула слуховете, а може би и двете — защото знаеше точно как да го принуди.

И той щеше да ѝ даде Рембранд. Картината не означаваше нищо за него, като се изключи фактът, че беше негова, а той не се разделяше с притежанията си току-така — но знаеше много добре, че дадеше ли ѝ

веднъж платното, тя можеше да избяга само ако го убие — него, Медоу и детето му. Това той нямаше да позволи.

— Иди зад гардероба — каза той на Медоу.

Съвсем не се изненада, когато я видя да вирва брадичка към него:

— И да я оставя да те застреля ли?

— Мога да избягам и да ѝ се изплъзна. — Очите му я уверяваха и заповядваха. — Ти... ти носиш детето ни. — Изчака я, докато тя кимна неохотно, макар и разбиращо.

— А сега... тичай веднага зад скрина.

— Не е скринът, който ще ме предпази. — Тя обърна голямата картина по дължина и я сложи пред себе си.

— Какво правиш? — Уверената ръка на Джудит се разтрепери. — Медоу, какво правиш, по дяволите?

Гениална. Малката му сладурана беше гениална. Джудит нямаше да стреля в платното, а Медоу се опитваше да я разсее и да отвлече вниманието ѝ от него.

Той се търкулна по пода и се сви зад един шкаф.

Последва го серия от куршуми. Разхвърчаха се парчета.

Но той не беше ранен.

Опитвайки се да се добере до трикракия гардероб, той изтича до следващия шкаф.

Стрелбата спря. Джудит не беше сигурна в коя посока точно е избягал.

— Джудит, не се прави така. — Медоу се движеше.

По дяволите. Той можеше да я чуе как се тътри странишком. Защо никога не правеше, каквото ѝ се казва? Защо не можеше просто да не мърда?

Но тя използва думите си като отровни стрели.

— Не мога да повярвам, че си готова да убиваш за един предмет. Притежанията не са изкуство. Важна е душата...

Сега ако вземеше да каже: „Каквото повикало, такова се обадило“, направо щеше да я убие.

— ... А знаеш, че каквото повикало, такова се обадило.

— Млъквай! — Джудит сигурно никога не беше казвала нещо толкова искрено през живота си.

Той чу стъпките ѝ да заглъхват към центъра на стаята, далече от скривалището му... търсеше го.

В момента, когато хукна към вратата, тя стреля. Към трикракия гардероб.

Куршумите го последваха и по посока на задника му се разлетяха дървени тресчици.

Агонизираща болка разкъса пресеца му.

Беше ранен. Беше ранен.

По дяволите. Джудит го беше улучила в крака.

Той се спъна. Залитна към бюфета. В този миг огледалото се пръсна на парчета, ударено от куршум, и едно стъкло се заби в него. Беше му все едно. Кракът го болеше адски много... по времето, когато играеше футбол, един огромен, тъп защитник му беше счупил пиццала, но болката не можеше да се сравни с тази. Тази беше агонизираща. Беше адска.

Погледна надолу. Видя кървавочервеното петно, пробития крачол, разкъсаната плът.

Прецени разстоянието до гардероба.

Нямаше да успее да стигне със скоростта, която му бе нужна, за да събори гардероба. Нито пък да избяга.

Е, добре.

Така да бъде. Беше преживял най-страхотната любов, която човек може да познае, в рамките на три седмици. Беше създал дете... с Медоу. В случай, че не оцелееше... Тя трябваше да оцелее. Длъжна беше.

Ако хукнеше да пресича откритото пространство, дори ако Джудит го простреляше, тялото му щеше да бутне гардероба.

По план гардеробът би трябвало да удари Джудит. Надяваше се Медоу да се измъкне жива.

Но трябваше да бяга, преди кракът му да стане безполезен.

Чу някак отдалече, че Медоу говори, говори.

— Една картина не струва нищо, ако е оцапана с кръв...

— Млъкни! — гневно изсъска Джудит. — Просто млъкни и ми дай проклетата картина.

— Ако ти я дам, ще ме убиеш — каза Медоу, — а аз нося бъдещето в себе си. Не виждаш ли, Джудит...

Девлин се подготви да се затича.

В този момент по коридора се чуха стъпки. Той улови движение с крайчеца на окото си.

Четири, този проклет глупак Четири, олюлявайки се, влезе в стаята с бутилка в ръка.

Забеляза Девлин. И посочи с пръст — мътните да го вземат, посочи право към Девлин — и пелтечейки, се провикна:

— Виждаш ли, Девлин? Казах ти, че не бях аз. Не съм блъскал Медоу по стъпалата.

— Махай се — извика Медоу.

— Мамка му — изруга Джудит и стреля по Четири.

Четири извика, завъртя се и се свлече надолу.

Девлин не го изчака да стигне пода. Като се подпря на ръце, той се набра нагоре и се метна върху бюфета.

Джудит реагира със секунда закъснение. Стреля.

Но не улучи.

А той беше още жив.

Блъсна гардероба с всичка сила.

Бавно, със заплашително скърцане гардеробът се наклони към Джудит. За части от секундата той увисна във въздуха. Вратите му зейнаха. Книги, изсъхнали туби боя, изтърканата керамична основа на една лампа се изсипаха отвътре и се търкулнаха на пода към него.

Джудит отстъпи, вдигна ръце да се запази, очите ѝ горяха от ярост, пистолетът сочеше към тавана.

— Негодник! — Епитетът изригна от Джудит със сила и злост.

Не я беше убил.

Не можеше да я спре.

Но когато се опита да направи крачка, болката го прониза. Кракът му се огъна.

През слягащия се прах я видя. Седеше върху един разкривен сандък, от една рана в бузата ѝ се стичаше кръв и попиваше в ръкава ѝ. Държеше пистолета с две ръце и се целеше право в Девлин.

Той нямаше къде да избяга.

А и да имаше, кракът му не можеше да се движи.

Щеше да умре — и нямаше да може да спаси Медоу. Тя също щеше да умре.

Погледът му срещна нейния.

Нямаше време за извинения. Усети, че губи съзнание. Сложи ръка на сърцето си, за да ѝ покаже любовта си.

Медоу наклони глава и с най-безстрастния глас, който някога бе чувал от нея, произнесе:

— Джудит, ако го застреляш, ще пробия картината.

Девлин не можеше да повярва. До края на живота си нямаше да забрави сцената, която се разиграваше пред очите му.

Медоу държеше картината под ъгъл пред себе си, насочила големия сребърен ключ надолу към платното.

— Какво? — Джудит се завъртя и я изгледа втренчено.

— Ако искаш, опитай да ме застреляш. Може и да успееш. Но ще улучиш и Рембранд. И ще го повредиш. — Изумителните сини очи на Медоу се присвиха, а тя изглеждаше... заплашителна. И съвсем не приличаше на познатата Медоу. — Но ако застреляш Девлин, уверявам те, така ще осакатя картината, че единственото, с което ще се прочуеш, ще е, че си съсипала шедьовър.

Той никога не бе чувал Медоу да звучи толкова овладяно.

Никога не бе виждал някой, който да изглежда толкова безучастен, колкото Джудит.

Тя бавно насочи дулото на оръжието към челото на Медоу.

Без да мисли, той вдигна основата на нощната лампа, и като използва всичките си закърнели футболни умения, се прицели и я запрати към главата на Джудит. Тя я удари и я събори от сандъка. За миг Девлин я изгуби от поглед.

Той се отпусна задъхан, раздиран от болка, целият плувнал в пот. Дотук беше.

Трябваше да вярва, че Медоу ще се справи с останалото.

Потъгна в море от болка.

А когато болката премина в агония, отвори рязко очи.

Медоу седеше до него, гледаше го загрижено, докато някой изтръгваше крака му.

Не, нямаше нищо против, стига това да спреше болката.

Д-р Апс се материализира от нищото, придружена от едър, облечен в бяла престилка мъж с вид на наемен убиец, който носеше две огромни чанти. Тя дори не поздрави. Зае се с работата си по изтръгване на крака му.

— Дръж се, Девлин. — Медоу целуна ръката му. — Само се дръж.

Двама от охранителите минаха покрай тях, държаха белезници.

Болката в крака му намаля. Малко.

Охранителите минаха отново, със залитащата между тях Джудит. Върху лицето ѝ се виждаше кървава окръжност, останала от удара с лампата.

— Добър удар, Девлин. — Силата на гласа ѝ се променяше, сякаш някой си играеше със звука на дистанционното.

Девлин се опита да говори, но успя само да оформи думата с устни:

— Четири?

— От спешното казаха, че е добре.

Девлин върна погледа си върху нея. Беше загубил много кръв. Не усещаше пръстите си. Куршумът беше разкъсал крака му. Светът се сви до малката светла точка, която беше Медоу. Той умираше, а не му се искаше да си отива. Искеше да остане тук с нея. Прошепна:

— Спомни си Майорка. Спомни си как се разхождаше по брега в лятна рокля, как ме видя и ме целуна...

— Защото те обикнах в първия момент, в който те видях. — Тя му се усмихна, но устните ѝ трепереха, което показваше колко е уплашена. — После те хванах за ръка и те поведох нататък към един уединен залив, където се любихме.

Вече не я виждаше, но продължаваше да я чува. И в съзнанието си виждаше Майорка, чувстваше ръцете ѝ върху себе си и си спомняше как се влюбва в нея за първи път.

Историята, която беше съчинил, не беше лъжа.

Тя просто още не се беше случила...

ЧЕТИРИДЕСЕТ

При звука на писъка Девлин завъртя глава.

Проследи с поглед сочещия пръст на майка си. После изтича покрай Еди и Файърбърд по плажа, разбутвайки малката негодуваща тълпа, и се хвърли към вълните.

— Опитва се да избяга.

— Знаех си, че няма да издържи сватбата, без да се опита да се измъкне.

— Горкичката. Няма начин целият този стрес да не ѝ се е отразил.

Той нагази панически във вълните на Средиземно море, съсипвайки кожените си обувки, без да мисли за костюма от „Армани“, накиснат до колене. Протегна се и хвана деветмесечната си дъщеричка точно в момента, когато тя се гмурна под повърхността. Като я вдигна от водата, той я притисна до гърдите си и се насочи обратно към брега.

Тя се разпищя и зарита, недоволна, че я измъкват от вълните, а от брега, обсипан с цветя, се чуваше смехът на Медоу — смееше се, защото беше научила Уилоу да плува и се гордееше с безстрашието на дъщеря им.

Шарън тръгна към тях с протегнати ръце.

— Ах, ти, какво си ми смело момиченце! — изгука тя.

Уилоу се разпищя още по-силно и се опита да се прехвърли през рамото му и да се върне във водата.

— Не я окуражай. — Девлин извади носната си кърпичка, за да избърше изпотеното си лице, но осъзна, че тя е подгизнала от морската вода.

— Разбира се, че ще я окуражаваме — каза Шарън. — Тя сега се учи да си избира път, и като нейни водачи, ние трябва да ѝ помогнем да не се страхува.

— Може би е по-добре да го избира някъде по-далеч от водата — сопна се Грейс. После каза с траурен тон: — О, виж я. Съсипала си е рокличката.

Когато чу гласа на Грейс, Уилоу изведнъж спря да пици. Голата ѝ главичка се завъртя, сините ѝ очички се спряха върху Грейс и тя с доволно гукане протегна ръчички към нея.

— Не. — Грейс отстъпи назад, като се отбраняваше от Уилоу.

Уилоу се протегна напред, бърборейки от радост, че вижда баба си.

— Не, не. — Грейс беше с изискана шапка, изрязани сандали и бежов ленен костюм, сякаш изгладен преди минути.

— Дай ми я. Аз ще я взема. — Шарън носеше жълта памучна блуза с голи рамене и ръчно боядисана пола „батак“; беше боса.

Уилоу обаче поклати глава отрицателно и отново се протегна към Грейс.

— Хайде, скъпа. Другата ти баба те обича. — Шарън бе увила шал около голата си глава и носеше широкопола шапка, която да предпазва чувствителната ѝ кожа от лъчетерапията и последвалата трансплантация на костен мозък.

— О, боже. Хайде, дай ми я! — Грейс взе детето, от което продължаваше да се стича вода, и го вдигна на разстояние от безупречния си дизайнерски тоалет.

Уилоу я дари с голяма, еднозъба усмивка.

— О, боже — повтори Грейс и гушна бебето. Отвращението от подгизналия памперс беше победено от удоволствието, че Уилоу я обожава. Тя се усмихна победоносно на Шарън.

Девлин и Медоу се спогледаха.

Майките им отново воюваха — каква изненада. Двете не можеха да бъдат по-различни и съперничеството им беше силно и ясно фокусирано — върху Уилоу. Уилоу, която обожаваше и двете, и вече се бе научила да ги манипулира.

— Да започнем ли отначало? — попита свещеникът.

Обувките на Девлин джвакаха от водата и пясъка, когато се присъедини към Медоу под цветната арка и хвана ръката ѝ. Усмихна ѝ се.

Свещеникът започна церемонията отначало.

Медоу носеше семпла бяла рокля. Беше забола цветя в червената си коса, носеше букет от цъфнали портокалови клонки и, подобно на майка си, беше боса. Носът ѝ бе обсипан с лунички, беше изгорила

единия си пръст в работата по последния си проект със стъкло и го гледаше така, сякаш всичко, което той правеше, я изумява.

Медоу беше булката на мечтите му — а това беше сватбата на мечтите му.

Въпреки че и другите сватби бяха, всяка по свой начин, преживяване, което нямаше да забрави. Първата, две седмици след травмиращите събития в таванската стая в Уолдемър Хауз, се бе състояла в кедровата горичка до къщата на Медоу във Вашингтон, и в нея участваха не един, а двама инвалиди. Шарън отказа да започне лъчетерапия и трансплантация на костен мозък преди церемонията, и въпреки че бе приела Девлин с отворени обятия, бе тъжна и мълчалива, и често се облягаше на грижовния Ривър.

Кракът на Девлин успя да го издържи достатъчно дълго, за да остане до Медоу, докато жрицата откачалка (както я бе нарекла майка му) припяваше благословиите си и размахваше един кристал над главите на щастливата брачна двойка. За щастие, болката му помогна да изглежда сериозен, когато погледна към Грейс, безупречна в изисканата си рокля, с кацнала на главата шапка без периферия и потънали в горската пръст високи токчета на „Прада“.

И към Четири, също толкова безупречен според собствената си представа за неофициално облекло за пролетна сватба — в блейзер на „Долче и Габана“ от козя кожа и раирани поплинени панталони.

А също и към Брадли Бенджамин, облечен като истински джентълмен от Юга, разкъсван между възмущението си към другите гости — предимно артисти и западнали местни, и притеснението и обичта към една дъщеря, с която току-що се бе запознал, и от която отчаяно искаше да бъде приет.

Но костният му мозък бе съвпаднал идеално с този на Шарън по всичките шест маркера, и готовността му — не, нетърпението му — да го дари за Шарън и да ѝ помогне да се излекува, бе създадо началото на оздравителната връзка между баща и дъщеря.

На сватбата във Вашингтон бе дошла без покана една интересна двойка — висок, широкоплещест мъж с вид на италианец, хванал под ръка висока, блестяща блондинка. Девлин ги позна веднага: брат му Роберто Бартолини и съпругата му Бренди. Това бе интересна среща, и би могла да бъде доста неловка, ако не бяха сърдечността на Медоу и италианският ентусиазъм на Роберто.

Оттогава бяха започнали да се чуват по телефона от време навреме и да си гостуват, и идеята да има братя, вече не изглеждаше толкова ужасна на Девлин.

След тази първа сватба Девлин и Медоу заживяха във Вашингтон. Медоу се грижеше за художническата колония, докато бременността ѝ напредваше. Докато пътуваше между двата бряга, Девлин беше опознал всичките ѝ приятели, особено руснаците, които отглеждаха лозя отвъд пътя.

Шарън получи костен мозък от баща си — и едва не умря. Девлин още го побиваха тръпки, като си спомнеше изражението на Медоу в деня, когато разбра, че Шарън е излязла от болницата, за да изживее вкъщи последните си дни.

Тя бе оцеляла, но в един момент всичко бе висяло на косъм. Девлин не знаеше кое бе допринесло за добрия изход — дали раждането на Уилоу, или решимостта на Шарън да надживее Грейс.

Няколко месеца, след като Уилоу се роди, той и Медоу отпразнуваха сватбата си и кръщенето на дъщеря си в имението „Тайната градина“ — в тайната градина до водопада. И това беше, както бе обявила доволно майка му, една истинска сватба с ръкоположен методистки свещеник, Медоу — натъкмена в официална сватбена рокля, Девлин в смокинг, и гости, включително Шарън и Ривър, макар и неудобно, но подходящо за случая пременени в рокли и костюми.

Еди не беше успял да се върне от Европа навреме за първата сватба във Вашингтон, но този път дойде и наистина се представи като блестяща шаферка.

Първите две сватби бяха за техните родители.

Тази сватба по залез на плажа в Майорка беше за тях двамата.

Когато Девлин и Медоу казаха клетвите си и се обърнаха към усмихнатата тълпа, той знаеше, че наистина е дал сърцето и душата си на Медоу да ги пази.

А тя знаеше, че той ще бди над нейното сърце и душа със същата грижа.

Тя обходи с поглед семейството и приятелите си.

Майка ѝ най-после бе здрава. Баща ѝ, доволен от дъщеря си, но и възторжен от шанса да посети най-прочутите центрове по стъклодувство в Европа. Грейс, с омачкан тоалет, разрошена, но

влюбена във внучката си. Уилоу, нахлупила бабината шапка на главата си, която чешеше венци със слънчевите ѝ очила „Кристиан Диор“. Четири, който не можеше да си намери място, тъй като бе отказал цигарите. И Брадли Бенджамин, който — Господ здраве да му дава — се бе опитал да изглежда небрежно, но не бе постигнал нищо друго, освен старчески моден абсурд с риза на цветя, къси панталони и сандали върху къси чорапи.

И Девлин, с прекалено грубо изсечени черти, за да минава за красив, прекалено висок и тъмен, но неин... и жив. Тя често сънуваше кошмари за сцената в таванската стая, за кръвта, която бе загубил там, преди парамедиците да успеят да спрат кръвоизлива, за разкъсания му от куршума мускул. И болничният престой, и рехабилитацията бяха минали без инциденти, но когато се събудеше нощем и се притиснеше към него и го целунеше, той винаги ѝ отвръщаше.

Беше се озовал толкова близо до смъртта заради нея, че тя не можеше да приема съществуването му просто за даденост.

Сега той вдигна ръката ѝ и обяви:

— Партито ще се състои в градината ми точно над плажа. Да отидем и да отпразнуваме сватбата си.

— Отново! — Четири вдигна към тях запотената си чаша.

— Ние сме най-женените хора на света — отвърна Медоу.

— Третият път е на късмет — каза Девлин весело.

Погледът ѝ привлече един неканен гост сред тълпата в дъното. Той свали тъмните си очила и кимна.

Тя стисна Девлин за ръката.

— Виж. Това е Сам!

Денят, в който се беше качил в линейката с господин Хопкинс беше последният път, когато го бяха видели. Линейката беше намерена празна, с изключение на пребития шофьор и мъртвия му помощник. Господин Хопкинс беше изчезнал безследно. А многобройните запитвания за Сам към правителството и другите институции не бяха довели до нищо.

Картината на Рембранд беше дадена на търг и купена за двайсет и осем милиона щатски долара. Джудит се беше споразумяла за намаляване на присъдата срещу показания за господин Хопкинс, и с показанията на Четири федералните бяха обявили награда за главата на господин Хопкинс.

Двайсет и осемте милиона се падаха по право на Девлин, но той направи друго: прехвърли парите на Медоу, която плати за лечението на майка си, отдели за Брадли Бенджамин щедра сума, учреди малък попечителски фонд за Четири — защото, както бе казала на Девлин, как иначе щеше да оцелее — не го биваше в нищо, освен в развлеченията — и използва останалото за стипендии за изкуство на името на баба си.

А ето че сега Сам се появи, видимо здрав и невредим. Гледаше как гостите им се тътрят нагоре по пътя към имението на Девлин; после, официален, както винаги, тръгна към тях.

— Поздравления за брака!

— О, Сам! — Медоу го прегърна. — Толкова се надявахме да си жив!

Сам изтърпя прегръдката ѝ, без да се мръдне и на милиметър.

Когато тя го пусна, Девлин стисна ръката му.

— Радвам се да те видя отново, Сам.

— И аз се радвам да ви видя, господин Фицуилям. Благодаря, че се поинтересувахте за мен. По онова време нямаше как да ви отговоря.

— Предположихме, че си под прикритие. — Беше толкова хубаво да го видят, че се радва на срещата. Поне Медоу си мислеше, че се радва — при Сам удоволствието изглеждаше твърде подобно на безразличие или досада.

— Искан да ви благодаря за помощта, която оказахте на разследването ми през миналата година. Работата ми е такава, че се налага да общувам с много хора, а вашите организаторски способности и проницателен поглед, господин Фицуилям, улесниха до голяма степен задачата ми. — Сам сложи отново тъмните очила. — Ако някога искате да работите за правителството...

— Какво? Никога! — Възмутена и ядосана, Медоу застана между Сам и Девлин. — Той не иска никаква работа за правителството, и ако някога надуша, че е приел нещо такова... — а аз съм точно толкова проницателна, колкото и той — ще ви преследвам, докато не ви намеря, господин Сам-Както-и-да-се-казвате.

Девлин я хвана за ръката и я дръпна пред себе си.

— Мисля, че току-що се отказах, Сам.

— И аз така мисля. — Някакво подобие на усмивка разтегна устните на агента.

— Ще дойдеш ли на партито? — Девлин посочи с ръка.

— Не, всъщност си тръгвам от острова веднага. — И все пак Сам не бързаше да си тръгне, гледаше ги изпитателно, сякаш търсеше някакъв недостатък. Изведнъж произнесе рязко: — Разследването на баща ви и изчезването на състоянието му върви към развързка и скоро с братята ви ще научите резултата.

— Братя? Колко? — попита Медоу.

— Развързка? Каква по-точно? — Девлин направи стъпка към него.

— Не мога да кажа. Само исках да знаете. — И като кимна за сбогом в типичния си маниер, той се отдалечи по плажа, докато изчезна в лъчите, на залязващото слънце.

— Ама че странен човек — промърмори Медоу. — Помислих си го още първия път, когато отворих очи, продължавам да го мисля и сега.

— Хм. Да. Спомням си. Погледна ме и падна в краката ми.

— Е, кой страда от амнезия сега, а?

Девлин я притегли към себе си.

— А какво си помисли първия път, когато отвори очи и видя мен?

Тя изсумтя.

— Помислих си, че си груб и плашещ.

— Друго?

— И секси. И че миришеш на хубаво.

— Така е по-добре.

От партито над тях се разнесе музика. Гостите се смееха. Някой пееше. Чуха изпукване на тапи и звън на чаши.

Но тук, на плажа; бяха сами с морето и залеза — и един с друг.

Той ѝ се усмихна.

— Благодаря на бога за нощта, когато нахлу в къщата ми и удари главата си достатъчно силно, за да измислиш, че имаш амнезия.

— А аз благодаря на бога, че ти видя приликата ми с Изабел и каза, че сме женени.

— Не знам какво ме прихвана да го кажа. — Той поклати глава, сякаш сам се дивеше на хрумването си.

— Нито пък аз, но всеки път, когато разказваше някоя от онези измислици за Майорка, се поддавах все повече на чара ти. — Тя го

целуна по брадичката.

— Питала ли си се някога...? — Но всъщност въпросът беше толкова глупав.

— Дали съм се питала... какво?

Искаше му се да я държи, но не искаше да го гледа, докато правеше предположението си, затова обви ръка около раменете ѝ и я приближи към себе си.

— Питала ли си се някога дали баба ти Изабел те е изпратила в Уолдемър Хауз, защото е обичала Брамбли и е искала да му даде още малко щастие?

— Ама че идея. — Медоу притисна глава към гърдите му. — Даваш ли си сметка, че откаченото ми семейство е повлияло на мисленето ти?

— Не ставай смешна. — Той погледна над главата ѝ към морето, където последните лъчи на слънцето оцветяваха водата в златисто. — Аз съм южняк, и докато Вашингтон е бил още дива гора, ние сме гонели духове из къщите си.

— Все пак аз и ти не сме чак толкова различни.

Той се разсмя.

— Ти шегуваш ли се? Не виждаш ли гостите ни? Семействата ни? А я погледни нас самите! — Той посочи босите ѝ крака и своите съсипани кожени обувки. — С теб нямаме нищо общо.

Тя се изви в ръцете му.

— И какво ще правим при това положение?

— Ще празнуваме различието, скъпа моя. — Той я притисна още по-силно и я целуна. — Ще празнуваме различието.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.